

Những Người Tình Cô Đơn Kỳ Lạ Của Tôi

Contents

Những Người Tình Cô Đơn Kỳ Lạ Của Tôi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	19
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	39
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	49
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	54
33. Chương 33	55
34. Chương 34	59
35. Chương 35	62
36. Chương 36	62
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	71
41. Chương 41	75

42. Chương 42	76
43. Chương 43	80
44. Chương 44	83
45. Chương 45	86
46. Chương 46	87
47. Chương 47	90
48. Chương 48	94

Những Người Tình Cô Đơn Kỳ Lạ Của Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Xuất bản - Tiểu thuyết Ngày xuất bản: 05-2012 Giới thiệu Ngay từ cái tên Những người tình cô đơn kì lạ của tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nguoi-tinh-co-don-ky-la-cua-toi>

1. Chương 1

Cuộc đời hóa ra là một chuỗi dài những cuộc gặp gỡ.

Tôi đã tự kết luận một cách đầy triết lý như thế khi tình cờ gặp lại một người bạn học cũ trong một cửa hàng hoa tươi. Tôi đã không thể nhớ ra tên cô ấy, dù khuôn mặt người lớn của cô vẫn đem lại cảm giác khá thân thuộc.

Tôi đã học với cô ấy trong năm năm.

Rất cuộc, mình đã quên mất bao nhiêu người rồi nhỉ?

Tất cả bọn họ đều đã trôi tuột qua cuộc đời tôi, như những hạt cát rơi qua kẽ ngón tay. Nhưng điều kì diệu là, chắc chắn, trong kẽ ngón tay nhỏ bé của tôi, luôn kẹt lại vài hạt cát. Mỗi mãi.

Tôi gặp Taurus vào một buổi tối mùa thu nhiều gió. Gió nhiều đến mức đến tận bây giờ, đôi khi, tôi vẫn có thể bắt chợt cảm thấy vị nước táo ngọt mịn màng trên đầu lưỡi hòa lẫn với gió lảng lảng lướt qua tóc mình. Có những ngày bình thường bỗng nhiên trở thành đặc biệt, không báo trước, cứ cố tình quay trở lại, ám ảnh ngọt ngào xiết chặt lấy trái tim tôi.

2. Chương 2

Năm ấy tôi 21 tuổi, một năm hết sức mờ nhạt, không có sự kiện nào đặc biệt đáng nhớ. Cũng không có điều khủng khiếp nào có thể trở thành cái cớ để mọi người cùng nhau nhắc lại mà gật gù hay có thể khiến người ta suy ngẫm một cách thực sự như ngày 11 tháng Chín, thời tiết cũng không có những thay đổi bất thường kì lạ như bây giờ. Nên có thể nói, năm ấy chẳng có gì quá đặc biệt. Cuộc sống của tôi thời điểm ấy cũng không có gì đáng phàn nàn. Mọi thứ đều tốt, trong giới hạn tẻ nhạt của nó.

Tôi sống cùng một người bạn gái, một tủ đầy những quần áo váy vóc, một bàn trang điểm (lúc đó còn khá sơ sài), một giá sách đồ sộ ngồn ngộn đầy những sách và đĩa nhạc, và một con mèo cái có đốm mắt vừa hèn nhát vừa nhõng nhẽo. Cuộc sống thường nhật của chúng tôi khá hòa thuận. Một sự hòa thuận ngọt ngào và dễ chịu như thứ không khí đơn giản là trong lành khi lý do ở bên cạnh nhau phần lớn không phải

vì bắt buộc, trách nhiệm, hay điều gì đó tương tự. Chúng tôi sống với nhau bởi chúng tôi muốn như thế và thực sự hài lòng với mong muốn ấy của mình.

Thỉnh thoảng, bố tôi vẫn gọi điện. Vẫn luôn là giọng nói thân thuộc lúc nào cũng mệt mỏi bởi quá nhiều những lo lắng, cái thứ âm điệu lần nào cũng khiến tôi mềm lòng muốn khóc.

Tôi quyết định dọn ra khỏi nhà năm 20 tuổi. Không vì tranh cãi hay bất hòa, càng không vì bất cứ chàng trai nào, chỉ bởi, tôi thấy mình cần phải đi.

Bố mẹ ly hôn từ khi tôi bắt đầu đi học lớp Một. Không lâu sau, mẹ tôi, người đàn bà luôn có nét mặt lơ đãng và u sầu, chuyển sang định cư ở nước ngoài, tôi bắt đầu cuộc sống êm đềm dài như một cơn mơ trong vòng tay của bố. Trong ký ức của mình, tôi chưa bao giờ nghi ngờ, dù là suy nghĩ thoáng qua, rằng tôi thiếu thốn bất cứ thứ gì. Nhưng những nét u buồn hằn sâu trên khuôn mặt non nớt của tôi những ngày đó luôn gieo vào lòng tôi một niềm u uất khắc khoải gắt như hương hoa oải hương trong loại sữa tắm tôi vẫn dùng, mỗi khi tôi ngồi bệt trên sàn, chỉ có một mình, giữa đêm khuya, xung quanh ngổn ngang những tấm hình chụp thuở nhỏ mà vài năm tôi mới lại có dịp ngồi xem lại. Chúng luôn khiến tôi không thể cố gắng coi những khuôn mặt méo xệch ngộ nghĩnh hay nụ cười rạng rỡ luôn thường trực kia không có liên hệ gì với tôi, mặc dù tôi đã thường xuyên quên mất chúng, khiến tôi không thể coi như cuộc sống của tôi thực chất mới chỉ bắt đầu từ buổi sáng tốt đẹp hôm qua. Hóa ra, tôi đã chẳng lớn thêm lên nhiều lắm.

Chúng tôi đã sống với nhau, đơn giản như mọi chuyện phải thế và nên như thế. Dù có thể hình ảnh một người đàn ông một mình chăm sóc hai đứa trẻ có thể gây nên sự thương cảm với bất cứ ai, nhưng với ba người chúng tôi, thật sự, chẳng có vấn đề gì. Tôi đã vô cùng ngạc nhiên, sau đó là tức giận mỗi khi một ai đó bắt đầu tỏ thái độ thương hại hay có bất kỳ hành động nào khác cho tôi chỉ vì tôi không có mẹ. Điều đó giống như một sự xúc phạm ghê gớm đối với cuộc sống của chúng tôi. Một cuộc sống tuyệt vời mà thứ mùi vị vô tư đầy hạnh phúc bố đem lại cho gia đình vẫn luôn làm tôi ghen tở mỗi khi suy sụp vì cô đơn. Tôi chịu ơn bố rất nhiều vì điều kỳ diệu ấy.

Dù chắc chắn, mọi chuyện đã không hề dễ dàng với ông.

Bố là một người đàn ông tràn đầy tình cảm. Ông rất yêu tôi, nhưng ông chưa bao giờ biết bộc lộ điều đó một cách dễ chịu. Ông luôn vụng về, cứ nhắc mỗi khi định bắt đầu một câu chuyện thân tình với tôi. Đó không phải lỗi của ông khi ông được nuôi dưỡng trong những thứ tình cảm chung đáng tự hào và được dạy biết xấu hổ về những lật lọng riêng tư. Chúng tôi đành phải cứ yêu nhau câm lặng như thế, tạm hài lòng dưới kiểu tình cảm áp đặt của ông bố lên một đứa con ngoan ngoãn chưa bao giờ biết nói gì khác ngoài sự vâng lời.

Việc tôi chuyển ra ngoài, dĩ nhiên, là một cú sốc lớn với ông. Thời gian đầu, ông làm tôi hoảng hốt, mặc dù tôi đã không lấy đó làm bất ngờ, vì những cú điện thoại dài bất tận, thường xuyên và liên tục, khi thì van vãn, khi thì giận dữ chỉ để tôi quay về nhà.

Đôi khi, ông xuất hiện trước cửa nhà bạn tôi lúc nửa đêm, không hề báo trước, với khuôn mặt nhàu nhĩ vì buồn bã xen lẫn nghi ngờ và nhất quyết chỉ chịu ra về khi ông chắc chắn rằng tôi đang ở đó, yên ổn và không có thằng con trai nào đang lấn chiếm cái giường của tôi. Ông không hiểu và chẳng bao giờ chịu hiểu vì sao cô con gái cứng lòng luôn ngoan ngoãn đột nhiên nổi loạn đòi rời khỏi sự bao bọc kỹ lưỡng của ông, không vì lý do nào cụ thể.

Tôi đã chỉ thông báo về quyết định tày đình của mình bằng câu nói ngắn gọn: “Con sẽ ra ngoài ở”, sau bữa sáng quen thuộc ở nhà sáng ngày Chủ nhật. Chúng tôi ăn sáng muộn ngoài ban công tầng hai. Hôm ấy nắng vẫn còn hơi gắt, chúng tôi ngồi ăn sau bức màn trúc. Nắng chiếu xiên qua tấm màn, đổ lên mặt bàn và lấp lánh trên những sợi râu của bố. Khung cảnh hôm ấy được tôi nâng niu đóng khung treo trang trọng trong trí nhớ của mình cùng với thứ mùi nồng nàn của bụi bay tít mù trong nắng và thứ âm thanh run run cố làm ra vẻ tỉnh bơ thoát ra từ cổ họng của tôi rồi im bặt.

Ông không nói gì suốt buổi sáng hôm ấy.

Cho tới tận bây giờ, bố tôi vẫn luôn cho rằng, không một chút nghi ngờ, đó là lỗi của ông. Dù ông chẳng thể gọi nổi tên của nó. Tôi đã không thể giải thích một cách rõ ràng hay cố gắng tìm ra một lý do mà ông muốn nghe. Chúng tôi đành im lặng, như cái cách chúng tôi vẫn yêu nhau, từ khi là một người đàn ông trẻ

tuổi cô đơn và một cô con gái nhỏ cho đến tận khi tôi trưởng thành, còn ông bắt đầu quen với việc mình đã già. Không khí bao quanh mối quan hệ của chúng tôi chưa bao giờ thay đổi, thứ cảm giác dần vật âm thầm vì yêu nhau nhưng chưa bao giờ thật sự lại gần được những nơi sâu thẳm nhất của nhau.

Nhưng dẫu sao, mọi chuyện vẫn rất ổn.

Sau khi tôi ra ngoài sống khoảng nửa năm, bố tôi lấy vợ.

Tôi chỉ được biết tin khi đám cưới đã được chuẩn bị gần xong. Mặc dù, chưa bao giờ thử nghĩ mình sẽ phản ứng thế nào nếu bố lấy vợ, tôi vẫn không cảm thấy ngạc nhiên. Chuyện ấy giống như một sự kiện đương nhiên nhất phải xảy ra. Tôi mơ hồ cảm thấy đau đó, trong tiềm thức của mình, tôi đã định liệu sẵn điều này, từ rất lâu rồi. Và có một điều tôi biết chắc, điều này sẽ không xảy ra nếu tôi vẫn còn sống với gia đình của mình.

3. Chương 3

Ngày tôi chuyển ra ngoài, bố tôi biến mất lặng lẽ từ buổi sáng. Tôi có phần hơi ngạc nhiên khi bản thân không hề có phản ứng tiêu cực nào. Tất cả tĩnh lặng giống như bên trong một cái chai bị nút kín. Loại chai thủy tinh màu xanh vẫn được dùng để đựng sữa đậu nành. Không hiểu sao hình ảnh cái chai thủy tinh rỗng được nút kín lại chạy ngang qua đầu óc. Điều ấy làm tôi tự cười cợt với ý nghĩ của mình khi đang rửa mặt trong nhà tắm.

Sáng, khoảng tám giờ, tôi tự làm cho mình bữa sáng đơn giản dưới bếp. Vài lát bánh mì với hai quả trứng trong tủ lạnh. Căn nhà yên lặng êm ả. Âm thanh xèo xèo của trứng rán trong chảo đem lại cho tôi cảm giác khá thoải mái. Không việc gì phải căng thẳng cả. Tôi tự nhủ.

Thằng em tôi có lẽ vẫn ngủ lộn lộn trong phòng riêng. Nó có vẻ không mấy quan tâm đến quyết định động trời của tôi. Trong thế giới cô đơn của nó, việc thỉnh thoảng đột nhiên muốn bỏ nhà ra đi không phải là chuyện lạ. Cũng chẳng nên đánh thức nó dậy để nhờ vả làm gì. Tôi nghĩ thầm, xúc trứng ra đĩa. Khi ăn đến lát bánh mì thứ hai, một lát bánh mì được phết bơ dày ạch và hai thìa đường phủ lên trên lớp bơ, điện thoại đổ chuông. Tôi đấu tranh với sự lưỡng lự của mình trong vài giây, miễn cưỡng bỏ lát bánh mì đầy bơ ngon lành xuống đĩa, lê lên tầng hai.

- Tao rủ mấy đứa bạn qua giúp nhé.

Tee - người bạn gái tôi chuyển đến ở cùng gào toáng lên trong điện thoại vẻ hừng khởi.

- Có phải hội hè gì đâu. Tôi lười nhàu. Không cần ai hết, lát sang chỗ đồ với tao là được rồi.

Tôi cúp máy, trở lại đánh chén nốt lát bánh mì của mình.

Đến cuối ngày, khi đồ đạc đã được đóng gói gọn ghẽ vào thùng, khi thứ cảm giác rất bỗng lạ lẫm đột nhiên từ một khe hở bí mật bên trong trào ra, tôi mới chua xót nhận ra màn tự lừa dối ngoạn mục đầy cố gắng của chính mình.

Đồ đạc của tôi chẳng có nhiều nhưng để gom hết chúng lại cũng không dễ dàng như tôi tưởng. Nếu chỉ việc vứt hết tất cả, cho vào bao tải, mang đi thì thật dễ chịu. Đằng này, lũ đồ đạc ngổ ngàng đều như có tình nổi loạn. Dù là cái khung ảnh cũ hay đĩa CD đã xước đến mức chắc chắn thể nghe nổi, tất cả đều như cố gắng hành hạ tôi. Cuối cùng, tôi bối rối đến độ phải cầu viện đến vài đứa bạn, cầu xin chúng đến giúp, mặc dù trước đây chính tôi chứ không ai khác đã quả quyết rằng tôi chẳng cần ai cả. Cũng may, không ai nỡ lòng nào bỏ mặc tôi. Chúng nó đều ngay lập tức xuất hiện như thể nếu chậm chạp một chút thôi cũng có thể có gì tai hại xảy ra rồi. Ưu điểm lớn nhất trong tình bạn của những người trẻ tuổi có lẽ là ở những hành động điên rồ vật vãnh như thế.

Chiều muộn, xong xuôi hết mọi việc, tôi ngồi vắt vẻo trước cửa nhà, trên một trong những thùng đồ của mình, đợi Tee, vừa mặc kệ cho mồ hôi chảy thành giọt xuống cằm, vừa khoan khoái uống coca vừa cố gắng lờ đi việc bố vẫn chưa về nhà như thường lệ. Thứ nước giải khát này thật dễ khiến người ta cảm thấy hứng khởi, nhất là khi nó được cộng hưởng với cái cảm giác sung sướng kỳ lạ vì mình đã làm được điều gì đó thật đặc biệt. Trong lúc phởn phơ gặm nhấm cảm giác hạnh phúc đang âm ỉ uồn ẻo trong mình, tôi vừa cố gắng chú tâm ngắm nghía cảnh vật quanh ngôi nhà thân thuộc với hy vọng sẽ luôn nhớ rõ về khoảnh khắc dễ chịu này vừa hớn hờ nhịp nhịp chân và hát ư ử những giai điệu không đầu không cuối. Không hiểu vì giọng hát eo éo đầy mùi coca của tôi hay vì mặt mũi biểu cảm nhem nhuốc của tôi lúc đó đã gợi hứng cho Tee rình mò chụp trộm bằng được cái mặt mấy khi trở nên ngu ngốc như thế của mày. Tấm ảnh này được Tee trang trọng gắn ở cửa tủ lạnh (bên cạnh mấy con cá heo bằng đá gắn nam châm của cô nàng) mà mỗi lần mở tủ lạnh vào nửa đêm, lòi chai vang sauvinogh ra nhấm nháp, nó lại khiến tôi không thể không mỉm cười. Chẳng hiểu sao cái bộ dạng xấu xí thảm hại ấy không khiến một kẻ yêu bản thân đến điên cuồng như tôi thấy phiền lòng. Cho dù mặt mũi có thảm thương, mồ hôi có đầm đìa khiến từng lọn tóc bết lại trên trán, và đôi chân lúc đó đang mang đôi dép ở nhà cẩu bần lâu ngày không được cọ rửa mà ai nhìn thấy cũng phải thốt lên thương cảm cả theo kiểu thật lòng lẫn xã giao, và đôi khi cả dè bĩu nữa: Chao ôi! Bị đuổi ra khỏi nhà trong hoàn cảnh như vậy hả? Tôi vẫn thật sự yêu cái bộ dạng của tôi lúc đó. Sự xấu xí xộc xệch đó, hương vị của lon coca lúc đó, mùi của buổi chiều mùa hè nồng nồng quyện trong vị ngọt mát của gió, màu vàng yếu ớt xỉn đi vì bụi của nắng chiều lúc ấy và cả nụ cười của Tee. Tất cả thật quý giá biết bao!

- Trông thật sự đáng để hiểu nhầm đấy nhỉ? Tee lúc đó đã cố ngoác rộng cái miệng đã vốn rất rộng của nó ra mà cười theo cái kiểu đặc ý quen thuộc, mặc cho tôi ra sức gào thét giành giật lại cái máy ảnh. Nụ cười chẳng đáng yêu mấy của nó luôn hiện lên ngay tức khắc nếu tôi nghĩ đến Tee, như một cái avatar thân thuộc. Và thật ngọt ngào khi có những thứ chẳng bao giờ thay đổi như thế.

4. Chương 4

Cuộc sống của tôi ở nhà Tee khá dễ chịu. Tôi đã quá quen thuộc với căn nhà ấy đến mức đôi khi không khí ở đó vẫn làm tôi nhầm tưởng như mọi việc vốn chẳng có gì thay đổi, như khi tôi vẫn lê la ở nhà Tee nhiều giờ đồng hồ trước khi về nhà. Chỉ có những lúc hì hụi dọn nhà hay đến giờ nấu cơm, tôi mới chợt nhớ sự ngăn nắp của mình. Nực cười là mọi việc sẽ lặp lại y hệt như thế vào ngày hôm sau. Cứ như một cuốn băng được tua đi tua lại mà ta còn nghe rõ mồn một tiếng tua băng ròn rột của cái dải cát-sét cũ.

Tình bạn của chúng tôi bắt đầu từ hồi lớp Một, khoảng thời gian thật khó khăn khi bố mẹ tôi ly dị. Khác với đa số gia đình hạnh phúc của bọn bạn cùng lớp, Tee sống cùng ông bà nội và chị gái. Có thể vì cái hương vị không trọn vẹn ấy mà tôi ngay lập tức bị thu hút bởi cảm giác mỗi khi ở bên Tee. Sự hiện hữu của Tee, đối với tôi, là một lời khẳng định sâu sắc rằng chúng tôi đều có thể sống tốt mà không cần mẹ. Tôi yêu bố và Tee cũng vậy. Thế thôi đã là quá nhiều để bắt đầu yêu mến nhau.

Suốt năm năm cấp một, đầu tóc và quần áo của Tee lúc nào cũng ngăn nắp, bụi bặm như lũ con trai. Vì thế, Tee thường xuyên là đối tượng trêu chọc của lũ bạn cùng lớp. Cái kiểu trêu chọc ít ác ý nhưng thừa sức gây ra những nỗi ám ảnh kéo dài đến cả đời. Đến tận bây giờ, Tee vẫn không dám để tóc ngắn cũng như khoác lên mình bất cứ món đồ nào ít nữ tính hơn mức bình thường. Cô nàng thường tự bào chữa cho nỗi sợ của mình bằng nụ cười ngượng nghịu bất lực và nói như thể trách móc: “Bệnh tâm lý ấy mà!”

Tôi đã chẳng hề thấy phiền chút nào về bộ dạng đó của cô. Tôi chẳng thấy đầu tóc hay cách ăn mặc của cô có gì lạ thường. Có lẽ, một phần vì tôi ăn mặc cũng hài hước chẳng kém gì cô. Khi những bộ cánh xinh xắn của mẹ sấm cho từ nhỏ bắt đầu chật, tôi chỉ trung thành với hai cái quần đồng phục học sinh màu xanh tím than mà mỗi năm một lần bố tôi lại mua chúng ở cửa hàng bách hóa. Đi kèm với hai cái quần ấy là những cái áo rộng thùng thình già nua và lỗi mốt của mẹ tôi để lại.

Có thể, đó là một trong những nguyên nhân khiến chúng tôi bị đám con gái có vẻ ngoài đáng yêu ở lớp kì thị. Chúng không nói chuyện, không chơi cùng, thậm chí còn chẳng thèm ban phát một cái liếc nhìn khi

chúng tôi bước vào lớp nhưng lại sẵn sàng nhìn chăm chăm vào đôi bitis cũ mòn đã bắt đầu bốc mùi của Tee trong cả buổi chiều và rúc rích với nhau mỗi khi cố ý lia ánh mắt khinh bỉ qua chúng tôi.

Mỗi lần ngẩng lại những bức ảnh hai đứa chụp chung hồi cấp một, tôi đều không lấy làm lạ khi lũ con gái được yêu chiều chăm chút như những con búp bê đắt tiền ấy lại sẵn sàng cư xử với chúng tôi lạnh lùng, tàn ác đến như thế.

Dẫu vậy, năm năm cấp một vẫn luôn là thời gian hạnh phúc vô tư nhất của cả tôi và Tee. Chúng tôi đã thực sự có những giây phút hạnh phúc vô lo tuyệt vời. Không lo lắng vì bề ngoài, chẳng cần lo lắng về suy nghĩ của người khác, không ám ảnh bởi cảm giác mình có được yêu hay không, cũng chẳng phải nghĩ ngợi trước khi làm điều gì. Với tuổi thơ, có lẽ sống cũng đơn giản như việc hít thở vậy.

Khi còn nhỏ, tôi đã có một ước muốn kì cục. Mỗi khi mọi giác quan của tôi giãn ra trong hạnh phúc, tôi luôn nhắm mắt lại và ước thầm, giá mọi thứ cứ mãi như thế này, đừng bao giờ thay đổi. Tôi không nhớ rõ tại sao một con bé vẫn còn làm rách đũng quần sau mỗi ngày lê la ấy lại có thể có mong ước kì lạ như thế. Nhưng chắc chắn một điều, suy nghĩ kì lạ ấy đến với tôi sau khi mẹ rời khỏi gia đình. Đương nhiên, chẳng bao giờ tôi bận khoăn vì sao mình có suy nghĩ ấy.

Năm chúng tôi học lớp Năm, bà nội Tee qua đời. Với kiểu tư duy ngu ngơ của tôi, đơn giản chỉ là từ nay không còn nhìn thấy bà của Tee nữa. Điều đó cũng không làm nên cái gì thực sự chấn động. Giống như từ hồi bố mẹ ly hôn, tôi cũng không còn nhìn thấy mẹ. Có lẽ, tôi đã giỏi bảo vệ mình từ hồi còn bơi nước mũi ra tay áo ấy.

Nhưng với Tee, tôi đã hoàn toàn tin chắc, từ cái hồi lớp Năm ấy, cô đã đồng ý ký vào thứ giấy thông hành một chiều vào một thế giới khác – nơi tôi đã tìm đủ mọi cách để trốn chạy.

5. Chương 5

Năm chúng tôi mười tám tuổi, ông nội Tee qua đời sau vài năm sống buồn thảm như một đứa trẻ. Một năm sau, chị gái Tee vội vã lấy chồng. Tee nhanh chóng thích ứng với cuộc sống một mình mà như cô nói là đầy tự do và sung sướng một cách đáng ngạc nhiên. Sau một thời gian lằng xằng chăm sóc lẫn nghi ngờ, tôi đành phải tự thừa nhận việc lo lắng Tee mất cân bằng của mình là thái quá. Mặc dù mỗi khi ngẩng nhìn vẻ vô tư lự của Tee, tôi vẫn không ngừng hoài nghi về yêu đời kì lạ của con người mình gần gũi suốt hơn chục năm.

Thời gian ấy, tôi gần như dành cả ngày ở nhà Tee.

Một mùa hè lười biếng và nhệ nhỡm!

Để xả hơi sau kỳ thi đại học, chúng tôi thư giãn bằng cách thường xuyên nằm dài ở nhà Tee, trên chiếc giường kê sát ngay dưới cửa sổ đầy nắng mà huyền thuyên với nhau đủ thứ chuyện trên đời. Những ngày tháng rong chơi nhàn nhã ấy, khi thứ không khí mềm mượt oi oi mùi nắng và bụi ở nhà Tee ôm ấp lấy tôi, tôi mơ hồ nhận ra sự khác biệt của thứ không khí cô đơn chống chọi vẫn bao vây lấy tôi mỗi khi bước chân về nhà. Tôi đã kiên quyết cho rằng mình bị say nắng nhẹ khi cứ nằm ườn dưới nắng cả buổi chiều từ ngày này qua ngày khác. Một thời gian khá dài, tôi mới nhận ra dường như căn nhà của tôi thiếu một mùi gì đó. Một thứ mùi đã từng rất đỗi quen thuộc.

Tee thì một mực cho rằng tất cả là do tôi quá rối rắm nên cô nàng kiên quyết lôi tôi ra khỏi nhà, làm một cái gì đó như lời của cô nàng để tránh tình trạng tự làm mình dở hơi của tôi. Chúng tôi chăm chỉ đi học nấu ăn, một việc hoàn toàn ngoài dự tính. Vậy là ban ngày, tôi để mình cuốn theo cà chua, hành tây với đủ loại thịt thả trong lớp học nấu ăn, trước cái thốt nhỏ xinh xinh với Tee ríu rít bên cạnh. Nhưng cứ mỗi khi bước chân về đến cửa nhà, bao nhiêu phần khích hớn hở đầy mùi thức ăn trôi tuột đi đâu hết, để lại một

cái hố rỗng tuếch đáng sợ bên trong. Nó ở ngay dưới ngực, bên trong khoang bụng của tôi. Thật kì lạ khi biết rằng bên trong mình có một cái hố.

Hè năm đó, tôi cao lên năm phân. Tôi hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi đó cho đến một ngày, khi đang mãi mê nhìn lên trần nhà trong lúc đánh răng, rồi theo thói quen đưa mắt nhìn sang cái tủ đồ nhỏ nhỏ treo bên cạnh gương, tôi thấy nó đã tụt xuống ngang cằm mình.

Sau hôm đó, tôi không sao dứt được cảm giác xa lạ với chính cơ thể mình. Ngày qua ngày, tôi loay hoay trước gương, ngắm nhìn từng centimet trên cơ thể mình. Đôi tay bần to với những sợi lông nhỏ trên ngón tay, bộ ngực tròn căng, những đường cong nhỏ nhắn và cả đám lông mu bù xù. Tôi lặng lẽ theo dõi từng thay đổi nhỏ và tự mình dần vật với cảm giác bất lực khi không làm sao tìm được sự thân thuộc mong muốn. Tôi xa lạ ngay với chính cơ thể của mình.

Tôi bắt đầu thủ dâm mỗi khi cô đơn. Và lần nào cũng vậy, khi cơn cực khoái đi qua, chỉ còn lại tôi với vết loang sạm màu của bóng tối. Khi ấy, tôi có thể bỏ mặc cơ thể đã thỏa mãn của mình, tự cho phép linh hồn của mình chối bỏ thể xác trong vài giây ngắn ngủi. Thường thì, sau đó, là những cơn sấm hối dài khiến cô đơn đậm đặc lần dài trên cái giường nhàu nát, buồn bã của tôi.

Sự cô đơn ấy và cảm giác chóng chệnh mỗi khi về nhà cứ đeo đuổi tôi hết mùa hè năm đó, trong cái nắng oi oi, nồng nồng đầy gió, như một cái bóng.

Một buổi tối cuối hè, trời đột nhiên dịu mát. Ba bố con tôi ngồi uống trà ngoài ban công tầng hai, im lặng cùng nhau tận hưởng cái cảm giác dễ chịu của việc ở bên nhau mà không cần nói năng gì. Tôi cau có đuổi lũ thiêu thân dờ dơi thi nhau lao vào cái đèn nhỏ đặt giữa bàn trong khi thằng em tôi ưỡn ẹo nửa nằm nửa ngồi ôm quyển truyện dày cộp nó mới mượn được, vừa đọc vừa cười một mình. Bố tôi mãi mê đọc báo, loại báo mà chúng tôi chẳng sờ đến bao giờ nhưng luôn có một sự kính trọng nhất định với những tờ giấy khổ to in trên thứ chất liệu không được đẹp lắm ấy. Tách trà bên cạnh của bố tôi nguội dần, theo thói quen, ông sẽ lại bắt đầu xoay xoay cái cốc mỗi khi trà không còn đủ nóng. Tôi dừng việc đuổi lũ thiêu thân lẫn những dòng suy nghĩ vẩn vơ để chờ ông thực hiện cái động tác quen thuộc ấy. Chuyện này như một nghi thức, bởi nó có nghĩa là: Rồi, xong rồi, ai về phòng người nấy thôi! Nhưng hôm đó, ông không xoay cái cốc mà lại chăm chú xoay cái điện thoại di động cũ mòn của mình một cách đều đặn đến đáng ngờ trong lòng bàn tay to bè của mình.

Tôi bắt đầu chuyển sự chú ý vào cái điện thoại. Dường như ông tập trung vào việc xoay xoay cái điện thoại bé tí trong tay hơn là tờ báo ông đang đọc. Rồi ngay khi chuông điện thoại reo, bố tôi ngay lập tức đứng phắt dậy, với cái vẻ lóng ngóng ít thấy, tay vẫn cầm tờ báo và cái điện thoại đang gào lên inh ỏi, chui tọt vào trong nhà. Không kịp giải mã hành động lạ lùng của bố, tôi chỉ kịp ớ lên một âm thanh chết yểu ngay trong cổ họng.

Ngồi trơ lại với mấy tách trà vì thằng em cũng nhanh chóng lỉnh lên phòng riêng, tôi lại ngửi thấy thứ mùi quen thuộc kỳ lạ vẫn ám ảnh tôi. Lần này, nó không còn là một dạng thức mơ hồ trong trí nhớ, không mờ nhạt để tôi có thể tự an ủi tất cả là do mình tưởng tượng ra. Nó đột ngột xuất hiện, mạnh mẽ xộc thẳng đau đốn vào tận bên trong cơ thể đang cứng lên vì ngạc nhiên của tôi. Sau hôm đó, tôi lặng lẽ bắt đầu chuẩn bị cho việc rời khỏi nhà của mình.

- Cũng giống như nổi loạn ấy nhỉ!

Tee nhận xét khi nghe tôi thông báo về quyết định của mình. Cô nàng đang ngồi gặm mấy quả táo dưới bếp.

- Tao nghĩ đó là cách duy nhất. Tôi trả lời.

Tee yên lặng. Chúng tôi hiếm khi thảo luận được những vấn đề như thế này. Thường Tee sẽ né tránh, như thể những vấn đề đó chẳng có gì đáng nói.

- Mày sang ở cùng có lẽ tao sẽ thấy ấm cúng hơn.

Tee nói, vứt cái lõi táo nham nhỡ vào thùng rác cạnh đó.

Đến lượt tôi im lặng. Dĩ nhiên bố sẽ mất cân bằng một thời gian.

Nhưng...

Chỉ một thời gian thôi.

Tôi cần phải ra đi sớm. Trước khi quá muộn.

6. Chương 6

Taurus xuất hiện vào khoảng một năm sau khi tôi chuyển đến ở nhà Tee. Lúc này, cuộc sống của chúng tôi bắt đầu đi vào nề nếp một cách đáng ngạc nhiên. Những đêm thức trắng để xem phim, tán gẫu vớ vẩn một cách vô cùng nghiêm túc, rồi những so đo tị nạnh công việc nhà đã đều chẳng hiểu sao lảng lạng rủ nhau biến mất. Việc bắt đầu sống chung với một người khác, cho dù đã thân quen đến mức nào đi nữa, hình như luôn để lại những kinh nghiệm có dư vị của một tiếng thở phào nhẹ nhõm và tự hào theo kiểu như thế.

Chúng tôi sống quy củ. Không bỏ bữa, không đi chơi khuya, không đi bar hay pub, điên cuồng đi làm thêm kiếm tiền rồi nướng gần như toàn bộ vào quần áo và mỹ phẩm. Đến mùa hè năm chúng tôi 21 tuổi, thay vì đi đâu đó xa xa để tiêu toàn bộ số tiền để dành, hai đứa quyết định đi học tiếng Trung. Một quyết định cũng chẳng có mục đích gì cụ thể ngoài lý do để thay đổi không khí đều đều vốn có trong cuộc sống của chúng tôi. Dĩ nhiên, trong quyết định đó cũng có cả lý do muôn thuở của bọn con gái mới lớn: Biết đâu mình lại gặp được ai đó!

Đến thời điểm ấy, tôi đã học xong năm thứ hai đại học. Tôi học chuyên ngành nghiên cứu văn học nên đáng buồn là chẳng có nhiều anh chàng bên cạnh mình. Tất cả những gì tôi có là những kinh nghiệm đẹp ngọt ngào mơ mộng của mỗi tình đầu. Mặc dù dư vị của nó khá cay đắng, điều đương nhiên của những mối tình không thành, nhưng thứ tình cảm xưa cũ ấy vẫn được tôi gìn giữ cẩn thận, thỉnh thoảng lại lôi ra nhấm nháp như thứ ô mai để càng lâu càng đậm đà. Nên, việc tôi vẫn chưa có ai là điều có thể lý giải được, dưới góc độ của tôi, và không thể lý giải được, dưới góc độ của người khác.

Tee thì sau hai năm thi trượt đại học (chẳng có gì đáng ngạc nhiên với cái kiểu tính cách bốc đồng vô lo ấy, lại không có ai quản thúc) đã đăng ký thi cao đẳng và đỗ một trường cách nhà chúng tôi 20km. Cô nàng đều đặn ra khỏi nhà lúc 5h30 sáng và về nhà với khuôn mặt phờ ra vì bụi và gió. Sau ba tháng theo học đầy chăm chỉ với sự khích lệ đến mức lố bịch của tôi, vào lúc tôi bắt đầu nghi ngờ rằng mình đã quá hà khắc với Tee, cô nàng đột ngột tuyên bố: Không thích nữa, nghỉ! rồi nằm dài ở nhà, ăn và ngủ điều độ đến phát ghét.

Trong vài tháng sau đó, khi bắt đầu chán ở nhà, Tee đăng ký tham gia hết khóa học ngắn hạn này đến khóa học ngắn hạn khác mà theo như cô nói là để tìm kiếm đam mê thật sự. Nhưng đáng tiếc, chẳng có khóa học nào giữ chân được cô nàng. Cứ sau vài buổi, cùng lắm là một tháng, tôi lại thấy Tee nằm dài ở nhà, uống vang và ăn khoai tây chiên không gọt vỏ. Cảnh tượng đó chỉ xuất hiện sau mỗi lần cô nàng bỏ học. Tôi thường cố không nhận xét hay nói năng gì, mỗi khi uống vang và ăn khoai tây chiên kiểu đó rõ ràng cô nàng đang suy nghĩ mông lung lắm.

Vài tháng cuối mùa xuân năm ấy, mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại đến mức tôi cũng gần như phát điên. Tee càng ngày càng ít nói sau mỗi lần cô nàng tu sạch một chai vang đỏ với cả đĩa khoai tây chiên không gọt vỏ. Thế nên, khi kỳ nghỉ hè của tôi bắt đầu, tôi đã gạt đầu cái rụp khi Tee rụt rè chìa cho tôi tờ quảng cáo chương trình học tiếng Trung. Lý do cuối cùng và quan trọng nhất cho khóa học ấy thực ra là như vậy.

7. Chương 7

Lớp học tiếng Trung có đến gần một nửa là nam giới. Mặc dù chẳng có anh chàng nào như tôi và Tee mong đợi, nhưng việc được sống trong một tập thể mới luôn luôn là một trải nghiệm mới lạ đầy hồi hộp. Tôi gần như mắc nghiện thứ không khí lâng lâng như được phun đầy hơi rượu vang trong căn phòng nhỏ xíu chưa đến 20 mét vuông. Có điều gì đó ở những con người mới này khiến không khí lớp học luôn thật dễ chịu. Từ anh chàng bọ gậy gầy như que tăm mặt mũi vênh váo, mấy anh chàng chán ngắt nhìn giống hệt nhau trong bộ dạng sơ mi cúc trong quần âu, cặp kính cận lấp ló dưới mái tóc bù xù đến chú lớp trưởng đen xì lúc nào cũng đội mũ cối trông như mấy ông xe ôm. Thật lạ, chỉ cần vắng một người trong số họ thôi là lớp học biến thành một cái bánh bị cắn dở. Tôi mê say lớp học ấy. Mê say nghiêm túc nực cười. Thật sự trở thành một phần của một đám đông thật thú vị. Không hề bị trơ ra như người thừa, không hề luống cuống, không biết làm thế nào ngay cả khi nó đã có vẻ đón nhận mình. Sau cùng, hóa ra việc có thể yêu quý một tập thể đến say mê là có thật. Thế nên, tôi tận hưởng những tháng ngày ấy một cách thật dè dặt, hết như thuở còn nhỏ cầm khư khư cái kem trên tay mà ăn từng chút một, vừa thật thích thú vừa tận hưởng cảm giác luyến tiếc gai lên dưới lớp da mình.

Chúng tôi bị đầu độc bởi sự tiếc nuối lúc nào cũng lơ lửng đằng sau sự vui vẻ hào hứng mỗi giờ học. Đường như ai cũng mong muốn một cái gì đó chắc chắn hơn không khí lâng lâng đầy mơ hồ đang có. Chúng tôi rủ nhau đi ăn sáng trước khi vào học, cùng ngồi đông đủ lê la ngoài vỉa hè uống trà đá tán gẫu, lôi nhau đến nhà cô giáo ăn uống từng bữa, thò mặt đến nhà từng người trong lớp, ngồi cà phê miên man tới khuya vẫn chưa dứt chuyện. Cứ liên miên như thế cho đến tận cuối mùa hè, khi không khí oi nồng vắt vưng những cơn gió mát như cái ngày tôi dọn ra khỏi nhà.

Thời gian đó, Tee chăm chỉ đi học một cách khác thường. Cô nàng đều đặn cùng tôi đến lớp, bỏ ra sàn nhà vào hầu hết các buổi tối để tập viết những bộ chữ mới với một bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Tee bỏ hầu hết các chương trình tivi buổi tối thường lệ và thêm vào lịch buổi tối một thứ chẳng hợp gì với mình: đọc sách. Trước đây, mỗi khi tôi leo lên giường với cuốn sách trên tay là cô nàng lại cầu nhàu như thể tôi mang bệnh truyền nhiễm lên giường. Còn bây giờ, cứ như thể là một cuộc cách mạng vậy, dù tôi chẳng biết nó đã xảy ra lúc nào.

Đột nhiên, cuộc sống của chúng tôi trở nên ấm áp một cách diệu kỳ. Vẫn những việc làm đều đặn hàng ngày, vẫn nấu những món ăn cũ, nhưng tất cả được nêm một thứ gia vị hoàn toàn khác. Có thể là nhờ thứ ngôn ngữ mới mà tôi và Tee đang học. Nói một ngôn ngữ mới, tập suy nghĩ bằng một ngôn ngữ mới, như thể mình được biến thành một người khác. Cũng có thể bởi đơn giản chính chúng tôi đã tự thay đổi, rất nhiều.

Tôi dần nhận ra thế giới Tee đã bước chân vào. Cô nàng hầu như không có khả năng tâm sự với bất kỳ ai, cho dù người đó có là tôi. Trong suốt hơn chục năm ở bên nhau, Tee chỉ diễn đạt nỗi buồn của mình một cách đơn giản bằng một câu nói: Tao buồn quá! rồi điềm nhiên như không có chuyện gì đáng nói hơn ngoài duy nhất câu nói ấy. Cho dù tôi có gắng hỏi vì sao, câu chuyện cũng sẽ tự nhiên trở thành thứ chẳng đáng gì để nói. Tee trong tôi đã luôn là một người đơn giản hạnh phúc như thế. Thế nên, hình ảnh của Tee những ngày đầu xuân năm đó đã làm tôi thật sự bối rối. Tôi đã không thể tìm ra một lời nào để phá vỡ sự im lặng mỗi khi Tee ôm lấy chai rượu vang ngồi lặng lẽ một mình. Những buổi tối như thế thường thật dài mà dư vị uể oải của nó luôn vương vất đến tận buổi sáng hôm sau.

Vào một buổi sáng cuối hè, khi lớp học tiếng Trung của chúng tôi gần kết thúc, lại là một buổi sáng uể oải, không phải vì say sưa với chai vang tối hôm trước mà bởi chúng tôi thức khá muộn để xem một bộ phim lãng mạn, Tee điềm nhiên nói ra những điều chưa bao giờ thổ lộ được với tôi khi đang rửa nốt đồng bát đĩa từ tối hôm trước, bằng thứ âm điệu bình thường nhất mà tôi từng được nghe. Tôi vẫn nhớ rõ khuôn mặt nhìn nghiêng lúc đó của Tee, cánh mũi phập phồng lấm tấm đổ lấp ló dưới đám tóc nhuộm nửa nâu nửa vàng lòa xòa trước mặt, mùi nước rửa bát thơm nồng man mát, Tee nhìn chăm chú mải mê tưởng ộp gạch men trước mặt và im lặng. Tôi vẫn luôn thích cảm giác thân thuộc mỗi khi ở bên Tee. Thứ không khí uể oải dễ chịu dịu dàng ấy luôn khiến tôi thấy an tâm. Không biết đã bao nhiêu lần tôi lôi Tee ra quán café, ngồi dài bên nhau cả buổi chiều chẳng nói năng điều gì ra hồn chỉ để tận hưởng cảm giác dễ chịu mỗi khi tôi ở cạnh cô. Thế nhưng hôm ấy, sự im lặng của Tee khiến tôi cảm thấy một nỗi ngột ngạt như chuẩn bị có bão.

Cả buổi sáng, không sao thoát khỏi cảm giác chân tay mình thừa thãi, tôi đành lúi húi hết nôi xoong trong nhà ra cọ rửa. Tee cố gắng giữ sự im lặng ngọt ngào của mình khiến cho mấy cái nôi tôi cọ sáng bóng đến mức có thể soi gương được thật.

- Này, cọ rửa hăng hái thế thì rửa nốt bát hộ bạn đi.

Tee lè nhè gợi ý khi cô nàng lè đôi dép đi trong nhà loạch xoạch qua nhà bếp. Hôm nay đến lượt Tee rửa bát, tôi cầu nhàu:

- Dậy rồi thì rửa đi, không rửa hộ đâu, đang cẩu đây.

Tee thò mặt ra khỏi WC, để nguyên bàn chải đánh răng trong mồm trợn mắt lên:

- Sao mà cẩu?

- Ồ, tự dưng thấy bức thế đấy, chắc tại thời tiết.

- Lúc nào không muốn nói cũng đổ tại thời tiết thế à?

Tôi im lặng, chúm mũi vào cái nôi sáng loáng mình vừa cọ, cố gắng tìm thứ từ ngữ dễ chịu để diễn đạt. Tee mở toang cửa sổ trong WC, nắng òa vào tận cả nhà bếp, chiếu lên mấy cái nôi lấp lóa.

- Lạ nhỉ, cuối hè rồi mà chẳng mát mẻ gì cả, cứ tưởng mở cửa ra là có gió cơ đấy.

Tee vừa nói vừa uể oải bước ra khỏi WC, lè lè đôi dép có đầu con lợn màu hồng đến bồn rửa bát. Cô vừa hòa nước rửa bát ra cái bát ô tô, vừa nháy mắt nhìn tôi:

- Cẩu tao à?

Mùi nước rửa bát thoang thoảng bồng bềnh bay khắp phòng bếp. Không khí dường như đang loãng ra. Không hiểu vì nắng, hay vì mùi chanh thơm mát của nước rửa bát, hay vì Tee đã chui ra khỏi cái kén đóng kín từ sáng.

- Dậy từ lâu rồi sao cứ nằm ì trên giường làm gì thế?

- Chẳng muốn dậy.

Tee cầm cái ly chúng tôi dùng để uống vang đêm hôm trước đưa lên mũi, lơ đãng nói:

- Này, mùi như lớp học của mình ý nhỉ?

Tôi ngừng tay nhìn lên đầy ngạc nhiên. Chưa bao giờ Tee nói năng kiểu như vậy. Tee vẫn mân mê ly rượu, cứ như điều cô nàng vừa nói là hoàn toàn bình thường.

- Ủ, thế hóa ra là tao không hoang tưởng.

- Hoang tưởng gì?

- Lúc nào đi học tao cũng ngửi thấy mùi rượu, còn tưởng là uống nhiều rượu quá nghiện mất rồi.

- Mỗi ngày uống có một ly làm sao nghiện được.

Tee vẫn giữ nguyên ly rượu trên mũi mình, yên lặng, thứ im lặng lạ lẫm từ buổi sáng lại lén lút len lỏi vào giữa những vật nắng vàng mềm mượt.

- Tao lại chán tiếng Trung rồi, sáng nay tao cứ nằm nghĩ mãi. Hóa ra tao chỉ thích mùi vị của cái lớp ấy thôi, còn thì tao không thích tiếng Trung nữa. Nửa tháng nữa là hết lớp giao tiếp căn bản, mọi người mà không học lên nữa chắc tao tìm cái khác tao học.

Lần đầu tiên tôi thấy Tee giải thích mọi thứ cặn kẽ như thế. Ít ra cũng không chỉ có cái câu Tao chán rồi cụt lủn như mọi lần. Căn bếp sáng bừng lên một màu vàng ấm áp. Những văng bụi li ti bay cuống cuống trong những vật nắng chiếu xuống sàn bếp. Tôi lại thấy tâm trí mình tự động chụp lại cái khoảnh khắc mà tôi biết, tôi sẽ chẳng bao giờ quên.

8. Chương 8

Thu đến cùng với việc khóa học tiếng Trung của chúng tôi kết thúc. Sự nuối tiếc đi kèm với thứ không khí dẫu dằng dẫu thu khiến tôi càng thấy mình hụt hẫng. Rõ ràng đây là hậu quả tất yếu khi tôi để mình dựa dẫm quá nhiều vào một thứ không chắc chắn như thế trong một thời gian dài. Nó làm tôi có cảm giác tuyệt vọng như việc yêu một người quá lâu, đến mức bản thân mình chẳng còn tồn tại nữa.

Chúng tôi tụ hội nhau tại lớp học kỳ lạ ấy đa phần đều bởi muốn trốn chạy khỏi sự rảnh rỗi lười biếng của mùa hè, còn lại thì đơn giản để phục vụ cho việc kiếm tiền. Nên, việc lôi kéo tất cả mọi người học khóa nâng cao thật sự là một việc phi lý. Cô giáo của chúng tôi cũng sang Trung Quốc làm tiến sĩ. Vậy là cuối cùng cũng chẳng còn cách nào để níu kéo khoảng thời gian kỳ diệu đang trôi tuột theo sự tan biến của mùa hè.

Tee tỏ rõ sự suy sụp của mình khi chứng kiến cuộc sống cũ của chúng tôi dần quay trở lại. Mỗi sáng, tôi lại cố gắng đấu tranh lại cảm giác nuối tiếc vương vất từ cuối mùa hè để có thể chui ra khỏi giường. Ánh mắt Tee nhìn tôi mỗi khi tôi rời nhà buổi sáng khiến tôi thấy quãng đường đến trường ngày càng dài hơn. Một đôi lần không chống cự nổi cái cảm giác chờn chợn trong lòng, tôi bỏ học ngồi dài cả buổi sáng trong những quán café trên đường đến trường, cố gắng suy nghĩ tìm cách đẩy xa đám mây u ám đang bao phủ lên cuộc sống của chúng tôi.

Tee nằm dài ở nhà trong suốt một thời gian dài sau đó, ngày càng tự dần vặt bản thân nhiều hơn. Những buổi tối dài buồn bã ôm ấp chai rượu vang của Tee không còn tiếp diễn nữa khi cô mặc nhiên chấp nhận việc tôi ngồi uống cùng, và thay vì im lặng, cô nói liên hồi cho đến tận lúc lặn ra ngủ khi đã say mềm.

Một ngày cuối tháng Mười, khi chính tôi cũng cảm thấy mình mất dần sức sống, còn Tee thì thường xuyên kéo dài buổi sáng cho tới tận 11 giờ mới chịu chui ra khỏi giường thì chúng tôi bất ngờ có khách. Khi tôi đang lúi húi chuẩn bị món bít tết cho bữa tối dưới bếp thì chuông cửa kêu inh ỏi. Tee thộn mặt đưa ánh mắt sợ sệt nhìn tôi với ý ngầm hỏi Hay là bố mày?

Hiếm khi chúng tôi có khách buổi tối mà không có hẹn trước. Chỉ có bố tôi là vẫn chơi trò bất thành linh xuất hiện bất kể giờ giấc. Tee vốn khiếp vía ông bố oai phong của tôi từ nhỏ nên cô nàng càng khiếp mỗi khi bố tôi ghé thăm bất ngờ. Nhưng dạo gần đây, ông cũng đã bắt đầu điện thoại thông báo trước và luôn đi cùng người vợ mới của mình. Những cuộc viếng thăm về sau của ông ngày càng mang tính chất thủ tục. Điều này đôi lúc cũng khiến tôi đâm buồn nhớ về buồn bã hung tợn trên khuôn mặt ông mỗi khi ghé qua trước đây.

- Chắc là bố tao thật đấy!

Tôi vừa nhe nhớn cười nhướn mắt với Tee vừa giơ đôi tay bắn lên để từ chối nhiệm vụ mở cửa, lòng tự nhủ nếu bố tôi ghé thăm thật thì chẳng biết tôi có nên mừng hay không.

Nhưng vị khách hôm ấy lại là Chi Ngẩn.

Đó là anh chàng tôi yêu mến nhất lớp học tiếng Trung. Một người có thể khiến mọi nơi anh ta có mặt trở nên thú vị. Anh ta có khả năng làm chủ không khí xung quanh mình, một kiểu năng lực kỳ lạ. Thứ không khí nửa thoải mái nửa phải dè chừng mỗi khi ở bên cạnh con người đó khiến tôi luôn có cảm giác rờn rợn thích thú. Anh ta là kẻ vô cùng tử tế. Và cùng lúc, vô cùng khôn nạn. Ở khía cạnh nào anh ta cũng sẽ làm rất tốt. Thêm cái mặt nửa vô học nửa sâu sắc khiến tôi luôn phải yêu mến anh ta một cách dè dặt.

Ngoại hình của Chi Ngẩn chẳng có gì đáng chú ý ngoài dáng vẻ lùn xùn đầy lác cắc. Khi chưa nhớ được hết tên mọi người trong lớp, chúng tôi thường đặt biệt danh cho dễ nhớ. Từ lúc Tee quyết định gọi anh ta là Chi Ngẩn, chúng tôi cũng chẳng buồn nhớ tên thật của anh ta nữa.

Chi Ngẩn có vẻ thành đạt so với lứa tuổi của mình. Anh ta xách một chiếc laptop bóng loáng vào cái thuở laptop chưa thịnh hành cho lắm, sở hữu một chiếc ô tô bóng chảnh kém gì, trong khi chúng tôi đi xe máy tàu. Tôi thường lý giải sự quan tâm của đám con gái dành cho anh ta dưới góc độ bị hấp dẫn một cách có ý thức hoặc vô thức về vật chất. Anh ta đối phó với điều đó bằng vẻ dè chừng thường trực, kể cả khi đang đùa cợt. Tôi và Tee luôn cố gắng đứng ngoài cái vòng vây của đám con gái cùng lớp quanh anh ta. Có lẽ vì thế mà anh ta thân thiện với chúng tôi hơn. Thế nhưng sau khi nghỉ học, chúng tôi cũng chẳng còn liên lạc

với nhau. Nên, việc anh ta đột ngột xuất hiện ở cửa ra vào, tay ôm một bó hoa hồng đỏ to đùng hoàn toàn không có trong tưởng tượng của tôi, dù là xa vời nhất.

- Sinh nhật ai thế anh?

Tiếng Tee vọng lại từ ngoài cửa khiến tôi tò mò thò cổ ra cửa.

- Ô thế nhầm rồi!

Chi Ngẩn cười toe toét. Rõ ràng danh sách lớp ghi hôm nay sinh nhật Tee mà.

Không rõ anh ta có nhầm thật không vì tờ danh sách lớp đã được Tee đăng trí đem vứt sọt rác sau khi dùng tạm làm giấy lót nôi. Nhưng việc anh ta xuất hiện trong một buổi tối báo hiệu là sẽ ư ảm chẳng kém gì những hôm khác có lẽ cũng là một điềm lành.

Chúng tôi ngồi nhâm nhi thịt bò với rượu vang trong phòng khách. Nơi có cái bàn Nhật chân ngắn ngắn kê trên một tấm thảm dày màu be được dùng quanh năm bất kể nóng lạnh. Chinbu - con mèo có đốm mắt - nằm ườn trên cái tivi vẫn đang mở, ban nhạc Maroon 5 đang rền rĩ. Chúng tôi chẳng ai buồn để ý đến những giai điệu lê thê ấy. Tee với Chi Ngẩn thì nhau kể lể đủ điều. Đôi lúc tôi thấy mình lạc ra ngoài thứ không khí dễ chịu ấy. Việc sắp thêm một cái đĩa, một cái đĩa đột nhiên khiến tôi thấy ảm ảm. Không khí của bữa ăn có ba người đầm ảm dễ chịu hơn rất nhiều bữa ăn chỉ có hai người. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện thỉnh thoảng mời khách đến nhà ăn tối. Dẫu sao thì cũng để cải thiện tinh thần cho Tee nữa, tôi nghĩ thầm.

Ăn xong, trời mưa to. Thật lạ khi trước đó thời tiết còn dễ chịu đến mức chúng tôi còn định đi ăn kem khuya. Ngồi trong nhà nghe tiếng đi đùng ở ngoài, chẳng hiểu sao không thể cảm thấy một chút nào yên ổn. Ba chúng tôi ngồi ở cái lồng sắt coi nơi chuyên để phơi quần áo, to bằng căn phòng nhỏ treo lơ lửng giữa trời, nằm áp với phòng ngủ của Tee mà ngấm mưa. Maroon 5 vẫn tiếp tục chơi loại nhạc đau khổ kiểu từng từng rất đặc trưng:

And she will be loved,

and she will be loved...

Lần nào nghe nhạc dạo, trong đầu tôi cũng hiện lên hình ảnh anh chàng đầu cua mặt mũi ngơ ngẩn cầm đầu xuống hồ bơi và cụm từ broken smile. Tiếng mưa rơi lộp độp vào mái che bằng nhựa phía trên át cả tiếng nhạc. Âm thanh của cuộc sống tẻ nhạt hàng ngày tan biến dần trong vị trong trẻo của hơi nước. Không gian nơi cái lồng sắt nhỏ này đã tách biệt hẳn với mấy gian phòng trong kia từ lúc nào, dù chỉ cách có vài bước chân. Trong đó là một thế giới khác hẳn. Chúng tôi hạnh phúc tận hưởng sự yên lặng trong trẻo của đêm. Chi Ngẩn vẫn chưa có ý định ra về dù đã 10 giờ tối. Sự có mặt của anh ta trong không gian của riêng tôi và Tee được chấp nhận lặng lẽ từ lúc nào. Hiếm khi tôi cảm thấy yên bình như thế trừ khi ở bên Tee.

Khi tiếng nhạc trong nhà dần trở nên mơ hồ, như một thứ âm thanh hỗn tạp đáng bực mình thì bóng tối chợt phủ xuống, tiếng nhạc tắt ngấm.

- Mất điện rồi. Tôi lâu lắm rồi dây chui ra khỏi chỗ ngồi đi tìm nến. Khi mang đĩa nến thơm được mua từ lâu mà chẳng có dịp nào dùng ra thắp, tôi không quên ôm theo vài cái gối và một đĩa lạc. Chi Ngẩn vẫn chưa có ý định ra về. Anh ta trầm ngâm ngồi nhai lạc. Tay vẫn cầm ly rượu uống dở từ bữa tối.

Mưa càng lúc càng to hơn. Sấm ầm ầm, đôi lúc chớp giật sáng lòa. Tee quay sang Chi Ngẩn hỏi khê:

- Hình như muộn rồi. Mưa to thế này, anh không về hoặc gọi về nhà à?

Chi Ngẩn không trả lời. Anh ta nhìn đắm đắm vào cốc rượu nói:

- Có ai đó để lo lắng vào một tối thế này chẳng phải là thứ lo lắng đáng thêm khát ư?

Dường như có một đám mây mù bay ngang qua trái tim tôi. Tôi lại thấy chính mình đứng lặng bên cửa sổ, trong cơn mưa còn sót lại cuối cùng của mùa hè, để mặc cho hương vị của cảm giác bồn chồn vương vất mùi hạnh phúc len lỏi vào trái tim. Tối đó, người ấy không gọi điện thoại như mọi khi.

Tôi khê khều Chi Ngẩn, thắc mắc:

- Chờ lâu quá cũng chẳng sung sướng gì đâu. Anh đi về đi.

Anh ta ngược mắt nhìn tôi. Ánh nhìn khiến tôi thấy tim mình se lại. Tôi quay đi vờ như không nhìn thấy cái vẻ đau đớn ấy, đứng dậy đi lấy thêm rượu.

Chi Ngẩn rì rầm gì đó với Tee. Tôi đi xuống bếp. Thần thờ nhìn xuống sân chơi trong nhà vệ sinh. Cảm giác phải đối mặt với điều mình tưởng đã vượt qua từ lâu thật nặng nề. Có lẽ phải vài lần thế này nữa mới có thể giải quyết đồng tàn tích mình sở hữu. Tôi tự nhủ thầm.

Tôi mò vào trong, mở tủ lạnh lục lọi.

Khi tôi lên đến nơi thì Chi Ngẩn đã về. Tee băng quơ thông báo:

- Lão ý hẹn tối mai ra quán bar lão ý uống rượu.

- Đi không?

Tôi nghĩ mình đã hỏi một câu thừa. Rõ ràng có một cái cớ để ra khỏi nhà trong hoàn cảnh hiện tại là điều duy nhất Tee mong muốn.

- Mấy giờ? Ăn xong rồi đi à?

Tee lồm cồm chui ra khỏi cái lồng sắt, vừa bò vừa ậm ừ:

- Tùy mày, để mai rửa bát nhé. Nhà còn vang không?

- Dưới bếp ấy. Chai lúc này vẫn còn đấy.

Tee loẹt quẹt đi xuống bếp rồi ở tịt dưới đấy. Tôi cho đĩa của Enrique vào máy DVD mini, loại chạy pin, đặt chế độ repeat bản Don't you forget about me, lột bỏ hết quần áo, chui vào chăn, thầm mong có thể ngủ mà không phải suy nghĩ gì.

Suốt cả ngày hôm sau, Tee trở nên phấn khích kì lạ. Cô nàng dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng, mở nhạc Blue và ư ử hát theo. Tee bật đi bật lại bản Best in me. Ngày hôm ấy dường như dài ra theo điệu nhạc nhuộm đầy thứ không khí mong manh như sắp vỡ tan trong tâm trạng của Tee. Đến bây giờ, mỗi khi thoáng nghe thấy giai điệu ngọt ngào You bring out the best in me là trong tâm trí tôi lại tràn ngập nguyên vẹn cảm xúc uể oải của ngày đầu thu dài nồn nao như một chai nước có gas nhảy múa trong cái dạ dày rỗng tuếch. Buổi chiều, khi tôi vừa thò cái mặt ngái ngủ xuống bếp kiểm cái gì ăn lót dạ đã thấy Tee đang chu môi dẩu mỗ đứng trước gương. Trong nhà vẫn réo rắt Best in me. Không tìm được gì trong tủ lạnh, tôi bực bội lê đôi dép hình đầu lợn màu hồng vừa mua hôm trước để chờ đón mùa đông vào nhà vệ sinh, lèo nhèo:

- Làm gì mà cứ như mới gặp được anh nào thế?

- Ủ hứ!

Cô nàng đang tĩa lông mày.

- Làm đẹp cơ đấy, tối ra quán của Chi Ngẩn cơ mà. Bộ quên à? Định đi đâu thế?

- Hơ, thì định ra quán của Chi Ngẩn với mày.

Tee ngừng tay, đưa mắt nhìn tôi phân trần với vẻ đầy cố gắng: Thì lâu lắm có được ra khỏi nhà đâu, toàn đi chợ với đổ rác.

Tee vừa nói vừa lấy tay cào đám tóc trước mặt rồi lừ đừ đi lên nhà. Không ít lần tôi tự hỏi sao cô không cắt luôn cái đám lông xòa vướng víu ấy đi.

Còn lại một mình trong cái phòng vệ sinh sạch mùi thơm mát, tôi thần thờ mở toang cánh cửa sổ nhìn xuống sân khu tập thể. Căn hộ của chúng tôi ở tận tầng năm. Leo lên leo xuống thì mệt nhưng sống ở lưng chừng lơ lửng như thế này cũng lạ. Cho dù nhìn lên hay nhìn xuống vẫn luôn sống trong không gian quen thuộc gần bó của mình. Dưới sân khu tập thể lác đác lá rụng sau trận mưa tối hôm trước, bọn trẻ con đang chơi cầu. Tôi cố tìm kiếm cảm giác bình yên mỗi khi ngắm cái sân chơi ấy mà không được đành ngao ngán lê vào nhà. Lòng tự hỏi không hiểu tâm trạng ấy của Tee sẽ kéo dài được bao lâu.

9. Chương 9

Chúng tôi ăn tối sớm hơn thường lệ. Tối hôm đó thời tiết thật ngọt ngào. Những buổi tối đầu mùa thu là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong năm. Tiết trời mát nhẹ, gió ở khắp nơi trong thứ không khí trong veo, có thể ngửi thấy hơi nước man mát lẫn vào từng nhịp thở, len sâu tận vào trong cơ thể. Tự dưng thấy mình nhẹ bẫng với ước muốn được tan ra hòa vào sự êm đềm mơ màng như sờ thấy được xung quanh.

Bữa ăn kết thúc khá nhanh với trứng và bánh mì. Tee cho rằng sẽ nhâm nhi lâu nên không nên ăn no quá. Cô nàng hăng hái bê bát xuống bếp rửa dù hôm nay tới phiên tôi rửa bát. Ở nhà ôm ly rượu vang, uốn éo trong chăn vào một buổi tối thế này thật chẳng tôi chút nào. Tôi bỏ sang phòng của Tee, vừa lười biếng chui vào chăn, với tay bật kênh MTV vừa nghĩ thầm. Nhưng điều quan trọng là củng cố tinh thần cho Tee. Tôi vừa ngán ngẩm tắt tivi vừa nhìn đồng hồ. Gần Bảy giờ tối, tivi chẳng có gì hay. Vừa bật MTV đã thấy mấy anh chàng lạ hoắc đang gào rú. Nhét đĩa của The Corrs vào đầu DVD, chỉnh tiếng to hơn, tôi mò sang phòng khách thay đồ.

Nhà của Tee vốn là hai căn hộ liền nhau nên khá rộng, gồm ba phòng riêng biệt. Khi chưa dọn đến ở, tôi vẫn luôn thích căn bếp rộng mênh mông bằng cả gian phòng chính của Tee. Căn bếp liền với nhà tắm, có cửa sổ rất rộng nhìn xuống sân chơi. Nhiều lúc, tôi vẫn rủ rê Tee ngồi ườn dưới bếp uống những ly nước đầy đá, để ngắm nắng chiếu lọt qua cửa sổ, rọi ngập tràn phòng bếp trong những ngày hè nóng bức oi nồng. Hai phòng phía dưới rộng bằng nhau, bên trái là phòng Tee, bên phải là phòng khách, đều có cửa sổ lớn nhìn xuống sân chơi của khu tập thể bên cạnh.

Chúng tôi để gần hết mọi đồ đạc trong nhà ở phòng khách. Trong phòng Tee chỉ có một cái giường to dùng và bộ tivi kèm dàn máy nghe nhạc. Cái lồng sắt cuối phòng vốn được thiết kế để phơi quần áo cũng được dọn sạch sẽ. Tối, nếu không lười lười ngồi đánh chén nỗi buồn một mình ở đó, Tee lại lôi tôi ra ngồi ở đấy thì thầm đủ điều linh tinh với nhau. Toàn chuyện lật vật.

Bên phòng khách lúc nào kín mít đồ. Tee vốn đã hay sưu tập linh tinh nhiều thứ, từ khi tôi dọn về, cái phòng ấy lại càng trở nên chật hẹp. Choán hết mảng tường đối diện cửa ra vào là cái giá sách đồ sộ cao đến tận trần mà tôi khuôn từ nhà sang. Mảng tường liền kề được trang trí bởi từng hộp gỗ vuông, sơn đủ màu đựng đĩa nhạc. Có cả thấy 24 cái hộp gỗ nhỏ như thế. Đối diện sang bên kia là cái bàn Nhật chân ngắn ngắn - tôi luôn quả quyết rằng cái bàn Nhật này chân ngắn hơn những cái bàn Nhật bình thường khác - đặt trên cái thảm lông dày mà con mèo Chinbu thỉnh thoảng hứng lên lại tề một bãi khai mù. Phía mảng tường cửa ra vào thì đặt cái tủ quần áo được sơn trắng mà hè vừa rồi chúng tôi vừa phải đóng mới vì cái tủ cũ đã bị sập do quá tải. Tường trong nhà cũng mới được tôi và Tee hì hục sơn lại thành màu da cam sáng. Dù hơi chói mắt nhưng Tee cho rằng nhìn như thế yêu đời hơn. Tôi cũng không có ý kiến gì. Bên phòng khách vẫn có một cái tivi nữa để xem lúc ăn cơm và một dàn máy nghe nhạc khác do tôi mang sang. Phía ngoài cửa phòng khách, trong một đêm cao hứng, tôi lọ mọ làm cái biển tên từ miếng gỗ thừa và chỗ sơn còn lại sau khi sơn nhà rồi treo lên cửa khiến Tee rất khoái chí. Bởi ai đến nhà cũng bối rối đứng tần ngần ở cửa trước cái biển Nhà vệ sinh của Tee trong khi Tee ở phía trong cứ hét toáng lên: Ai đấy? Cứ vào đi, ở trong này này!

Sang phòng khách đã thấy Tee đang hăm hở trang điểm.

- Rửa bát nhanh thế?
- Ủ hứ, để mai rửa. Lâu không đi chơi nên dành thời gian chăm sóc chĩn chu tí.
- Ủ.

Tôi ừ cho qua chuyện, trong lòng chợt nhen lên chút lo lắng khi thấy Tee quá phấn khích trước một cuộc hẹn không đâu như vậy. Giai điệu bản Summer sunshine của The Corrs vừa hết. Tôi bỏ mặc cái tủ quần áo để chạy sang chỉnh chế độ repeat, rồi ngồi thừ bên phòng Tee, để mặc cho những cảm xúc lẫn lộn nhảy múa cuồng cuồng trong đầu.

- Này, thay đồ đi. Chi Ngắn đang đợi dưới sân rồi. Tee nói vọng từ phòng bên sang. Tôi tắt nhạc, sang phòng khách. Chẳng hiểu sao không dứt được cảm giác nặng nề.
- Sao lại có chương trình qua đón thế? Tưởng hẹn ra quán bar luôn?

- Không biết nữa. Thấy vừa gọi điện lên. Lão này đạo này cư xử cứ bất thường.
- Đợi tao tí, thay đồ, trang điểm chút đã. Dù sao cũng không nên vác cái mặt bơ phờ thiếu ngủ ra đường. Biết đâu lại gặp anh nào.

Tôi vừa nói vừa nháy mắt, cười nhăn nhó.

Năm phút sau chúng tôi ra khỏi nhà. Tee lèm bèm:

- Từ khi nào mày học được cách thay quần áo và trang điểm nhanh thế. Nhìn mày như chuẩn bị cả tiếng đồng hồ mới được như vậy ấy.
- Kết quả của việc vừa muốn ngủ nướng vừa muốn trông thật ổn vào mỗi buổi sáng ấy mà.

Hóa ra cô nàng chẳng hề biết mỗi sáng tôi vẫn cuống cuống như thế nào. Hay là Tee ngủ say như chết thật chứ không phải cố gắng giả vờ ngủ như tôi vẫn nghĩ. Nếu vậy thì có thể mọi việc cũng không đến nỗi tệ như tôi tưởng.

10. Chương 10

Chi Ngẩn không đưa chúng tôi tới quán bar của mình. Như thế không tự nhiên, anh ta nói vậy, rồi kéo chúng tôi đến một quán khác gần đó. Tôi không phản đối vì Tee có vẻ hưởng ứng. Mặc dù lâu lắm rồi tôi chưa quay lại quán bar của Chi Ngẩn. Chúng tôi leo lên tầng thượng của một tòa nhà bảy tầng, ngồi trên đó vừa trò chuyện vừa ngắm không gian thoáng đãng trước mặt.

Đó là một buổi tối nhiều gió. Gió mơn man khắp nơi. Khi ở trên cao thế này, gió càng hiện hữu rõ ràng. Tôi có thể sờ thấy gió trên tóc mình, trong ly nước mà tôi uống, trong ánh mắt của Tee. Tee rất hứng khởi, tràn đầy sức sống. Gương mặt trang điểm nhẹ, đôi mắt to với hàng mi dày, đôi môi thoa son hồng màu cánh hoa anh đào. Tee giống như đi hẹn hò hơn là ngồi uống café với hai người bạn. Chi Ngẩn có vẻ bận rộn. Cứ vài phút lại thấy anh ta có điện thoại. Toàn là việc làm ăn. Một buổi tối êm đềm! Chúng tôi chuyện phiếm đủ điều. Chẳng tìm thấy đâu con người mang ánh mắt buồn thẳm tối hôm trước nơi Chi Ngẩn. Nhưng ai mà bận tâm chứ. Điều quan trọng là chúng tôi đang vui vẻ ngồi đây, trong không gian rộng lớn dễ chịu hòa lẫn tiếng nhạc và vị của gió này. Tôi liên tục lẩm nhẩm hát theo những giai điệu quen thuộc phát ra từ đôi loa được đặt ngay dưới chân bàn chúng tôi ngồi. Giá mà thời gian cứ kéo dài ra mãi.

Giai điệu của bản Sorry seems to be the hardest word mà Blue cover lại ngập tràn trong gió. Tee và Chi Ngẩn lại mãi mê bàn luận về nhạc Jazz. Tôi chẳng nghe loại nhạc đó nhiều và cũng chẳng có hứng thú tham gia. Cứ nghe câu được câu chăng rồi thỉnh thoảng thò mồm vào nói vài câu.

What I got to do to make you love me?

What I got to do to make you care?

What do I do when lightning strikes me?

And I wake to find that you're not there?

Tôi vừa hát theo vừa xoay xoay ly nước trên bàn. Giá được nghe những giai điệu đau đớn đẹp dễ này khi chỉ có một mình. Ngắm nghía chán chê mấy thứ trang trí trên bàn, tôi hướng ánh mắt tò mò ra xung quanh. Hầu hết các bàn đều kín. Đa phần là các cặp đôi, hiếm có bạn bè lôi nhau đi uống nước buổi tối mà lại leo lên đây. Phía quầy bar, những ngọn đèn trang trí màu xanh nhạt lẳng lẽ rơi xuống. Những ly rượu to nhỏ treo ngược phía trên cảm lạnh phản chiếu lấp lánh. Quầy bar luôn là nơi tôi thích nhất, dù chẳng mấy khi tôi đến quán. Đó là nơi duy nhất mà tôi có thể thấy trái tim mình ngưng đọng như lớp cặn dày nơi đáy cốc. Một nơi luôn cô đơn cho dù có ồn ào đến đâu. Giá mà mình có thể ngồi một mình ở đó. Tôi nghĩ thầm. Về cô đơn buồn bã ấy với tôi luôn đẹp diệu kỳ. Cái sắc xanh chơi vơi nửa chừng kia có gì đó thật lạ. Nó hút ánh nhìn về phía cuối quầy bar. Giai điệu ngọt ngào cay đắng it's sad, so sad... đang nhảy nhót trong tôi chợt nghẹn lại. Một con bão nhỏ cuộn lên trong dạ dày, nồn nao lan tới tận trái tim. Tôi bắt đầu thấy một

luồng không khí nóng ở đâu ụp xuống, len vào tận lỗ chân lông trên cơ thể. Mồ hôi rịn ra mịn màng. Ly nước trong tay tôi lạnh ngắt. Mọi khớp xương bắt đầu dừng hoạt động, cứng đờ, nước bốc hơi ra khỏi cổ họng. Điều này ít xảy ra nên tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đối phó thế nào. Tôi đành ngồi chết lặng tại chỗ, tận hưởng niềm hạnh phúc lạ lùng mới nhen lên. Taurus - như sau này tôi vẫn gọi anh - ngồi ngay cuối quầy bar.

Không đẹp trai.

Không quyến rũ.

Không có vẻ dễ gần đáng mến.

Anh kiêu ngạo. Cái cách anh ngồi, thoải mái dựa vào ghế, hai tay áo xắn lên đến nửa cánh tay một cách chủ ý, ngạo mạn. Đôi mắt đầy ắp bóng tối, một đôi mắt rất đen. Tôi luôn bị thu hút bởi những anh chàng chải chuốt, hay như Tee nói, là bóng lộn. Nhưng không phải anh chàng bóng lộn nào cũng sở hữu thứ không khí cô đơn kiêu ngạo khiến tôi ngừng thở. Mỗi khi thứ không khí ngọt ngào ấy xuất hiện, tôi có thể cảm thấy ngay sự xâm lấn đột ngột của nó trong không gian của mình mà tôi chưa một lần có thể phản kháng, hay ít ra, là điều chỉnh được phản ứng của mình.

Anh mặc áo phông màu xanh nhạt, quần jeans, đi giày thể thao. Tất cả đều chỉnh chu. Mái tóc cắt tỉa cẩn thận. Chỉ có vạt áo thì cầu thả nửa trong nửa ngoài một cách cầu kỳ.

Tee vừa chấm dứt chủ đề nhạc Jazz say sưa với Chi Ngẩn, quay sang lo lắng hỏi:

- Mà sao thế?

- Ủ, trông em không ổn lắm. Sao má lại đỏ chót lên thế kia?

Tôi trả lời một cách khó khăn, cổ họng vẫn khô khốc, cố gắng cư xử thật bình thường.

- Hơi mệt chút thôi, không sao đâu.

Tôi nhận ra mình đang run. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu giải thích rằng tôi bị như vậy chỉ vì đột nhiên nhìn thấy một anh chàng xa lạ. Cũng có thể cái không gian lãng mạn này đã bỏ bùa tôi cũng nên.

Chi Ngẩn lại có điện thoại, anh ta cau mày rồi ngỏ ý với chúng tôi cần ra ngoài trả lời. Tôi quay sang Tee thì thầm:

- Cãi nhau với vợ hay sao ấy nhỉ?

Tee không trả lời, ậm ậm ừ ừ trong cổ họng. Tôi cầm ly nước táo ép của mình lên uống cạn, cố gắng để không cư xử bất bình thường thêm phút nào nữa. Tee kéo tay tôi chỉ về phía Taurus:

- Gã kia đang nhìn mày kia, nhìn chăm chăm này giờ.

Tôi quay ra, bắt gặp ánh mắt đen thẳm của anh. Anh tiếp tục nhìn thẳng vào mắt tôi, không chớp, chẳng có chút ngại ngùng nào trong cái nhìn ấy.

- Chắc đang mãi nghĩ gì đấy.

Tôi vừa nói vừa quay mặt đi.

- Nhìn phát ghét, hiếm thấy đàn ông, con trai chải chuốt thế.

- Ủ hứ.

- Anh ta nhìn cứ như mày đang không mặc đồ ấy. Tee vừa nhận xét vừa cười hình hích. Sao mình nhìn lại như thế mà không thấy có phản ứng gì nhỉ?

- Thì đã bảo chắc mãi nghĩ ngợi gì vô tình quay mặt về phía mình còn gì.

- Có thể.

Tôi nhìn ly nước hết nhãn, ngao ngán gọi phục vụ lấy thêm ly khác rồi lờ cái điện thoại ra cố gắng ẩn linh tính một cách vô nghĩa.

- Này.

Tee vừa nói vừa ra sức cầu tay tôi.

- Gì hở?

- Nhìn đi, đừng lẩn tránh ra đấy.

Tôi lại miễn cưỡng quay ra. Máu trong cơ thể tôi dường như chảy tuột hết xuống chân. Taurus đang lách qua các bàn đi về phía chỗ chúng tôi.

- Đi vệ sinh, có gì mà kéo. Tôi làu bàu, cảm thấy vô cùng khốn khổ vì chân tay cứ luống cuống không yên.

- Làm gì có cái cầu thang hay nhà vệ sinh nào ở hướng này.

Tee vừa dứt lời thì Taurus đứng lù lù trước mặt chúng tôi. Ánh mắt của anh phủ lấy tôi. Tôi thấy mình nghẹn thở.

Taurus đưa tay chạm vào đôi khuyên tai hình tròn khá to tôi đeo, vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Em mua đôi khuyên tai này ở đâu vậy?

Trong khoảnh khắc, khi tay anh chạm nhẹ qua tai tôi, một cảm giác ấm áp chợt sáng lên, như có một sợi dây vô hình vừa được nối liền. Tim tôi rung lên, sống mũi cay xè. Từ bên trong, tôi nghe thấy tiếng mình bình thản trả lời:

- Là quà sinh nhật.

- Cảm ơn em.

Anh gật đầu rồi quay đi. Tôi vẫn ngồi chết lặng. Tee quay sang, mặt ngớ ngẩn.

- Hay nhỉ! Ai lại dám sờ vào người không quen biết như thế cơ chứ. Can đảm, và cực kỳ thần kinh.

- Quái gở. Tôi lảm bảm, đưa cốc nước vừa gọi thêm uống cạn. Vành tai trái vẫn còn nóng nóng, như thể anh đã thực sự chạm vào đó.

Khi Chi Ngẩn quay lại, tôi vẫn không nhúc nhích nổi. Tee không nói năng gì. Chúng tôi quyết định đi chơi khuya thêm chút nữa.

Taurus biến mất ngay sau khi thực hiện hành động lạ lùng của mình. Tôi dường như lên cơn sốt. Hơi thở nóng ran. Suốt thời gian còn lại, tôi gần như không suy nghĩ được gì. Tất cả những gì tôi làm được là cố gắng không đánh đổ cốc nước trên bàn khi đôi tay cứ run lên bần bật. Trước khi ra về, tôi kiếm có đi vệ sinh để quay lại quầy bar. Phục vụ ở đó là anh chàng pha chế rượu gây như que củi, mặt mũi tương tợ. Tôi vừa nhìn đồng hồ, vừa hỏi:

- Anh ơi, cái anh ngồi đây lúc nãy về chưa?

Anh ta ngẩng lên nhìn tôi vẻ hồ nghi. Kệ, cứ tỏ bình thường là được, tôi nhủ thầm. Anh chàng tỏ vẻ suy nghĩ, nhướn đôi lông mày lên ra vẻ đăm chiêu. Tôi lại liếc đồng hồ.

- Cái anh mặc áo xanh ngồi một mình góc kia ấy.

- Ah, ah... anh ta vỗ vỗ trán, về rồi.

- Anh ấy có hay đến đây không?

Tôi mở ví giúi cho anh ta tờ một trăm nghìn, trên phim người ta vẫn làm thế, với hy vọng nó sẽ có ích.

- Tuần vẫn đến hai, ba lần gì đó. Anh ta nhét tờ tiền vào phía dưới cái tạp dề, đảo mắt nhìn quanh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chạy ra thang máy.

Khi chúng tôi về nhà đã khá khuya, gần 12 giờ. Chưa bao giờ tôi dám lê la ở ngoài lâu đến thế. Trên đường về, tôi hạ hết kính xe xuống, thò mặt ra hít lấy hít để cái không khí đêm. Chi Ngẩn phá lên cười còn Tee tỏ mò cũng thò cổ ra hít hà.

- Đêm ở ngoài đường khác hẳn trong nhà nhỉ. Tee buột mồm nói.
- Ủ, thích nhỉ. Tôi phụ họa. Gió đêm kéo tôi trở lại với hiện tại. Mùi thanh mát của gió lan sâu vào tận trong vòm họng khô căng của tôi, dịu dàng. Đêm sâu thẳm.
- Giá mà được ra ngoài muộn thế này thường xuyên, êm đềm quá! Tôi quay sang nói với Tee.
- Có ai ngăn cản đâu mà không đi được? Chi Ngẩn vừa hỏi, vừa nhìn qua gương chiếu hậu. Có cái gì đó trêu mếu khó hiểu lan nhẹ trong khoang xe.
- Hai đứa con gái mà lếch thếch ra ngoài vào giờ này thì sợ lắm, vắng tanh. Tee đưa tay lên giữ tóc khi đám tóc mái lòa xòa cứ thi nhau theo gió nhảy cuống cuống.
- Có người yêu đi, lang thang muộn muộn ngoài đường giờ này với bạn trai thích lắm. Chi Ngẩn cười.

Tee không trả lời, đưa mắt nhìn tôi. Tôi lại thấy đám mây mù buồn bã lướt qua trong đáy ánh mắt ấy.

Chúng tôi đang trở về nhà.

Tôi bắt đầu lạc lối trong suy tưởng của mình từ buổi tối hôm đó. Bất kể tôi đang làm gì, trên lớp học, đang nấu cơm, khi nghe nhạc, và cả khi đọc sách nữa. Vành tai trái của tôi vẫn nóng ran lên ngọt ngào. Tôi không ngừng nghĩ về anh. Cái dáng ngồi nghiêng nghiêng của anh, ánh mắt của anh, giọng nói chậm chậm ấm áp. Tôi gọi anh là Taurus. Taurus của tôi! Giống như hồi lớp Hai, khi Tee ngày nào cũng sang nhà tôi, sung sướng nhúng những gói trà hoa quả mà bố cô gửi từ nước ngoài về vào trong những cái cốc thủy tinh, bày ra khắp mặt bàn, rồi lần lượt rử rẻ tôi uống hết sạch từng cốc một. Với vốn tiếng Anh lợm lặt từ những buổi cổ lết ra trung tâm ngoại ngữ cho bố vui lòng, tôi ra vẻ rất hiểu biết và gọi cô là Ti, như cách tôi vẫn nguệch ngoạc ghi chú bằng tiếng Việt bên cạnh từ Tea trong sách: “Từ này đọc là ti”. Sau này, Tee bắt tôi sửa lại thành Tee với lý do ngớ ngẩn là để khi viết nhìn cho nó đỡ kinh.

- Gã quấy rối mày hôm nọ nhìn giống con trâu nhỉ!

- Taurus ấy hả?

Tee đang đánh răng quay phắt sang, trợn mắt hỏi:

- Mày nói ai cơ? Cái gã hôm nọ ấ hả?

- Ủ hứ...

- Hả?

- Ủ.

Tee cứ giữ nguyên cái bàn chải đánh răng trong mồm, trân trối nhìn tôi.

- Sao hôm đó mày không nói với tao?

- Ủm.

Tôi ậm ừ.

- Tưởng mày ghét anh ta cơ đấy.

Tôi im lặng, chui vào phòng của Tee. Cố gắng lảng tránh cuộc tra hỏi thế nào cũng xảy ra được chừng nào hay chừng ấy. Tự hỏi tại sao tôi không thể nói điều đơn giản ấy với Tee từ đầu.

11. Chương 11

Việc sống trong nhớ nhung một người xa lạ thật tệ hại. Cho dù có những lý do thuyết phục tới đâu thì cũng vẫn có lúc tôi hoảng hốt, cố gắng tự sĩ vả bản thân mình tàn tệ. Nhưng dù cố gắng thế nào, tôi vẫn không sao tự thoát khỏi niềm mong nhớ đau khổ êm ái tựa như những liều thuốc phiện. Tôi không thể không nghĩ về anh. Khi loại trừ toàn bộ những yếu tố có thể gây nên thứ tình cảm mạnh mẽ ấy từ việc có thể tôi chẳng thể gặp lại anh một lần nữa tới việc có thể tôi đã cô đơn quá lâu, thậm chí cả việc đơn thuần có thể anh có sức hấp dẫn đặc biệt về giới tính với tôi, tôi vẫn phải ngậm ngùi thừa nhận nguyên nhân lớn nhất, anh là kiểu chàng trai của tôi, hoàn toàn phù hợp với tôi. Nó giống như một thứ còi báo động, ngay lập tức hụ còi inh ỏi khi người đàn ông ấy xuất hiện trong không gian của tôi.

Cuộc sống thường nhật của chúng tôi dường như cũng bớt u ám. Tee đột nhiên có thật nhiều việc để làm. Sau nhiều buổi lê la, ngồi đúng cái bàn cũ, uống những ly nước cũ chờ đợi trong vô vọng, Tee xin đến làm bồi bàn ở quán bar đó.

- Không phải làm cái mặt cảm kích như thế. Tee vừa nói vừa cho mấy thứ linh tinh vào túi xách, cô đang chuẩn bị đi tới quán. Tao thực sự thích công việc này. Một công đôi việc.

- Uhm, thì tao có nói gì đâu.

- Vậy ít ra cũng đừng nhìn tao kiểu đó. Sang tuần, tao học pha chế cocktail. Gã pha chế cũ đột ngột nghỉ việc mà không thêm lấy lương tháng trước cơ đấy.

Tôi suýt bật cười khi nghĩ đến cái gã tôi đã moi thông tin về Taurus. Ngay cả gã cũng biến mất.

- Cuối cùng thì cũng có một công việc phù hợp với sự nghiện ngập của tao đấy chứ.

Tee ngáp ngừng. Cô nàng đang nói dối.

- Nếu có gặp lại anh chàng mũi to đấy, có lẽ tao sẽ cảm ơn trước khi trối gô lại mang về đây cho mày. Tee vừa cười vừa tô nốt lớp son bóng lên môi.

- Cũng đâu cần tàn bạo như vậy. Tôi trả lời, nhe răng ra cười.

Tee lách cách chạy ra cửa, cô nàng xô vào cửa rồi đánh rơi chìa khóa. Tee lăm bằm cái gì đó, nhặt chìa khóa lên, vội vã mở cửa rồi nói vọng vào:

- Khóa cửa hộ tao với, muộn rồi. Rồi lại xô phải cửa đến rầm một cái.

Tôi ngồi với nỗi lo lắng của mình thêm một lúc. Đạo gần đây cô ấy không tham gia bất kỳ khóa học nào. Cũng không rủ rê tôi uống rượu đến nửa đêm như mọi khi. Cô ấy vui vẻ lạ lùng. Thứ vui vẻ giòn tan bao xung quanh cô ấy khiến tôi thấy sợ. Nó như bức tường mỏng manh có thể vỡ vụn bất kỳ lúc nào. Và lần này, chắc chắn không dễ dàng như trước. Tôi cô đơn với sự bất lực của mình. Trong khi Tee, bằng thái độ điềm nhiên hơn hở đến phát ghét, ra sức chối bỏ mọi lo lắng của tôi. Giống như điều đó là quá thừa thãi và nhảm nhí.

Chi Ngẩn vẫn đều đặn liên lạc với chúng tôi. Tuần nào cũng vậy, không tới nhà ngồi ì ở phòng khách cùng chúng tôi uống vang, lắng yên nghe hết vài cái đĩa CD đến tận tối mịt mới về thì anh ta cũng lôi chúng tôi ra ngoài đi chơi tới khuya. Sự có mặt của anh ta được chấp nhận, không cần lý do. Vả chăng, có lẽ vì đã lỡ không hỏi từ đầu, đột nhiên hỏi cũng thấy kỳ. Vì thế, tôi bắt đầu thôi thắc mắc. Mặc dù, bản thân việc một người đàn ông đã có gia đình suốt ngày la cà với hai đứa con gái đã gọi lên cả một đám cô đơn lừng lững phía sau lưng anh ta rồi.

Một buổi tối, Chi Ngẩn rủ chúng tôi đi sinh nhật bạn. Anh ta chỉ nhấn cút lùn đến điện thoại của Tee: Tối hai đứa đi ăn sinh nhật không? Tám giờ anh đón!

- Cứ như bọn mình đương nhiên sẽ đi ấy nhỉ. Hỏi cho có. Tee làu bàu dí cái tin nhắn vào mặt tôi. Cô nàng cần nhắn nhưng vẫn đang trang điểm dở đấy thôi.

- Ở nhà cũng có việc gì đâu. Tôi đang cảm cú trước cái máy vi tính mới mua. Mẹ tôi sau nhiều năm liên lạc bập bõm, đột nhiên yêu cầu tôi nói mạng để nói chuyện hàng ngày. Việc đều đặn duy nhất bà làm từ xưa đến nay là gửi tiền về cho tôi mỗi tháng. Bố của Tee cũng vậy. Nên ít ra, chúng tôi khá dư dả.

- Tối nay có lẽ về sớm, tao hẹn mẹ nói chuyện. Tôi quay sang thấy Tee vẫn đang tần ngần đứng trước tủ quần áo.

- Không biết mặc gì à?

- Hử? Không. Thậm chí tao còn chẳng biết mình cứ đứng đây làm gì cơ. Tee bật cười thành tiếng.

- Ừm.

- Thì mày vẫn chẳng liên tục đi ra mở cái tủ lạnh, nhìn chăm chăm vào đó rồi lại đi vào nhà đến cả chục lần trong một buổi tối đầy thôi. Tee phân trần.

- Hai sự việc khác hẳn nhau mà. Tôi quay lại cái máy tính, cài nốt mấy phần mềm cơ bản.

- Chi Ngẩn dạo này có tâm sự gì với mày không?

- Tâm sự gì? Tee vẫn đứng đần mặt ở tủ quần áo, quay sang hỏi lại đầy vẻ ngạc nhiên.

- Cũng không nói năng gì với mày à? Tinh thần của anh ta dạo này có vẻ tệ.

- Mình cũng có khá hơn đâu. Tee trả lời, tay lôi cái váy liền màu đen ra khỏi tủ ngấm nghĩa rồi nhanh chóng mặc vào. Mày chuẩn bị đi, tao xong rồi. Tee nhắc rồi lại chui tọt sang phòng của mình.

Từ khi nào chúng tôi cần nhiều không gian riêng đến như thế nhỉ? Tôi cài nốt Yahoo, lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị. Bên phòng, Tee đang mở nhạc, lại Best in me. Tôi cũng cho đĩa nhạc của The Corrs vào đầu, bật tiếng nho nhỏ. Đột nhiên thấy mọi thứ thật vô nghĩa. Việc nhớ mong Taurus phải chăng cũng vì thứ không khí hoang mang mông tang vẫn đang vây quanh chúng tôi?

Chi Ngẩn đưa chúng tôi tới một khách sạn năm sao nằm sát hồ Tây. Hiếm thấy có người lại tổ chức sinh nhật ở một nơi sang trọng như thế này. Trong thế giới của chúng tôi, mọi người vẫn làm cái gì đó ở nhà rồi lôi nhau đến bù khú.

- Vào đây ăn sinh nhật thì cũng hơi quá đấy nhỉ! Tee quay sang nháy mắt với tôi.

- Ừ, vẫn có những thế giới khác mà. Tôi mỉm cười.

Chúng tôi vào quán ăn kiểu Trung Hoa ở tầng ba. Chủ bữa tiệc là Hoa kiều. Chúng tôi ngồi ăn ở một cái bàn tròn lớn, tổng cộng có hơn hai chục người ngồi xung quanh.

- Cũng không giống như mình tưởng nhỉ. Thế này cũng đậm ảm đấy chứ. Tôi thì thăm với Tee khi đã ngồi yên vị và ăn vài món khai vị. Trừ việc mình chỉ quen biết một nửa số người tham gia bữa tiệc.

Tee gật gù, cô nàng vẫn đang mải ăn. Tee gấp cho tôi ít rau muống xào tỏi, cười tủm tỉm:

- Đây là món Rồng xanh qua biển. Thường thức đi.

- Tự dưng lại có hứng đặt tên đấy à?

- Không tin thì đọc thực đơn ấy. Từ nay phải gọi món này là Rồng xanh qua biển. Tee kết luận rồi lại lăn ra cười.

Tôi cười hưởng ứng rồi lặng lẽ ngấm những vị khách tham dự. Có vài người Hoa. Còn lại là người Việt, có lẽ chủ yếu như Chi Ngẩn, là bạn làm ăn với chủ bữa tiệc. Đa phần họ dẫn theo bạn gái hoặc vợ. Anh ta cô đơn đến thế sao? Tôi liếc sang Chi Ngẩn, nghĩ thầm. Nhận thấy cái nhìn của tôi, anh ta quay sang nháy mắt, như kiểu: Em đã hiểu chưa? Ngồi ở những nơi này cô đơn lắm. Tôi cười đáp lại. Đôi lúc cứ phải gò mình vào thứ không khí không thuộc về mình. Tee sung sướng hơn tôi tưởng nhiều đấy chứ. Ít ra cô cũng đủ dũng cảm tìm kiếm thứ không khí của riêng mình. Dù, thật khó khăn! Tôi dừng đĩa, lắng nghe giai điệu Love you love me quen thuộc. Không ngạc nhiên khi người ta mở bài này ở quán Tàu.

Tee lại bầu tôi, chỉ sang bàn bên cạnh. Cô nàng vẫn luôn chịu khó ngó nghiêng như thế. Tôi nhìn theo hướng cô chỉ. Bàn bên kia, một cái bàn rộng chẳng kém gì bàn của chúng tôi, có duy nhất một người ngồi. Cô mặc một cái váy màu nâu đất tiền, đeo kính râm và đội mũ rộng vành màu be nhạt che nửa mặt. Ngồi giữa một nơi đông người thế này mà phục trang như thế kể cũng hơi kỳ dị. Suốt mười phút đầu tiên, cô chỉ

ngồi chổng cằm, bất động. Nếu không nhìn thấy nhịp thở đều đặn nơi cái cổ trắng xanh xao của cô, tôi đã có thể nghĩ đó là một bức tranh phối cảnh rất hợp với quán.

- Từ đầu đến chân toàn đồ hiệu. Làm gì mà một mình ngồi với cái dáng kia trong thứ trang phục khiến người khác tò mò thế nhỉ? Tee nói nhỏ.

- Chờ ai đó chẳng hạn. Tôi trả lời, mắt vẫn không rời người đàn bà lạ mặt. Cô ấy khiến tôi thấy buồn. Đôi lông mày cong cong, màu của cặp kính râm, những ngón tay màu xanh ngọc, tất cả đều buồn bã. Một nỗi buồn dễ dàng độc người khác. Tôi thấy mình bị kéo khỏi đám đông xung quanh, ngập chìm tan nát trong nỗi buồn thương đẹp đẽ ấy. Cô nhếch khóe miệng lên, một nét phẩy cong cong tự mãn mỗi khi có người liếc nhìn và trả lời mọi câu hỏi của anh bởi bàn bằng tiếng Anh.

- Rõ ràng là người Việt mà. Tee lại tò mò kéo tay tôi. Sao cứ phải nói bằng tiếng Anh thế nhỉ?

- Có thể không biết tiếng Việt thật.

- Nghe kỹ mà xem. Gã kia, Tee chỉ gã bồi, nói bằng tiếng Việt, cô ta trả lời bằng tiếng Anh, tức là hiểu gã đó nói gì. Gã đó hỏi tiếp bằng tiếng Việt, cô ta lại trả lời bằng tiếng Anh.

- Ủ, lạ nhỉ! Tôi trả lời không mấy bận tâm. Tôi bị hút vào nỗi buồn của cô. Sự thân thuộc trong nỗi buồn của cô cảm dỗ tôi. Tôi nhìn thấy trái tim cô, chạm tay vào nỗi buồn của cô. Chẳng có bất kỳ thứ rào cản nào giữa chúng tôi. Như thể tồn tại một thế giới chỉ có hai chúng tôi. Tôi muốn lại gần cô, ôm cô vào lòng, để cho mái tóc xoăn dài kia phủ xuống vai tôi, để nỗi buồn của cô hòa vào trái tim tôi. Để tôi có thể cảm nhận được hơi thở của cô, mùi nước hoa lẫn với mùi mồ hôi trong từng lỗ chân lông dưới lớp váy mềm mại kia.

Dường như cứ mỗi lần tôi nhìn ai đó thật lâu, tôi chẳng thể giấu giếm được sự lộ liễu của mình. Cô ấy quay sang nhìn tôi, và cười. Một nụ cười rất đẹp. Nó làm sáng bừng gương mặt đằng sau cái mũ rộng vành. Kính cô đeo rất sẫm màu. Nếu không phải ở đây có rất nhiều đèn, từ đèn chùm đến đèn lồng thì có lẽ cô chẳng trông thấy được gì.

- Đạo này mày hút cả đàn ông, đàn bà về phía mình mất rồi. Tee nhận xét, giọng hồi hộp khi nhìn thấy cô hí hoáy viết vào mảnh giấy nhỏ, đưa cho anh chàng bồi bàn khi nãy. Tao đảm bảo cô ta viết cho mày.

Tôi ghét cái mồm của Tee. Cô luôn nói đúng. Anh chàng bồi bàn mặt mũi hớn hở lại gần tôi, chìa cho tôi tờ giấy:

- Madame đằng kia gửi cho cô.

Tôi khê cầm tờ giấy, nhét vào túi xách. Cô ấy đã biến mất. Khi tôi nhận tờ giấy từ tay anh bồi. Cô đã không còn ngồi ở đó. Tôi biết điều đó, ngay lập tức, khi nỗi buồn vẫn miên man ôm lấy tôi tan biến. Tôi thấy một chút tiếc nuối lạ lùng gai lên khi ngón tay mình chạm vào mảnh giấy nhỏ màu vàng.

- Cô ta biến mất rồi. Tee thông báo, tôi khê gạt đầu xác nhận.

Tôi giữ nguyên mẫu giấy của cô trong túi xách, mặc cho Tee làu bàu vì tò mò.

Chi Ngẩn lại không muốn về nhà sớm, anh ta đưa chúng tôi đi hóng mát.

- Đi đâu được? Ra hồ nhỉ? Tee ngớ ngẩn hỏi khi anh ta đề nghị.

- Đi đâu thoáng đãng đều được cả. Ngồi trong kia một lúc mà bức bối quá.

Nói dối. Anh ta ngày càng sợ trở về nhà sớm.

- Em biết một chỗ. Tôi nói và quyết định xếp bà mẹ sang một tối khác. Tôi lấy điện thoại nhắn tin cho mẹ. Tôi luôn thấy tội lỗi mỗi khi tự thừa nhận mình khó có thể nhanh chóng thân mật được với mẹ. Dù sao, bà đã ra khỏi cuộc đời tôi quá lâu.

Chúng tôi chạy thẳng ra đường quốc lộ, tôi hạ hết kính xe xuống, để cho gió thốc vào khoang xe. Chạy lòng vòng thế này cũng quá đầy đủ rồi. Ai nấy đều im lặng. Đêm thật sâu. Đường vắng. Những ngọn đèn vàng nối đuôi nhau đều đặn. Ánh sáng của nó khiến tôi thấy buồn ngủ.

- Em ngủ có sao không? Tôi hỏi

- Cứ ngủ đi. Cảm ơn em. Chi Ngẩn trả lời, liếc mắt nhìn tôi. Nỗi buồn cũ hòa tan trong ánh mắt của anh ta.

Tôi không trả lời. Đầu cần cảm ơn. Mình cũng cần thứ không khí trong lành này. Mình cần bình tâm lại. Tôi tự nhủ và chìm vào giấc ngủ.

Khi thức dậy, đêm vẫn ở khắp nơi. Tôi chỉ còn lại một mình trong xe. Chi Ngẩn vẫn để cửa kính mở, tiếng nhạc không lời nhỏ nhỏ vang ra từ dàn máy CD trên xe. Tôi ngồi dậy, không ngạc nhiên khi thấy mình được đắp hờ một cái chăn mỏng. Trên xe anh ta lúc nào cũng có gối và chăn. Tôi và Tee đã bật cười, gắng hỏi đủ điều khi nhìn thấy mấy cái gối màu xanh với cái chăn nhẹ cùng màu trên xe Chi Ngẩn. Anh ta chỉ cười.

Tôi ngó ra ngoài, ngạc nhiên vì nghe thấy tiếng sóng biển. Biển à? Ừm, gió có mùi mặn. Tôi thò cổ ra ngoài, hít thở. Đi nhanh vậy sao? Chúng tôi đã chỉ định chạy lòng vòng hứng chút gió trời. Có lẽ là Đồ Sơn, từ Hà Nội chạy xuống đây cũng nhanh. Tôi đưa mắt tìm Tee và Chi Ngẩn. Bên ngoài tối đen, tôi chui vào xe, bấm điện thoại gọi Tee.

- Dậy rồi à? Cô nàng hào hứng gào lên trong điện thoại. Đợi tí, bọn tao về đón.

Đón ý hả? Tôi chẳng kịp hỏi gì thêm Tee đã cúp máy đến rụp. Làm gì mà hứng khởi thế không biết. Tôi nghĩ thầm. Cẩn thận lấy mẫu giấy vàng gấp tư từ trong ví ra, tôi với tay bật đèn xe để đọc. Tờ giấy chỉ vồn vện có mấy chữ: Ngày kia, 11 giờ trưa... Đó là tên một khách sạn năm sao gần khu tôi sống. Một cuộc hẹn. Tôi nhét tờ giấy lại chỗ cũ, trèo lên ghế đằng trước. Tôi chọn được một đĩa nhạc cũ. Nghe thứ gì đó cũ kỹ sẽ êm dịu hơn. Ngả ghế trước xuống, tôi nằm nhắm mắt, mặc cho giọng ca ngọt ngào của Boyzone hòa lẫn vào gió ôm lấy tôi.

Khi tôi suýt chìm vào giấc ngủ lẫn nửa thì Tee thò tay qua cửa kính, đập bồm bộp vào vai tôi.

- Ê, dậy đi, dậy đi. Ngủ lắm thế.

Tôi hé mắt, thấy Tee cười ngoác đến tận mang tai, tay giơ mấy túi đồ ăn lên trước mặt. Lâu lắm rồi tôi mới thấy nụ cười ấy của cô. Nó gợi nhớ đến mùa hè đầu tiên chúng tôi tới biển. Nụ cười trong veo. Đột nhiên tôi thấy mọi lo lắng của mình thật ngớ ngẩn.

- Chi Ngẩn đâu?

Tee chỉ tay ra phía biển, tôi thò cổ ra ngó nghiêng.

- Ở chỗ có đám lửa đấy á?

Tee nháy mắt sung sướng.

- Đốt lửa bằng cái gì thế? Tôi ngạc nhiên.

Tee không nói không rằng lôi tuột tôi ra biển. Biển đêm êm dịu. Đã bao lâu rồi mình bỏ lỡ cái cảm giác nhẹ bâng này nhỉ. Biển ở gần đến thế cơ mà! Chi Ngẩn ngồi quay mặt ra phía biển, lặng im, tay cầm một lon bia uống dở.

- Ngủ dậy rồi đấy à? Nghe tiếng bước chân, Chi Ngẩn quay lại.

Tôi nhe răng cười rồi ngồi xuống cạnh đồng lửa. Khuôn mặt của Tee ửng hồng rực rỡ dưới ánh lửa, ánh mắt long lanh.

- Em có bỏ lỡ điều gì không? Tôi hỏi.

- Có đấy. Trong khi mà ngủ bọn tao đi nhặt cành cây khô và kiếm được cái siêu thị gần đây.

- Cái đồng này là do Tee nhặt hết đấy. Nó làm anh ngạc nhiên quá. Chi Ngẩn chỉ vào đồng lửa đang cháy.

Tee lôi một đồng xúc xích với bánh mì từ túi ni lông ra.

- Đói chưa?

Tôi lắc đầu. Những món ăn nhiều mỡ ở nhà hàng Trung Hoa vẫn khiến tôi lưỡng lự.

- Cho tao lon bia đi. Không mua vang à? Tôi ngạc nhiên hỏi. Hiếm khi thấy Tee uống bia.

- Chẳng kiếm đâu ra vang ở đây. Uống tạm vậy!

Ngồi yên lặng nhìn ra biển, dường như mọi lo âu đều tan biến. Biển đêm đẹp dịu dàng. Tôi và Tee ngồi sát ra mép nước, để cho sóng ủa vào bàn chân để trần. Đám cát ẩm ướt dưới chân cứ cuồn cuộn trôi tuột theo mỗi lần sóng, nhồn nhột.

- Thích nhỉ. Tee thì thảo.

Tee vòng tay ôm lấy tôi. Mùi nước hoa nồng nồng ấm áp quen thuộc Tee vẫn dùng len vào giữa chúng tôi. Tôi cọ mũi vào đám tóc lòa xòa của cô. Giá mà có thể gần nhau hơn như thế này thì tốt biết mấy. Tôi mơ hồ nhận thấy sự tuyệt vọng của cô. Nó nằm sâu đâu đó bên trong cơ thể ấm áp này. Cô ấy đóng chặt mọi cánh cửa có thể dẫn tới đó. Giá như tôi có thể đến đó. Giá như cô ấy cho phép tôi đi cùng.

Tôi vòng tay ôm chặt lấy cô. Nỗi buồn hòa lẫn vào nước biển, mơn man.

Một lát sau, Tee gục đầu, ngủ ngon lành trên vai tôi. Tôi đưa mắt nhìn Chi Ngẩn.

- Để anh bế nó ra xe. Em đã muốn về chưa?

Tôi lắc đầu.

- Nếu sáng mai anh không bận thì ở lại ngắm mặt trời lên cũng hay.

Tôi thấy đói. Dạ dày cuộn lên nôn nao.

Thật giống với lúc nhìn thấy Taurus. Anh ta làm mình đau dạ dày mất. Tôi tự cười một mình, mở gói đồ ăn Tee mới mua ra kiểm tra. Có bơ, thịt nguội, bánh mì, xúc xích và một bó dưa. Cô nàng lắm chuyện thật.

- Có xúc xích nướng đấy. Anh có muốn ăn không? Tôi hỏi lúc Chi Ngẩn quay lại.

- Ủ, từ xa đã ngửi thấy rồi, thơm thật. Chi Ngẩn ngồi bịch xuống đất. Con bé đấy lúc ngủ cứ say như chết ấy nhỉ!

- Hết bia rồi à? Tôi cười, hỏi lại.

- Ủ, hết rồi. Em muốn uống rượu không?

- Làm gì có mà uống. Tôi nhăn nhua gặm xúc xích. Ngẩn ấy bia mà uống hết, không hiểu lát có lái xe về được không nhỉ.

- Anh còn chai rượu trong xe, nhưng là rượu 40 độ đấy.

- Ủm.

- Yên tâm, anh không say đâu, đưa hai đứa về nhà an toàn được. Chi Ngẩn nói rồi lại lồm cồm bò dậy đi ra xe.

Lại hỏi cho có rồi. Tôi thở dài.

Chúng tôi ngồi lặng yên cho đến tận cùng của đêm. Ngồi cạnh Chi Ngẩn, trong thứ không khí mơ màng tuyệt diệu này, bỗng nhiên chẳng còn thấy có gì phải đề phòng con người ấy. Anh ta đã chính thức bước vào cuộc sống của chúng tôi. Ngày mai, lát nữa, tôi sẽ nói điều ấy với Tee. Hơi rượu mạnh khiến tôi chệnh choáng. Từng giọt rượu chảy qua cổ họng xuống dạ dày rồi lại xộc lên mũi cay cay.

- Uống rượu mạnh thế này cũng hay đấy nhỉ. Gần như ăn mù tạt Tàu ấy.

Chi Ngẩn không trả lời, rót thêm rượu vào cái cốc giấy tôi đang cầm.

- Vậy rốt cuộc, anh đang giấu điều gì vậy? Tôi nhìn vào mắt Chi Ngẩn, nâng cốc rượu lên và hỏi.

- Chẳng bao giờ giấu được em cái gì. Nhưng không biết sẽ đỡ mệt đầu hơn. Chi Ngẩn cười nhẹ, một điệu cười xuề xòa u buồn. Muốn lảng tránh mà cứ cười như thế.

- Ủm. Những gì tôi định nói trôi tuột theo những giọt rượu nơi đáy cái ly giấy màu vàng nhạt. Em đoán là em say rồi.

12. Chương 12

Tôi bị đánh thức bởi tiếng nhạc. Thứ âm thanh nheo nhéo dồn dập. Tôi từ chối nó. Từ bên trong, tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là những tạp âm lộn xộn méo mó. Kệ nó. Mình cứ ở trong này. Bóng tối ôm lấy tôi, bằng phẳng.

Tôi lại bị đánh thức. Lần này sóng âm thanh đã lọt qua những khe cửa ai đó vô ý để hở, uốn éo với lũ thằn lằn trên tường. Thật là một cảnh tượng kì dị. Thằn lằn hàng trăm con đủ màu ở đâu kéo nhau chui ra, bò kín trên tường. Chúng lắc lư theo đám tạp âm kia. Đám thằn lằn ở giữa, toàn những con màu đen và màu vàng, chúng nằm đè lên nhau, chúng đang làm tình. Thứ nước màu vàng xin tuột ra từ những thân hình lắc lư cuồng dại của chúng. Đám thằn lằn xung quanh có màu đỏ tía và xanh lục bảo. Chúng thì nhau lắc lư, những cái đầu gật gù hưởng ứng. Con to nhất, màu vàng chanh chấm đỏ, nằm ở trên cùng, xoay đuôi lên trần nhà, đầu chúc xuống. Nó nhìn ngắm cơn hoan lạc của lũ thằn lằn con, nhếch mép cười, nụ cười của người đàn bà lạ mặt trong quán Tàu.

Tôi nằm co trên giường, cuộn trong cái chăn mỏng. Lũ thằn lằn không để ý đến sự có mặt của tôi. Tôi cố nhắm mắt lại. Nhưng mí mắt không thể cử động được. Cơ miệng cũng cứng đờ. Nó cứ giữ nguyên như lúc tôi đang há miệng ra. Thế này thì bất tiện thật. Tôi nghĩ thầm.

Tôi cố cử động chân tay mình, nhưng dường như chúng cũng bị đóng đinh trên giường. Không còn cách nào khác, tôi đành sử dụng đôi mắt của mình. Tôi cố trợn mắt nhìn lên trần nhà. Ít ra nhìn cái trần nhà trông trơn còn hơn nhìn lũ thằn lằn dị hợm này. Trên trần là gián. Vô số những con gián màu da cam đầu và râu trắng ớn đang xoe cánh đập tán loạn. Chúng bám chân lên trần, đôi cánh đập liên hồi, nghe rào rào. Dường như chúng đang mắc kẹt, có vẻ gì đó hốt hoảng đau đớn trong cử động của chúng. Những đôi chân nhỏ màu trắng giật giật.

Ai đó đã dấn chân chúng lên trần nhà.

Tiếng nhạc lại tắt, ánh sáng cũng biến mất. Tôi không còn nghe thấy tiếng rền rĩ của lũ thằn lằn và tiếng đập cánh của lũ gián. Căn phòng tối om. Dạ dày cuộn lên từng đợt nôn nao, tôi rùng mình, nôn thốc xuống đất. Chui lại vào chăn, tôi bủn rủn nhắm mắt lại, cố hình dung chuyện gì đang xảy ra. Khi những cơn đau trong dạ dày dịu lại, tôi bắt đầu thấy đau đầu. Từng cơn đau xoáy sâu trên đỉnh đầu khiến tôi choáng váng. Tiếng đập cánh của lũ gián lại rộn lên. Không rõ chúng vẫn ở trên trần nhà hay đó chỉ là những tiếng lùng bùng trong tai tôi.

Một lúc lâu, mắt dần quen với bóng tối, khi những cơn đau đầu lùi dần, tôi cố gắng tìm hiểu xem mình đang ở đâu. Tôi không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra. Làm cách nào mà tôi lại nằm đây, trong căn phòng quái dị này.

Căn phòng được bài trí đơn giản. Có một cái bàn vuông ở góc phòng, trên bàn chẳng có một thứ gì, cạnh bàn có cái ghế sofa khá to. Khắp phòng chẳng có vật nào dùng để trang trí. Như thế trong phòng chỉ có ba thứ: cái bàn, ghế sofa và cái giường tôi đang nằm. Quá ư là đơn giản! Một căn phòng thế này có thể tìm thấy ở bất kỳ đâu. Phòng chẳng có cửa sổ. Trên tường chẳng treo thứ gì. Bản thân căn phòng đã hẹp lại càng hẹp hơn. Có duy nhất một cái cửa ra vào, tôi chẳng biết có thể gọi nó là cái cửa hay không. Nó nhỏ như lỗ chui dành cho thú vật nuôi trong nhà, hình vuông và là loại cửa xếp. Chẳng hiểu tôi đã chui vào đây bằng cách nào. Tôi thở dài, cố gắng nhắm mắt lại. Có lẽ tôi lại nằm mơ. Thường nếu tôi phát hiện ra mình đang nằm mơ trong chính giấc mơ của mình, tôi đều có thể tỉnh giấc rất nhanh. Tôi lăm bắm một mình, như một câu thần chú: Mình đang nằm mơ, mình lại nằm mơ rồi.

13. Chương 13

Tôi thức dậy bởi cảm giác nhồn nhột trên mặt. Thứ gì đó đang liếm mũi tôi. Ran rát. Tôi mở mắt. Là Chinbu, con mèo cái nhõng nhẽo của Tee.

Mình đang ở nhà.

Tôi vòng tay ôm con mèo vào lòng. Lông của nó mềm và ấm. Nó nằm im, dụi dụi cái đầu vào ngực tôi. Thật nhẹ nhõm! Tôi với tay tìm điện thoại. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Mình chẳng bao giờ đi ngủ mà không để điện thoại bên cạnh. Tôi nghĩ thầm, bối rối. Bây giờ có lẽ là buổi sáng. Nắng nhàn nhạt tràn vào phòng qua cái cửa sổ lớn ở sát giường. Rèm cửa đã được đem đi giặt, có lẽ từ tuần trước. Nếu như bây giờ không cách thời điểm ấy quá xa. Tee đâu nhỉ? Tôi cố nhớ lại lần cuối cùng tôi thức dậy một mình trên giường. Hình như chưa bao giờ Tee dậy sớm hơn tôi. Cô nàng luôn rảnh rỗi. Đầu tôi nặng như đeo vài cục đá to dùng hai bên thái dương. Cảm giác choáng váng bỗng bình giữ tôi nằm lại trên giường thêm một lúc lâu.

Khoảng một giờ sau, có lẽ vậy, tôi bò ra khỏi giường. Tee không có nhà. Phòng bên không có ai, dưới bếp cũng không. Hiếm khi thấy Tee ra ngoài vào giờ này. Tee yêu giấc ngủ của mình hơn hết thảy. Tôi liếc nhìn đồng hồ treo tường. Mới có tám giờ sáng. Giờ này chẳng ai lôi cô nàng ra khỏi giường được.

Con Chinbu quẩn lấy chân tôi, kêu từng tiếng nhõng nhẽo. Tôi xuống bếp, lấy ít thức ăn mèo đổ vào đĩa cho nó, rồi mở tủ lạnh kiểm chút gì lót dạ. Trong tủ lạnh còn ít trứng và bánh mì. Tôi nướng bánh mì và ăn với trứng ốp. Vẫn còn chút sữa tươi. Thế là xong bữa sáng.

Tôi lặng lẽ ăn. Không ngon miệng chút nào. Bóp thêm một đồng tương ớt lên miếng trứng ăn đỡ, tôi ngao ngán nuốt, cố đầu tranh lại cảm giác nôn nao trào lên trong cổ họng. Có tiếng kêu vo ve bên trong lỗ tai tôi. Đầu ong ong.

Con Chinbu đã ăn xong. Nó ngồi dưới đất, cạnh cánh cửa xếp nhựa của nhà tắm, nhìn tôi. Trông nó có vẻ bồn chồn. Tôi tiếp tục ăn, bỏ qua thái độ của nó. Thấy vô hiệu, nó trườn ra chân tôi, dụi đầu vào gót chân, rên lên từng tiếng.

- Ăn no rồi cơ mà!

Con mèo vẫn tiếp tục kêu. Nào nê. Tôi uống nốt chút sữa, bế nó vào lòng rồi đi xuống phòng tìm điện thoại.

Thậm chí túi xách của mình cũng biến mất. Tôi làu bàu. Trong đó có cả ví tiền lẫn túi trang điểm. Có lẽ để quên trên xe Chi Ngắn rồi.

Chi Ngắn. Có cái gì chạy ngang qua trong đầu tôi, nó mỏng và sáng.

Mình đã về nhà bằng cách nào nếu không đi cùng họ nhỉ? Tôi quay về phòng Tee, chui vào chăn, ôm xiết con mèo vào lòng. Nó nằm im, ngược đôi mắt nhìn tôi.

- Tao cũng thấy bất an quá!

Tôi nằm lì trên giường tới trưa, cho đến khi cơn đói buộc tôi phải ra khỏi giường. Hôm qua có lẽ tôi đã uống quá nhiều. Trong nhà chẳng còn gì, chìa khóa nhà cũng để nốt trong túi xách. Tôi đành không khóa cửa, mò ra siêu thị. Cũng may vẫn còn mấy cái thẻ ATM sơ cua trong ngăn kéo.

Gần nhà chúng tôi có một cái siêu thị nhỏ. Đi bộ ra đó cũng chỉ mất ba phút. Nếu không tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Chìa khóa xe máy cũng nằm chung một chùm với chìa khóa nhà. Tee làm gì mà vẫn chưa về nhà nhỉ?

Tôi mua một ít mì gói, vài bó cải, một vỉ trứng gà và mấy hộp sữa tươi. Bên ngoài siêu thị có máy rút tiền. Tôi rút một ít tiền lẻ rồi ghé bưu điện gọi điện cho Tee. Tôi ấn đi ấn lại số của Tee ba lần. Không liên lạc được. Chi Ngắn cũng biến mất. Không gọi được cho ai, tôi gác máy.

Thần thờ đi về nhà, tôi thấy tim mình nặng trĩu. Hai người đó làm trò gì vậy nhỉ? Cảm giác bị bỏ rơi thật không dễ dàng gì.

Ăn trưa xong, tôi lại leo lên giường, cố gắng nghĩ ra một số lý do tươi sáng cho sự biến mất của Tee. Cô nàng thỉnh thoảng cũng cư xử thất thường như thế. Có thể Chi Ngẩn đã đưa cả hai chúng tôi về nhà, rồi Tee hứng chí lên đi đâu đó. Điện thoại của họ đều hết pin. Mặc dù nghe không hợp lý chút nào.

Tối, tôi quyết định ra quán bar tìm Tee.

Ăn một bát mì y hệt lúc trưa, tôi xuống bếp, đổ thêm ít thức ăn hình những con cá nhỏ tanh tanh vào bát cho con mèo Chinbu, rồi vào phòng tắm rửa mặt. Nước lạnh khiến tôi tỉnh táo. Tiếng tivi từ phòng Tee văng xuống. Tôi không nhớ mình đã bật tivi từ lúc nào. Tôi để nguyên khuôn mặt trang điểm nhòe nhoẹt nước mà chạy lên nhà.

Không có ai. Ngoài con mèo cuộn tròn nằm ngủ trong đồng chăn nhàu nát. Tivi đang chiếu một trận bóng đá. Mình chẳng xem bóng đá bao giờ, Tee cũng không. Tôi thấy mình buồn nôn. Mọi chuyện đang rối tung lên. Tôi lùi lại về mảng tường phía sau lưng, cho đến khi dựa người hẳn vào tường. Lưng tôi lạnh và ướt. Có thứ gì đó dính dính trên tường. Sau vài phút, khi gã bình luận viên gào lên sau một cú sút trúng cột dọc, tôi quay lại kiểm tra.

Trên tường, vô số những vệt chất nhầy màu vàng xỉn đang nhều ra từng giọt, từng giọt.

14. Chương 14

Tôi lao ra khỏi nhà. Không khóa cửa. Bắt một cái taxi chạy ngang qua. Gã lái taxi nhìn tôi tò mò. Gã còn khá trẻ, mặc một cái áo sơ mi hawaii lờ lợc đủ màu, gây vêu vao. Gã nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nhe nhớn hỏi:

- Đi đâu thế?

Tôi đưa hẳn cái card địa chỉ của quán. Từ nhà tôi đến quán đó không xa. Tôi bản thân lắng nghe giai điệu vu vơ trên xe. Máy bản nhạc này cũ rồi. Có lẽ là nhạc vàng. Hồi nhỏ, thỉnh thoảng bố tôi vẫn nghe mỗi khi ngồi một mình và tưởng rằng chúng tôi đã ngủ. Như có một cánh chim bay qua, xanh ngắt, từng cái lông vũ mềm mượt lướt qua gò má tôi. Thật kì cục khi thứ nhạc rền rĩ này lại khiến tôi thấy yên bình trong hoàn cảnh này.

Tới quán, gã lái taxi cho xe đỗ lại, quay xuống nhìn tôi hỏi dò. Tôi liếc đồng hồ tính tiền, hỏi gã:

- Ngồi thêm trên xe có tính tiền không?

Gã không trả lời, quay lên, với tay chỉnh nút volume to hơn.

- Tôi lên ghế trước ngồi được không?

Nhận được cái gật đầu của gã, tôi lồm cồm bò lên ghế trước.

- Chưa thấy ai như cô. Sao không mở cửa rồi đi lên đây như bình thường?

- Ừm, bình thường mọi người vẫn đi thế à?

Gã không trả lời, kéo cái mũ lưỡi trai sụp xuống nửa mặt. Hóa ra gã có đội mũ. Bây giờ tôi mới để ý. Tôi ngả ghế trước nghiêng xuống, nằm xuống, vùi mặt vào phía sau cái gối ôm kiếm được từ ghế sau.

- Này, cô không định vào quán à?

Gã quay sang hỏi tôi khi đĩa chạy được đúng một vòng, quay lại đúng bản đầu tiên.

- Ừm, anh có điện thoại không?

Gã chìa cho tôi cái điện thoại Nokia đen trắng của mình.

Tôi bấm số máy ở quầy bar.

Tee không đi làm. Tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm. Khi tôi đưa trả cho gã cái điện thoại, gã nhướn mày hỏi:

- Không lên nữa đúng không?

Tôi gật đầu.

- Về chỗ lúc này hả?

Tôi lại gật đầu, tay vẫn ôm chặt cái gối.

Gã chọn một đĩa CD khác trong đồng đĩa nhạc vứt lung tung trên xe rồi đút vào ổ, thay cho cái đĩa cũ, rồi chỉnh volume to hơn chút nữa. Tôi ngạc nhiên khi nghe những giai điệu đầu tiên vút lên.

I'm sorry

It's all that you can say

Years gone by and still

Words don't come easily

Like sorry

- Gu âm nhạc của anh cũng phong phú nhỉ? Tôi tò mò hỏi.

Gã không nói gì, yên lặng lái xe. Tôi lại vùi mặt vào gối, sống mũi tự dưng cay xè.

Về tới sân khu tập thể, tôi kiếm một chỗ ở góc sân, nơi có mấy cái bụi cây mà tôi chẳng bao giờ để ý là loại cây gì, ngồi tịt ở đấy. Trời oi nồng. Không khí càng lúc càng đặc quánh. Đám muối dãi vo ve dưới chân. Tiếng tivi văng ra từ cửa sổ gần nhất. Có lẽ bây giờ chưa đến tám giờ tối, tivi vẫn đang phát chương trình thời sự. Âm thanh ấy khiến tôi thấy buồn. Thứ mùi bình yên và ấm áp của những buổi tối đi học thêm về muộn, khi dừng cái xe đạp ở ngoài chờ bố mở cửa, mùi thức ăn chín bố đang chuẩn bị dở và thứ âm thanh quen thuộc của kênh truyền hình bố luôn xem vào buổi tối, lại len lỏi vào giữa những hơi thở nặng trĩu của tôi.

Tôi lại đi lên nhà, với hy vọng mong manh, khi mở cửa, Tee đang nằm ườn trên giường với cái vẻ lười biếng thường trực, nhăn nhó giải thích cho sự biến mất vô lý của mình. Nên như vậy. Tôi nghĩ thầm.

Cửa nhà vẫn không khóa. Một cơn nồn nao xộc lên cổ họng khi tôi đẩy cửa ngoài bước vào nhà. Tấm biển tên bên phòng Tee nằm rơi dưới đất. Cửa ra vào để ngỏ. Tôi bước vào phòng. Chân đá phải mấy cái đĩa CD vương vãi dưới sàn nhà. Tôi đứng lặng hồi lâu trước tủ quần áo trống không của Tee. Cố gắng để mình không bật khóc.

15. Chương 15

Tôi thức dậy lúc sáu giờ sáng. Đánh răng, rửa mặt, rồi thẩn thờ ngồi trên giường. Đêm hôm qua dường như trôi tuột đi trong một giây. Khi thức dậy, cái hố mới mở miệng đêm qua vẫn nguyên vẹn bên trong tôi.

Xon xót.

Tôi đặt tay lên cái gối. Nó ướt đầm một mảng. Tôi không nhớ rằng mình có khóc lóc gì hay không.

Mùi thơm trong vắt của buổi sáng tràn qua cửa sổ, đổ tràn lên da thịt. Bức bối. Tất cả những lỗ chân lông trên người tôi như đồng loạt bị bít kín. Tôi bất lực nhìn thứ hương thơm mềm mại sóng sánh trên cổ tay, để nó lăn tròn, trượt qua da như những giọt thủy ngân. Tôi nhắm mắt, hít thở. Không thể ngửi thấy mùi thơm khi này. Thật khốn khổ khi biết thứ mình đang có tuyệt diệu thế nào mà không sao cảm nhận được nó. Tôi chui ra khỏi chăn. Mặc cho những giọt hương thơm tinh khiết ấy tuột xuống giường, lăn dài lấp lánh trên cái chăn nhẹ màu be.

Gần mười giờ sáng, không sao lấp đầy được mấy cái hố nứt toác trong lòng, tôi thay đồ, định bụng đi bộ loanh quanh cho dễ thở.

Đi đâu thế?

Tôi giật mình quay lại. Gã lái taxi tối hôm trước đang ngồi lù lù ở góc sân.

- Anh chờ ai à? Tôi nhướn mày hỏi lại.
- Chờ cô! Anh ta trả lời gọn lỏn. Khuôn mặt vẫn giấu sau cái mũ lưỡi trai NY màu xanh nước biển.
- Ừm, tôi không định đi đâu cả. Tôi trả lời rồi quyết định mặc kệ anh ta. Có lẽ tôi nên đi ra siêu thị mua cái gì đó. Mua sắm có thể hữu dụng vào lúc này.
- Cô có hẹn. 11 giờ trưa hôm nay. Gần đến giờ hẹn rồi.

Hình ảnh người đàn bà lạ mặt trong quán Tàu lướt qua trí nhớ. Tôi khẽ rung mình.

- Cô có cần thay đồ không? Sắp muộn rồi. Tôi không muốn bị mất việc. Gã vẫn ngồi yên một chỗ.
- Không cần thiết, cô ấy dặn anh đưa tôi đi đâu? Tôi hỏi dò.
- Cuộc hẹn lúc 11 giờ trưa ở... được hủy. Cô sẽ đi chỗ khác. Gã nói rồi đứng dậy, lẳng lặng đi thẳng ra chiếc xe màu đen bóng loáng đỗ ở cuối góc sân. Tôi tắc lưỡi rồi đi theo hần. Hần nói đúng tên khách sạn người đàn bà lạ mặt đã ghi trong giấy nhắn. Đằng nào tôi cũng bắt đầu sợ khi phải quay lại căn nhà trống trải kia.

Tôi leo lên xe, chui vào ghế sau. Đó là một cái xe dài, bên trong khá rộng. Có vẻ như là một loại xe đắt tiền. Thời điểm đó, với tôi, một cái ô tô là một cái ô tô, không có gì quá khác biệt giữa các loại xe. Nhưng nó hoàn toàn khác cái taxi hôm trước.

- Anh không lái taxi đúng không?
- Cô nhìn thì biết, sao phải hỏi. Gã vẫn lẳng lặng lái xe, thậm chí không thèm liếc lên kính chiếu hậu khi trả lời.
- Vậy cái taxi hôm trước là thế nào?
- Tôi thuê.
- Có nghĩa là tôi bị theo dõi à? Tôi thoáng chút bực bội xen chút tò mò. Nhưng gã không trả lời tôi.

Chúng tôi chạy ra khỏi những khu phố trung tâm, đi hết vài con đường bao quanh hồ Tây. Bỗng dưng tôi thấy lòng mình nhẹ bẫng. Mặc kệ sự kì lạ của gã lái taxi hay người đàn bà trong quán Tàu đang đợi tôi phía trước. Trong chớp mắt tôi như có thể bỏ lại đằng sau lưng tất cả mọi lo lắng, mọi buồn đau khi này. Đi về một nơi vô định, không biết điều gì chờ đón mình ở phía trước. Một nửa tôi đẩy những chộn rộn, bộn bề trôi tuột ở lại với thành phố lấp lánh trong nắng tím tấp dềng kia. Tôi hạ cửa xe xuống. Gió mơn man, êm đềm phủ lên nỗi buồn của tôi khiến nó mang màu sắc xa xưa.

Tee chạy trốn là vì những thứ tuyệt diệu này chăng?

Khi mọi thứ đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Ở một nơi mọi thất bại và những cay đắng trong quá khứ đều là ảo ảnh.

Chúng tôi đi qua những cánh đồng mạ mênh mang hai bên bờ, những bãi cỏ màu vàng đang lan dần quanh màu xanh xôn xỉn oi nồng giữa nắng. Tôi đã thôi không thắc mắc về nơi mà mình sẽ đi nữa. Chuyến đi này dần giống như một việc nên và cần xảy ra với tôi, trong hoàn cảnh này.

Anh có điện thoại không?

Gã rút cái điện thoại Nokia đen trắng hôm trước đưa tôi.

Tôi phải gọi cho chị của Tee, đưa ra một vài lý do hợp lý cho sự vắng mặt tạm thời của tôi và nhờ cô sang thay khóa cho căn hộ của chúng tôi. Không biết sau chuyện này, đó còn là của chúng tôi nữa không. Không

có Tee ở đó, tôi chẳng còn lý do nào để ở lại. Tôi đã chẳng cần giải thích thế nào về sự biến mất tạm thời của Tee khi chị của Tee tuôn một tràng đầy hứng khởi trong điện thoại:

- Hy vọng em sẽ không buồn. Nó chỉ đi học có một năm. Học tiếng Trung thì đúng là nên đi sang đó học thật. Con bé nói sẽ email đều đặn cho chị và bố. Em cứ thoải mái ở lại chờ nó nhé. Trung Quốc gần thôi mà. Có lẽ nó sẽ về thăm nhà đều.

Tôi cố nặn ra vài tiếng cười.

Tee của tôi.

- Thật may. Chị của Tee ngập ngừng.

- Bố chị và chị đều rất cảm kích vì em đã ở bên nó. Em biết đấy, từ khi ông mất, nó càng khép kín hơn. Người duy nhất nó gần gũi là em. Lần này, nó đột nhiên muốn đi học cho tử tế cũng là nhờ có em. Gần ấy tuổi đầu rồi mà lông bông mãi.

Cổ họng tôi đắng ngắt.

- Em cũng hy vọng thế.

- Chị ạ. Em chắc chắn không hề làm được điều gì đâu. Tôi nói khi tự nhận thấy sự cứng nhắc trong giọng nói của mình.

Chúng tôi cười nói thêm mấy câu. Tôi không nhớ rõ mình đã nói những gì.

Cô ấy đã thật sự muốn biến mất. Dằn vặt rạch một nhát dài trong tôi.

Mình đã không hề cố gắng.

Không hề.

16. Chương 16

Xe chúng tôi dừng lại trước cửa một căn biệt thự có cổng ra vào rất đẹp. Đó là một cái cổng bằng kim loại sơn trắng được uốn cong theo hình mái vòm với vô số những dây hoa tràn từ đỉnh xuống tận đất. Mình đã từng đến nơi này. Đây đó trong một giấc mơ cũ. Cảm giác ấy len theo thứ không khí tôi hít thở, chui vào dạ dày đang cuộn lên của tôi. Cổng khá nhỏ, chỉ vừa hai người đi qua. Có một cái tay nắm xinh xinh hình vỏ sò trên cửa. Sao lại là vỏ sò nhỉ? Tôi nhủ thầm. Sát bên cạnh là một cổng vào lớn hơn. Trông như một hàng rào bằng gỗ trắng. Gã lái taxi, thật chẳng biết gọi gã thế nào nữa, thò cổ xác nhận với cái máy quay bé xíu đặt phía ngoài cổng, lấp ló sau mấy dây hoa leo tràn từ phía cổng vòm sang, rồi đánh xe vào trong sân. Sân lát đá khá rộng, loại đá trơn nhẵn màu ghi sẫm, từng viên từng viên to nhỏ nối tiếp nhau. Có cảm giác như đó vốn là vô số những hòn đá, rồi người ta làm cách nào đó ép chúng xuống phẳng lì trên mặt đất. Trong sân không có cây cối, chỉ có một cái đài phun nước nhỏ hình tròn nằm ở giữa sân, trước cửa nhà. Ra khỏi xe, tôi đến đứng bên cạnh cái đài phun nước mini ấy, thò tay xuống và khá ngạc nhiên khi thấy bên dưới đây những đồng xu lấp lánh dưới ánh nắng hòa trong nước.

- Do you wanna pick some coins up?

Tôi biết đó là cô.

- Và sau đó lại ném chúng trở lại? Tôi quay lại, nheo mắt vì nắng. Cô mặc một cái váy dài đến gót chân, màu vàng chanh, hở vai và đội một cái mũ xòe rộng màu trắng ngà.

- Điều đó còn tùy vào em. Cô mỉm cười. Nụ cười lấp lóa dưới vành mũ, ảm áp.

Tôi cũng mỉm cười. Một khởi đầu tốt đẹp. Mùi hương này, khung cảnh này, dáng vẻ của người đàn bà xinh đẹp kia, tất cả, dường như tôi đã gặp ở đâu đó, rất lâu rồi.

17. Chương 17

Căn biệt thự nằm lấp sau một rừng cây lô nhô, trên một quả đồi sát con đường mòn. Một nơi vắng vẻ. Trừ ngọn đồi bị vạt một nhát lớn rất ngọt phía chân đồi do có con đường chạy qua và sự hiện hữu của căn biệt thự, nơi đây chẳng còn dấu hiệu nào khác của con người. Căn nhà gần nhất tôi nhìn thấy trên đường đi cũng cách chừng nửa giờ đi xe. Tôi thấy có chút bối rối khi nhận thấy sự hiện diện đầy đủ đến thế của thiên nhiên xung quanh mình. Thứ thiên nhiên này không giống chút nào với cái mà người ta vẫn gọi là thiên nhiên trong thành phố.

Có ba khu nhà trong căn biệt thự. Khu nhà lớn, khu nhà ngang dài nằm ở phía sau và một khu nhà nhỏ gồm năm phòng nhỏ sát cổng ra vào. Khu nhà lớn nhìn ra sân có đài phun nước là nơi Madame J ở.

Cô thích được gọi như thế.

Có lần tôi đã gắng hỏi nhưng chỉ nhận được một nụ cười ẩn ý. Vậy nên, gọi cô ấy là Madame J.

Khu nhà lớn rất rộng, áng chừng 500m², đầy đủ tiện nghi, đồ gỗ và nội thất toàn một màu trắng. Trước khu nhà, phía tường nhìn ra đài phun nước, toàn bộ được lắp bằng kính trong suốt. Rèm cửa bằng voan màu xanh lá non thêu lấm tấm hoa trắng phủ dài từ trên trần xuống đất. Thật không hợp chút nào với khung cảnh hẻo lánh xung quanh.

- Chị mang sự phù phiếm của mình đi khắp nơi.

Lần đầu tiên đi vòng quanh khu nhà, cô đã kéo tôi lại gần, khi ngồi xuống cạnh cái đàn piano màu trắng cạnh cửa sổ, thì thào trên vành tai tôi những lời ấy dưới tấm rèm cửa phất phơ trong gió. Hơi thở của cô mơn man quanh vành tai. Tôi thấy buồn buồn, khe co người lại.

- Hóa ra, cô bé của chị vẫn là một cô bé. Cô cười lớn.

Giọng nói của cô rất lạ, đặc biệt khi cô nói tiếng Việt. Ngọt ngào và rất vang. Tựa như có một cái chuông nhỏ được treo trong cổ họng của cô. Nhưng khi cô nói chuyện bằng thứ ngôn ngữ khác, âm thanh ấy hoàn toàn biến mất.

Tôi đã ở lại căn biệt thự của cô trong hai tuần. Đôi lúc, tôi không hiểu tại sao mình vẫn còn ở đây. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua nhẹ như gió thoảng trên mặt hồ, chẳng đủ khiến nước gợn sóng. Nơi đây như một cái kén được đặt trong một không gian mơ màng hoàn hảo. Tôi chẳng có mong muốn nào hơn là được đóng kén ở đây.

Hầu hết thời gian của tôi ở đây là ở bên cạnh Madame J, dưới hàng hiên uể oải nhìn ra cái đài phun nước bé tí. Madame J cho bố trí dưới hàng hiên của mình hết như một quán cà phê. Có khoảng ba chục cái ô lớn chạy dài theo hành lang bằng gỗ. Những cái bàn gỗ nhỏ màu nâu bóng hình tròn, có một chân trụ bằng sắt chạm trổ nằm gọn gàng dưới những cái ô trắng tinh, bên những cái ghế dài hơi ngả ra phía sau như ở bãi biển. Dưới những tán ô ấy, chúng tôi nằm dài trò chuyện, từ ngày này sang ngày khác. Sự mềm mại của thứ không khí bên cạnh cô khiến tôi trở nên lười biếng.

Gã lái taxi, tôi bắt đầu quen gọi gã như thế, ở bên cạnh chúng tôi cả ngày lẫn đêm. Công việc chủ yếu của gã là đưa đón chúng tôi, mua sắm đồ dùng vặt vãnh chúng tôi cần ở cách đây vài chục cây số. Phần lớn thời gian, gã ở trong khu nhà nhỏ, luôn sùm sụp cái mũ trên đầu, âm thầm như một gã vệ sĩ và chỉ nói khi được hỏi.

Trong khu biệt thự 1000m² ấy, chỉ có ba chúng tôi.

Madame J là một người đàn bà đẹp. Vẻ đẹp không chỉ bởi những đường nét thanh tú trên gương mặt hay thứ không khí mê hồn xung quanh cô. Chúng đôi lúc ẩn trong những khóe móng tay xanh xao, trong hơi thở đều đều, chậm chậm. Trong cách cô ấy thật tập trung lắng nghe những gì bạn nói. Khi cô ấy nghiêng đầu, đôi môi mím lại nhẹ nhẹ. Những nếp nhăn nhỏ gọn lên trên trán. Mái tóc xoăn đỏ sóng xuống chỗ xương vai mỏng manh. Cô ấy khiến bạn có cảm tình. Đến mức đôi khi bạn phải tự hỏi. Liệu có phải mình đã yêu con người ấy rồi không?

Thế nhưng điều ngạc nhiên là, cô ấy say mê tôi. Và cô thoải mái thể hiện điều đó. Cô ôm ấp tôi trong thứ không khí mềm dịu của cô bằng tình yêu trêu mến ngọt ngào nhất tôi từng biết. Có đôi lúc, tình cảm ấy khiến tôi bật khóc khi nó khiến tôi nhớ tới mùi hương đã xô đẩy tôi ra khỏi vòng tay của bố mùa hè hai năm trước. Ở cạnh cô, tôi thấy mình được lấp đầy.

Thời gian của tôi là của cô. Cô thoải mái sử dụng nó và biến nó thành những giây phút tuyệt diệu, chỉ bởi vì tôi được ở bên cô.

- Chị có con không?

Madame J cười vang, cái chuông nhỏ trong cổ họng của chị ngân dài, chị véo má tôi, mái tóc màu nâu chảy dài xuống cổ tôi. Mềm mại. Tôi thấy mình ghen thở.

- Chị chưa có cưng ạ.

- Chị có yêu em không đấy? Tôi hỏi đùa, đưa tay chạm vào những sợi tóc đen đưa trước mặt.

Madame J bỗng nghiêm mặt, đưa hai bàn tay trắng lành lạnh áp vào mặt tôi, đôi mắt buồn bã nhìn tôi rồi cọ cái đầu mũi xinh xinh vào cái mũi tẹt của tôi và nói:

- Em còn nghi ngờ điều đó sao?

Câu trả lời ấy làm tôi bối rối. Sự băn khoăn ấy lúc nào cũng ở trong đầu tôi, lẫn vào trong nhịp thở của tôi. Chạy khỏi căn hộ của Tee và dễ dàng chấp nhận sống ở đây trong một mối quan hệ không thể định nghĩa nổi tên, yêu mến vô điều kiện một người đàn bà lạ mặt khi tất cả những gì tôi biết là một cái tên riêng khiến cô ấy chỉ là cô ấy và cũng chẳng phải là ai cả, tại một nơi thậm chí tôi chẳng biết nó ở đâu trên bản đồ. Đó không phải là cách tôi vẫn chọn, không phải cách tôi yêu thương. Tôi đã chấp nhận điều đó vì những thứ gì?

Thế nhưng, tất cả những dằn vặt ấy đều tan biến mỗi khi tôi ở cạnh Madame J. Cô ấy khiến mọi hoang mang biến mất. Sự gần gũi hoàn hảo giữa chúng tôi là lý do cho mọi hành động vô lý nhất.

Cuộc sống của tôi trước đây trở nên mờ nhạt như chưa từng xảy ra. Mỗi sáng tỉnh dậy, đôi lúc tôi thấy như mình hoàn toàn thuộc về nơi này.

Bố,

mẹ,

Tee,

Chi Ngẩn,

con mèo Chinbu,

và Taurus,

tất cả tựa như một giấc mơ. Dù giấc mơ ấy vẫn ám ảnh tôi hàng đêm, nhưng vẫn có lúc, tôi thích thú với ý nghĩ rằng, tất cả những điều đó liệu có phải là sản phẩm trong trí tưởng tượng của tôi. Cuộc sống của tôi là ở đây, trong vòng tay ngọt ngào của Madame J. Chỉ có mùi nắng dâng lên trong những chùm bụi lấp lánh cuối buổi chiều, những giọt mồ hôi lăn dài xuống cổ và nụ cười của Madame J. Chỉ có những điều đó là hiện hữu. Ngay tại đây, trong những giờ phút này.

- Chị đã theo dõi em đúng không?

Mỗi khi tôi hỏi điều gì, cô ấy đều cười như thể đó là những điều thật ngớ ngẩn.

- Hôm đó, tại sao em nhìn chị? Cô hỏi lại.

- Chị thu hút em... Chị thu hút tất cả mọi người. Với cách ăn mặc của chị.

- Em đâu có nhìn chị vì điều đó.

Cô ngắt lời tôi, kéo tôi vào lòng, thơm nhẹ lên má tôi. Cô rất thích làm điều này với tôi. Tôi chưa bao giờ có ý phản đối. Tôi thích vòng tay của cô, mùi hương của cô và những nụ hôn nhẹ lên gò má. Những cử chỉ

ấy tự nhiên đến mức tôi thấy sẽ thật lố bịch nếu mình tỏ ra quá thích thú hoặc bức dọc vì nó. Đó là một vòng tay êm đềm. Mềm mại. Đôi lúc, tôi ao ước mình có thể hòa lẫn vào cô. Sự thân thuộc khiến tôi muốn khóc.

Chúng tôi không phải người tình. Hoàn toàn không phải. Ngoài những cử chỉ thân mật ấy, chúng tôi không có va chạm về thể xác nào khác. Chúng tôi ngủ riêng phòng. Từ 11 giờ tối đến tận chín giờ sáng hôm sau tôi mới lại gặp cô, bắt đầu một ngày ngọt ngào và lười biếng.

- Chị theo dõi em đúng không? Tôi nhất quyết không từ bỏ thắc mắc của mình.

Hôm đó, buổi chiều muộn, chúng tôi nằm dài trên những chiếc ghế ngoài hàng hiên. Tôi mặc một cái váy liền dài mượn được của cô. Chúng tôi cùng một size. Cái váy thơm dịu dịu. Tôi đội cái mũ rộng vành màu hồng có vài bông hoa phơn phớt trên mũ. Madame J có một tủ quần áo khổng lồ và vô số những thứ phụ kiện lung tung khác. Tôi chẳng hề mang theo thứ gì khi đến đây nên cô ấy cho tôi thỏa sức sử dụng. Mặc dù không mấy hứng thú, tôi vẫn mang một vài bộ về phòng của mình chỉ vì chúng đẹp và có mùi hương của cô. Và chúng phải rõ ràng là những thứ cô mới sử dụng.

- Chị đã có phần lo lắng.

Cô trả lời, không hề quay lại. Cô hướng mặt về phía cái đài phun nước. Tay cầm mấy đồng xu nhỏ.

Lo lắng. Âm sắc của từ ấy lôi tuột tôi về những tháng ngày đã được đóng khung và phủ một lớp bụi dày. Sự hoang mang buồn bã của buổi tối hôm đó. Ánh mắt của Chi Ngẩn, sự bất thường của Tee.

Tại sao tôi luôn cố gắng chối bỏ sự tồn tại của chúng?

Lo lắng? Tôi lơ đãng hỏi lại. Âm thanh ấy bật ra trước khi tôi kịp nhận ra mình đang hỏi.

- Ủ. Lúc đó, trông cả ba người đều rất tệ.

Tôi yên lặng. Thời gian đó, chúng tôi có thể làm gì khác?

- Chị cho anh ta đi theo em từ lúc nào?

- Từ khi em rời nhà hàng đó.

Một dòng khí nóng cuộn lên trong dạ dày. Nôn nao.

- Anh ta có theo bọn em ra biển không?

- Có!

- Có kể cho chị về chuyện xảy ra ở đó không?

- Chị sẽ không nói về điều đó đâu, em bé.

Tôi thấy nước tràn lên mũi rồi rỉ ra ở khóe mắt. Tôi muốn cáu giận, muốn gào thét, muốn vùng dậy đi ngay khỏi đây. Nhưng tôi vẫn nằm yên lặng trên chiếc ghế dài.

- Tuấn - tên gã lái taxi - đã đưa em về nhà. Nếu em muốn biết điều đó.

Tôi ngồi dậy, ôm lấy đầu gối của mình, gục mặt xuống cho những giọt nước rỉ rả kia được trào ra thoải mái.

- Thôi nào em yêu. Cô kéo tôi vào lòng, mặt tôi gục vào bầu ngực của cô. Cô không mặc áo lót. Mùi mồ hôi của cô quẩn lấy tôi. Nồng nồng.

- Thôi nào. Em đâu có thể làm gì khác. Em không thể làm gì được đâu.

Tôi bỏ về phòng. Mặc kệ cho nước mắt làm nốt nhiệm vụ của nó. Tôi không suy nghĩ nổi điều gì suốt tối hôm đó. Giấc ngủ chấp chờn đến với tôi. Một giấc ngủ bị cưỡng bức. Tôi nằm xem mình ngủ. Lắng nghe những nhịp thở hoang mang của mình.

Chúng lại kéo đến. Những con thần lẩn phủ kín quanh giường, lắc lư, lắc lư. Điệu nhạc này thật quen. Chúng trườn, chúng bò và cắn xé nhau. Một vài con vẫn say mê làm tình. Chúng kêu thứ âm thanh ma quái vật vờ. Số còn lại đứng nhìn, lắc lư. Madame J đứng ở cuối giường. Nụ cười nửa miệng lấp ló dưới cái mũ màu vàng chanh chấm đỏ.

Tôi giờ tay tát vào mặt mình.

- Yên nào. Một vòng tay ôm lấy tôi từ sau lưng, êm ái.
- Ngủ ngoan đi cô bé, em nằm mơ thôi. Madame J thì thâm.

18. Chương 18

Sáng hôm sau tỉnh dậy, khi mở mắt, nỗi cô đơn ụp xuống tôi từ trên trần nhà lạnh lẽo màu trắng toát. Tôi chỉ còn một mình trên giường, trong căn phòng trắng rộng xa hoa. Rèm cửa nơi bức tường bằng kính được kéo hết lên. Ánh sáng dịu nhẹ của buổi sáng cuối mùa thu lấp lánh trên những tấm kính. Tôi nhìn ra ngoài sân. Bây giờ tôi mới thấy một khóm cây đại mộc sát mấy tấm kính. Tôi chui ra khỏi chăn, đến ngồi xuống cạnh đám cây lùm lùm ấy. Những ngọn lá non xanh mượt vươn lên chẳng theo một trật tự nào trên màu xanh tàn tạ. Tôi đặt tay lên mặt kính. Cố gắng cảm nhận sức sống của chúng bằng xúc giác với hy vọng được truyền thêm chút sinh khí. Cảm giác bất lực tràn xuống đầu ngón tay khô héo, nhức nhối. Những lỗ chân lông của tôi vẫn bị bít kín.

Có tiếng gõ cửa. Tôi trả lời rồi quay ra. Không phải là Madame J.

- Cô ngủ dậy rồi à? Gã lái taxi dừng lại ở cửa mà không bước vào phòng.
- Ừm, tôi dậy lâu rồi.
- Madame J có thư gửi cho cô. Gã nói, lặng lặng để cái phong bì màu trắng in những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt lên mặt cái bàn tròn ở góc phòng rồi lừ lừ đi ra.

Tôi ngồi yên bên tấm tường kính ấm áp thêm vài phút. Tối qua, khi cô ôm tôi vào lòng, mùi xa cách khe cửa mình len lén chui vào trong vòng tay êm ấm quen thuộc ấy. Có lẽ, đã đến thời điểm tôi cần trở về. Cô ấy luôn lựa chọn đúng.

Gọi đó là một lá thư thì hơi quá. Madame J chỉ nhấn lại một câu, ngắn gọn đúng như cái kiểu của cô.

Có bất cứ vấn đề gì, gọi cho chị theo số này:09xxxxxxxx.

Số điện thoại quá dễ nhớ. Tôi lẩm nhẩm trong đầu rồi lặng lẽ nhét lá thư vào túi quần jeans - cái quần duy nhất tôi tìm được trong tủ quần áo đồ sộ của Madame J.

Tôi ngồi thêm trong phòng một lúc lâu, cho đến khi gã lái taxi gõ cửa hỏi liệu tôi đã sẵn sàng để khởi hành. Một chút tiếc nuối dâng lên khi tôi bước chân ra khỏi hiên nhà, bỏ lại sau lưng những cái ô trắng và những chiếc ghế dài thân thuộc. Một phần tôi trong treo được ngắt ra, nằm dài trên những cái ghế dưới cái nóng mượt mà lọt qua những cái ô ấy. Tôi quay lại nhìn cái bóng của mình đổ dài dưới đất. Thật lạ khi chưa bao giờ tôi nghĩ nó là một phần của mình.

Gã lái taxi đang lúi húi xếp ba cái vali to vào cốp xe, rồi loay hoay quay sang giải thích:

- Chính tay Madame J chọn những thứ quần áo này cho cô.

Tôi không nói gì, chui vào xe, cầm lấy cái điện thoại màu trắng để sẵn ở ghế dưới, giờ lên.

- Để liên lạc cho thuận tiện. Anh ta đáp gọn lỏn.

Khi xe chạy ra khỏi cổng vòm đầy hoa, tôi chợt cảm thấy cái ôm nhẹ nhàng từ phía sau của cô. Một vòng tay dịu dàng khiến những sợi lông tơ trên lưng tôi dựng lên, cọ vào cái áo lụa mỏng đang mặc, gai gai. Tôi cảm chai nước có sẵn trên xe từ từ uống cạn, nước tràn vào cơ thể, lấp đầy những lỗ trống hoác vừa mở miệng.

19. Chương 19

Có khá nhiều việc phải làm khi trở lại cuộc sống mà mình đã bỏ dở. Cuối thu, không khí mềm mại và uể oải. Tôi gần như dành cả ngày ở những quán café gần nhà. Đôi lúc, khi nhìn vào đáy cốc nước lọc đầy đá, lẫn vài lát chanh, tôi thoáng thấy ánh mắt của Chi Ngẩn nơi đáy cốc. Cảm giác ấy thật nặng nề.

Tôi không có ý định quay về nhà của bố. Đã từ lâu lắm rồi, nơi đó được gọi là nhà của bố. Thỉnh thoảng, tôi vẫn hoài nghi về quãng thời gian sống bên ông. Tất cả đã quá cũ kỹ và xa vời. Như thể nhìn vào những bức ảnh cũ, thật thân thương và xa lạ. Một tuần tôi về nhà của bố ăn cơm hai lần. Vài tiếng ngắn ngủi trong một tuần ấy khiến tôi thấy bình yên. Những bữa cơm ấm áp, bậc cửa nhà đầy mùi thức ăn, những chiếc xe máy nằm im sau cánh cửa sắt màu xanh, tiếng tivi bố luôn bật trong những bữa ăn, mùi nước rửa bát. Chúng luôn nhắc cho tôi nhớ rằng tôi là ai, tôi thuộc về nơi đâu.

Tee không hề liên lạc về. Nhiều lần tôi cố thử gọi vào số điện thoại của cô. Chẳng bao giờ thấy nó hoạt động. Tiếng trả lời tự động của tổng đài có cái kiểu luyên láy vô cảm đến bực mình. Chị của Tee thỉnh thoảng vẫn gửi vào hòm thư của tôi những email Tee gửi. Những đoạn tin ngắn gọn về những hoạt động mà tôi biết Tee chẳng bao giờ tham gia.

Quán bar của Chi Ngẩn đóng cửa từ hai tháng trước. Tôi chỉ gặp một đồng đồ nát khi mò đến đó. Chủ mới đang xây lại quán. Sẽ là một quán ăn nhanh. Tôi đứng nhìn tấm bạt quảng cáo in logo quảng cáo căng phía trước mặt quán, che công trình phía sau, lòng tự hỏi. Liệu nơi đây đã từng có quán bar của Chi Ngẩn? Tất cả trôi đi như một giấc mơ. Khi tỉnh dậy tôi chẳng thể phân biệt được đâu là thật, đâu là mơ.

Lẽ ra tôi nên tò mò khi Chi Ngẩn chẳng lời chúng tôi về quán của mình lần nào trong suốt quãng thời gian ấy. Thứ mùi chêngh vênh của sự phản bội cứ đeo đuổi tôi, len sâu vào cả những giấc ngủ chập chờn lẫn trong tiếng nhạc suốt mùa đông năm đó.

Có đôi lần, trong cái lạnh đầu mùa đông, khi dừng chờ đèn đỏ, tôi bất chợt nhìn thấy Taurus. Tôi không còn nhớ rõ gương mặt của anh. Nhưng mỗi khi sự cô đơn lạnh lùng mạnh mẽ ấy xuất hiện, dù chỉ trong vài giây, nó đều cướp đi nhịp thở đều đặn trong lồng ngực run rẩy của tôi. Những lần đầu tiên, tôi đứng lặng lại ngả tư thêm vài lần đèn đỏ, cổ trần tĩnh bản thân rằng đó chỉ là tưởng tượng. Rằng, tôi đã quá cô đơn. Đến khi việc đó lặp lại thường xuyên một cách kỳ lạ, tôi mặc nhiên chấp nhận nó và coi đó như một món quà của số phận.

Hàng tháng, tôi trích một phần số tiền mẹ gửi để trả tiền nhà. Dĩ nhiên tôi vẫn sống trong căn hộ của Tee. Nhưng khi Tee không còn ở đó, tôi ngỡ ý muốn thuê lại căn hộ ấy. Chị của Tee sau thời gian đầu nhất định không đồng ý cuối cùng cũng đã nhượng bộ. Điều đó khiến tôi có thể ở lại căn nhà quen thuộc mà không cảm thấy áy náy. Mặc dù việc nhận tiền đều đặn của mẹ cũng không khiến tôi thấy khá hơn cảm giác áy náy ấy.

Cứ thế, tôi tự ru mình trong những cơn gió lạnh lẽo của mùa đông trong sự chờ mong đầy nghi hoặc và những lần gặp gỡ đột ngột ngọt ngào không báo trước. Tôi cũng không hề liên hệ với Madame J. Tôi muốn giữ nguyên thứ không khí mềm mượt oi nồng êm ái vẫn có mỗi khi nghĩ về cô.

20. Chương 20

Một buổi sáng mùa đông, lúc ấy là khoảng đầu tháng Mười hai, khi mỗi sáng chui ra khỏi chăn là một cơn ác mộng, một bức thư được gửi tới, nằm lẻ loi ở cạnh cửa ra vào. Tôi trông thấy nó khi đang luống cuống khóa cửa nhà. Có thể là ai nhỉ? Rất ít khi tôi nhận được thư tay. Nó gieo vào lòng tôi chút hy vọng mỏng manh như sợi tơ của một con nhện vô tình chẳng ngang cửa. Tôi cúi xuống nhặt lá thư. Một lá thư màu trắng in hoa vàng nhạt. Một chút êm ái tan ra trên các đầu ngón tay. Tôi khẽ mỉm cười và giữ lá thư trong túi xách cả ngày với hy vọng sợi tơ vừa được chăng không ngay lập tức bị giật đứt.

Tối, khi con mèo Chinbu nhõng nhẽo đánh chén xong bữa tối, nằm dài trên nóc cái tivi. Bên dưới, Maroon 5 tiếp tục lải nhải bản This love. Sau bữa tối khá rườm rà tự nấu cho bản thân, tôi khẽ khàng lấy lá thư trong túi xách ra, áp vào má. Nó âm ẩm và có mùi của cô. Tôi không hề liên lạc với cô từ khi trở về từ khu biệt thự. Chỉ trừ lần tôi đem tiền tiết kiệm tới chỗ gã lái taxi để trả cho cái điện thoại màu trắng cô mua cho tôi. Gã nhận mà không thắc mắc bất cứ điều gì. Phản ứng ấy khiến tôi khá nhẹ nhõm.

Tôi nằm ngửa trên giường, lặng yên theo dõi mùi hương ấy len nhẹ vào mũi mình, phả vào không gian thứ gì đó mơ hồ nhẹ bẫng. Như mọi khi, cô chỉ nhẩn ngẩn gọn:

09xxxxxxx, gọi cho anh ta đi.

Tôi lặng lẽ gấp làm tư mẫu giấy nhỏ rồi nhét vào cái ví cầm tay màu đỏ bằng da của mình. Cô ấy muốn tôi gọi cho ai nhỉ?

Hai ngày sau khi nhận được lá thư kì lạ của Madame J, cơn tò mò đã được dỗ dành đang ngủ yên ngon lành trong tôi lại trỗi dậy. Chỉ có vài giây. Khi tôi sơ hở để mặc bản thân mình suy nghĩ mông lung đến mức bắt đầu tự thuyết phục chính mình. Lúc đó tôi đang ngồi ăn sáng dưới bếp. Chắc đến 100% đó là Chi Ngẩn ấy. Không nghi ngờ gì nữa. Ý nghĩ ấy chạy ngang qua tâm trí tôi.

Cô ấy biết chuyện gì xảy ra ở bãi biển.

Tôi thở dài.

Nếu muốn họ sẽ liên lạc với tôi. Tee và Chi Ngẩn. Khi nào họ sẵn sàng. Điều tôi cần làm duy nhất là cố gắng không hoài nghi điều đó. Mặc dù điều duy nhất tôi muốn làm là xông ngay tới chỗ của họ, gào thét đâm đá một hồi như trong phim tình cảm Hàn Quốc, và dùng cả thứ ngôn ngữ hờn dỗi của họ nữa. Có lẽ như thế sẽ rất dễ chịu. Tôi tự cười với ý nghĩ của mình, với tay cầm cái điện thoại màu trắng xinh xinh nằm lẩn lóc trên mặt bàn ăn. Từ khi Tee đi, tôi luôn ăn cơm dưới bếp, trên một cái bàn nhỏ bằng nhựa màu xanh kê gần bếp và tủ lạnh. Tôi lẩm nhẩm số điện thoại trong đầu. Những ngón tay của tôi, chúng buồn bực. Chúng bấm số điện thoại, nhấn thêm phím gọi rồi còn bật cả loa ngoài lên.

Có tiếng đổ chuông.

Những hồi chuông dài. Hy vọng xòe những ngón tay xương xẩu nắm lấy trái tim tôi. Chỉ cần biết đó là ai. Chỉ cần nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Thế thôi là đủ.

Nhưng.

Không ai nghe máy cả.

21. Chương 21

Trời càng lúc càng lạnh, tôi quyết định đi học làm bánh. Các loại bánh ngọt kiểu Âu. Những chiếc bánh thơm phức: bánh kem tươi, bánh chanh leo, bánh phủ dừa nạo... mùi thơm của chúng luôn ám ảnh tôi. Có thể tự tay làm ra những thứ tuyệt diệu như thế luôn là cảm giác thật đặc biệt. Có chút cảm giác bản thân thật vĩ đại. Tôi yêu thích hình ảnh bản thân mặc cái tạp dề màu sữa, hì hụi nặn bột và vật lộn quanh cái lò nướng. Đến mức, tôi đã nài nỉ một anh chàng mắt nâu có hàng lông mi dài như con gái ở lớp làm bánh chụp cho mình một cái ảnh, rồi trình trọng gắn lên cánh cửa tủ lạnh, bên cạnh tấm ảnh chụp hôm tôi rời khỏi nhà và những con cá heo xanh xanh của Tee. Cả ba thứ ấy, ảnh mắt của tôi trong hai tấm ảnh, và những con cá heo xanh, lúc nào cũng khiến tôi thấy buồn. Phải nhìn thấy những thứ bản thân chưa bao giờ nhìn thấy và không mong muốn thấy trên khuôn mặt của chính mình. Và những vật gợi nhớ đến Tee. Đều là những việc khó khăn, nhưng không được phép chối bỏ.

Tôi đã quen với việc Tee không có ở nhà. Quen với việc một mình nấu cơm, một mình rửa bát. Sự tĩnh lặng trong căn nhà mỗi buổi chiều và khi màn đêm buông xuống cũng thôi không hành hạ tôi nhiều như trước.

Cảm giác buồn bã tội lỗi tự dần vật mình cũng đã chịu từ bỏ tôi từ lúc nào. Thời gian luôn có phép màu như thế.

Sáng Chủ nhật, cuối tháng Mười hai, một trong những ngày tôi cảm thấy chán ngán nhất. Một ngày nghỉ dài sau một ngày nghỉ dài chẳng kém, và sắp tới Noel. Năm nào dịp này Tee cũng xăng xái trang hoàng nhà cửa cho đến khi căn phòng khách trông y hệt như trên phim Mỹ mới thôi. Ba thứ đó hợp lực khiến tôi mệt mỏi vì chán nản và cô đơn. Tôi cắm tai nghe vào điện thoại, bật vài bản nhạc quen thuộc, rồi ra khỏi nhà, lang thang ra khỏi khu tập thể. Đi hết con phố tôi sống, tôi tiếp tục rẽ sang con phố lớn sầm uất giữa thành phố, đi thẳng về phía một trung tâm thương mại lớn. Mặc dù chẳng biết đi ra đó làm gì, nhưng ít ra có thể coi đó là cái đích. Trời không nắng. Trên cao tỏa xuống thứ ánh sáng dịu dịu. Không khí se se trong vắt. Một ngày mùa đông tuyệt đẹp. Tôi tắt nhạc, cho điện thoại lẫn tai nghe vào túi xách.

Khi bước tới phía ngoài trung tâm thương mại, có gì đó giữ chân tôi lại. Hôm đó, lại là một ngày nhiều gió. Gió đem hơi lạnh ôm phủ lấy tôi từ phía sau lưng, thổi tung đám tóc của tôi. Tôi đưa tay giữ ngược phần tóc trên đầu, nheo mắt vì một số lọn tóc vẫn lòa xòa trước mặt. Tôi mặc một cái váy hoa, bên trong một cái áo khoác bằng len mềm màu be, quần tất cũng màu be nhạt. Vạt váy bay phấp phới. Tôi cúi xuống giữ váy. Trong nháy mắt, tôi thấy mình ngã nhào xuống, chảy dài trên mặt đất. Một đứa tôi khác, vẫn đứng đó, luống cuống. Hình ảnh ấy, khi tôi đứng ở nơi này, thật nhiều gió, trong bầu trời xanh này, mặc cái váy hoa này, mái tóc rối bù bay cuống cuống vì gió, hương vị ngọt ngào này.

Tất cả thật quen thuộc.

Một mảnh bị đánh cắp của tôi vừa được ghép lại.

Tôi nhìn sang bên kia đường, chờ đợi. Cánh cửa kính của trung tâm thương mại đang mở ra. Tôi lấy điện thoại trong túi, bấm số điện thoại Madame J gửi.

Phía bên kia đường, Taurus bước ra khỏi trung tâm thương mại.

Taurus.

Khi anh nhận cuộc gọi, ở bên kia đường, tôi gác máy.

22. Chương 22

Tôi đứng yên tại chỗ thêm một lát, cho đến khi có thể cảm thấy mặt đất vững chãi dưới chân mình. Một dòng nước lạnh lạnh vừa ngọt vừa đắng chảy từ cổ họng, len lỏi xuống phía dạ dày, xon xốt.

Taurus đã không còn đứng ở đó.

Cái xe màu đen quen thuộc đỗ lại trước mặt tôi. Cửa kính xe kéo xuống, là gã lái taxi, đội cái mũ lưỡi trai quen thuộc. Hôm nay gã đeo thêm kính râm màu đen kiểu Rayban.

- Madame J đang chờ cô.

Madame J.

Tôi thấy mình đi lên xe, ngồi dài ở băng ghế sau. Những cái lỗ trống hoác trong tôi toác rộng thêm vài phân. Tôi không rõ mình đang cảm thấy điều gì. Cô ấy luôn lựa chọn đúng thời điểm. Tôi hạ cửa kính xe xuống. Cảm giác được lao đi nhanh vun vút làm dịu đi những vết rách mới trong tôi.

Chúng tôi dừng lại ở một cao ốc trên một con phố lớn. Gã lái taxi đánh xe xuống tầng hầm.

- Phía cuối hầm có thang máy. Cô đi lên tầng bảy, phòng cuối cùng. Madame J đợi cô ở đó.

Tôi không hỏi gì thêm. Lặng lặng ra khỏi xe. Tôi đã quen với việc sắp đặt mọi chuyện đầu vào đáy của Madame J.

Đó là một cao ốc cho thuê làm văn phòng. Trắng toát. Tôi vào thang máy, bấm số bảy. Thứ mùi quen thuộc của thang máy khiến tôi thấy khó thở. Dòng nước khi nãy dừng lại ở cánh mũi của tôi. Phập phồng. Hai bên thái dương nóng dần lên. Cảm giác như bị sặc nước. Ở một mình trong thang máy chưa bao giờ là một hoàn cảnh thú vị.

Đến tầng bảy, hai cánh cửa bằng thép mở sang hai bên. Phía trước mắt là hành lang trải thảm màu xám. Tôi đi thẳng xuống cuối hành lang. Dễ dàng nhận ra phòng của Madame J. Phía ngoài căn phòng cửa sơn màu trắng có một chùm hoa giả, cánh hoa nhỏ li ti màu trắng muốt.

Tôi gõ cửa rồi tự nhận thấy hành động đó thừa thãi, tôi xoay nắm cửa. Cửa không khóa. Trái với chờ đợi của tôi. Chẳng có ai trong phòng.

Căn phòng rộng, hình chữ nhật, được bài trí đơn giản nhưng rất đúng kiểu Madame J. Có một bộ sofa màu kem điểm những bông hoa nhỏ màu hồng nhạt. Bàn nước bằng kính mờ hình oval. Trên bàn không bày biện bất cứ thứ gì. Sát với cửa sổ bằng kính khá lớn ở bức tường đối diện cửa ra vào là một cái bàn làm việc giống như ở bất cứ văn phòng nào. Với một số giấy tờ nằm ở góc bàn, một ly rượu uống dở và một cái ghế to có vẻ như rất êm.

Tôi tự cho phép mình ngồi xuống bộ sofa. Tiện tay vớ luôn hai cái gối trên ghế, ôm vào lòng. Thật khó có thể hình dung ra Madame J khi cô đang làm việc. Tôi nghĩ rồi ngả người nằm xuống ghế. Mặt ghế khá rộng, gần bằng một chiếc giường đơn. Cái ghế to sau bàn làm việc còn khá mới so với những thứ còn lại trong phòng. Phía dưới ghế vẫn còn bọc ni lông. Phần tay dựa màu nhựa mờ rất đều nhau. Rõ là cô ấy chẳng sử dụng đến nó mấy. Tôi xoay người, úp mặt vào phần lưng ghế. Mùi của cô tỏa ra từ lớp vỏ gối, từ bề mặt vải của ghế.

Tôi nằm im, lắng nghe cơ thể mình đang từ từ giãn ra. Dễ chịu lan dần từ các bắp thịt, rần rần chạy xuống các khớp xương, rồi dừng đột ngột ở đó. Sức nặng của bộ xương gò tôi xuống. Thật là một cảm giác hài hước. Tôi nhắm mắt. Taurus vẫn lẫn quất trong không gian của tôi. Khi tới đây, anh hòa lẫn với sự tồn tại của Madame J. Thứ không gian được hòa trộn ấy kéo tôi vào một thế giới chỉ có ba chúng tôi. Cảm giác ấy thật lạ. Khi ấy, không còn Taurus, không còn Madame J, không còn cả tôi. Chúng tôi là một. Như thế, ở một thế giới khác, đâu đó trong dòng thời gian hỗn độn này, chúng tôi vốn là một.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc nho nhỏ. Nhỏ đến mức tôi chỉ có thể xác nhận đó là tiếng nhạc chứ không thể nghe rõ đó là bản nhạc nào, là giọng nam hay giọng nữ. Tôi điều chỉnh hơi thở của mình, lắng nghe. Nó phát ra từ phía bàn làm việc của Madame J. Một thứ âm thanh mê hoặc. Tôi có thể cảm thấy rõ sự dịch chuyển của nó trong không gian.

Không phải, nó không đến từ phía bàn làm việc. Nó không tồn tại trong căn phòng này. Có lẽ nó đã len vào phòng qua những bức tường. Hoặc, chính bức tường phía đối diện ghế sofa đang hát.

Có tiếng vặn tay nắm cửa.

- Cô ấy bận à? Tôi cất tiếng hỏi vì biết đó không phải là Madame J.
- Cô biết thì tốt.
- Bây giờ tôi đi đâu? Chắc cô ấy chưa để cho tôi về đúng không? Tôi quay ra hỏi gã lái taxi.
- Cô ấy đang về. Cô nên dùng xong bữa trưa trong khi chờ đợi.
- Với ai?
- Tôi có thể ăn cùng cô nếu cô muốn.

Giọng của gã này lúc nào cũng đều đều như một cái máy.

- Nếu có thể thì cảm ơn anh.

Chúng ra khỏi tòa nhà. Ngay bên cạnh đó có một nhà hàng nem. Các loại nem. Tôi ăn khá ngon miệng. Hiếm khi đi ăn hàng nên chỉ riêng việc ngồi ăn trong một không gian mới đã hấp dẫn tôi. Thêm việc được một anh chàng lúc nào cũng đội mũ và đeo cặp kính râm to đến nửa mặt ngồi kề bên cạnh, bữa ăn trưa càng trở nên đặc biệt cuốn hút. Cả với tôi lẫn với mọi kẻ tò mò trong quán.

Chúng tôi hầu như không nói gì. Tôi chẳng có gì thắc mắc về gã. Còn những điều tôi thắc mắc, chắc chắn gã không trả lời. Gã kín miệng như cách vẽ ngoài của mình. Mở mồm ra nói vài câu chuyện tầm phào còn vô duyên hơn. Nên tôi quyết định im lặng. Hơn nữa, tôi vẫn mãi mê với thứ mùi mới mẻ vẫn ngập tràn trong không gian của tôi.

Trong bữa ăn, tôi nhận được tin nhắn. Từ số điện thoại tôi đã thuộc lòng:

Anh thích cái váy hôm nay em mặc. Lần sau gọi cho anh đừng cúp máy luôn như thế.

Tôi mặc kệ cho sự ngạc nhiên hạnh phúc lan dần từ ngón tay đi khắp cơ thể. Nhét điện thoại lại vào túi xách, tôi tập trung đánh chén nốt số đồ ăn còn lại. Tôi ghét bỏ thừa đồ ăn. Như thế chẳng hay ho gì.

Ăn xong, chúng tôi đi bộ trở lại tòa nhà. Tầng một của tòa nhà có một quán café ở góc bên trái. Gã lái taxi đi trước rồi đột ngột rẽ vào quán, đi về phía sau quầy bar nhỏ. Tôi bước theo gã. Gáy tôi nóng ran. Tôi quay đầu về phía sau. Ở cái bàn vuông kê sát cửa kính nhìn ra đường, là Madame J.

Cô ngồi xoay người ra phía cửa, lúc nào cũng có cái vẻ trẻ nãi thường thấy.

Tôi không rời mắt được khỏi mái tóc ngắn ngắn của cô khi ngồi xuống bên cạnh Madame J, trên một cái ghế mềm dài màu xanh lá.

- Tóc giả đấy. Cô đưa tay vuốt phần tóc ôm lấy khuôn mặt, rồi kéo kéo phần tóc mái xuống. Hành động của cô khiến tôi thấy buồn cười. Tôi hít sâu thứ không khí bên cạnh cô. Nó luôn giúp tôi thấy bình yên, dù chỉ trong chốc lát.

- Em lớn lên nhiều đấy nhỉ. Cô quay sang, dí mũi vào má tôi cười cười. Hơi thở của cô sượt qua má tôi, nóng nóng. Tôi hiểu đó như một lời chào.

- Em vẫn chưa nghĩ ra lý do cho việc chị lôi em đến đây đâu đấy. Tôi cảm ly vang đang uống dở của Madame J lên nhấp một ngụm.

Cô ấy yên lặng. Không gian đang loảng ra. Ngồi cạnh Madame J, mọi thứ trở nên bình yên lạ lùng. Tôi ngắm những móng tay của cô. Chúng có vẻ hờn dỗi.

- Làm thế nào chị biết về Taurus?

- Ra em gọi anh ta như vậy. Vì sao?

- Anh ta giống con trâu.

- Làm cách nào mà cậu ta trở nên quan trọng với em như thế? Madame J quay mặt ra ngoài cửa kính.

- Em không biết. Tôi ngập ngừng.

- Ta đâu có thể biết trước ai đó có thể trở nên quan trọng với mình và cũng đâu thể chuẩn bị cho điều đó. Đúng không?

Cô yên lặng, luồng không khí xung quanh cô rung rinh.

- Em không hiểu lắm. Tôi hỏi. Chị có vẻ không thích Taurus, tại sao còn tìm số điện thoại cho em?

Madame J không trả lời, cô nhấp thêm một chút rượu trong ly của mình.

- Em chỉ đi học vào buổi sáng à?

- Vâng.

- Từ tuần sau, buổi chiều em qua chỗ chị. Tuần sẽ đón em.

Madame J nói rồi khẽ ản ghế ra phía sau, đứng dậy. Cô ghé sát miệng vào tai tôi.

- Chị phải đi rồi.

Mùi nước hoa của cô trượt qua, vài sợi tóc giả chọc vào má tôi, cứng cứng.

Tôi nín lấy cánh tay Madame J.

- Chị lôi em đến đây làm gì?

- Chị cần nhìn thấy em. Cô bé ạ.

Madame J vạch cổ tay áo để lộ những đường gân chạy loằng ngoằng dưới lớp da trắng xanh của cô.

- Em xem này. Không gặp em. Chị đánh mất sinh khí như thế đấy. Em cũng vậy, cô bé ạ. Con trâu ấy cướp mất sinh khí của em rồi. Nhưng hiện tại, trông em khá khẩm hơn nhiều rồi.

Cô ôm lấy cổ tôi, thì thầm:

- Chị ghen đấy. Giữ liên lạc nhé!

Cảm giác êm đềm an toàn này, nó khiến tôi mơ hồ nhận ra lý do vì sao tôi không cho phép bản thân liên lạc với Madame J sau ngần ấy thời gian.

Nỗi sợ hãi. Rằng tất cả đều không có thật. Sự gần gũi yêu thương vô điều kiện này, sự tồn tại của cô, làn da của cô. Có thể, một sáng, khi thức dậy, chẳng còn bất kỳ điều kỳ diệu nào như thế còn tồn tại bên cạnh tôi nữa.

Còn lại một mình, tôi với tay cầm ly rượu của Madame J bỏ lại, đưa lên môi uống cạn. Hơi thở của cô theo từng giọt rượu chảy vào trong tôi. Những cái lỗ trong tôi há rộng mồm đón chúng.

- Cô có muốn uống thêm không? Tuấn - gã lái taxi - đến bên bàn, khẽ hỏi.

Tôi ngược lên. Anh ta đã cởi bỏ cái mũ và cặp kính đen.

Trông quen quen.

Anh ta rót thêm vào cái ly rượu đã cạn của Madame J. Áo trắng, gile đen, phục vụ rượu.

Là anh ta. Gã pha chế rượu mặt mũi từng từng. Cơ thể tôi đông cứng lại.

Anh ta cười, vẻ quái ác.

Tôi bắt đầu vỡ, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Rất nhỏ.

Thời điểm này, tốt nhất không nên nghĩ ngợi gì cả. Mình cần về nhà. Cần lột hết những thứ vương vãi đang mặc trên người. Cần thứ mùi mồ hôi an toàn của chính mình trong cái chăn màu be nhàu nát. Tôi loạng choạng đứng dậy, lờ mờ đi ra cửa.

Một bàn tay nắm chặt lấy tay tôi, giật lại.

- Đợi đấy, tôi đưa cô về.

23. Chương 23

Tôi ngủ một giấc dài, mê man. Khi mở mắt, cái đồng hồ màu cam lẫn với màu sơn tường đã chỉ 10 giờ tối. Tôi thấy đói. Con đói ngọ nguyệt trong dạ dày khiến tôi thấy buồn nôn. Tôi chui ra khỏi chăn, chẳng thèm mặc lại quần áo, cứ thế đi xuống bếp. Trong ngăn đá tủ lạnh vẫn còn một ít bánh mì. Tôi vớt hai cái vào lò nướng, chờ đợi. Mùi thơm của vỏ bánh mì lọt qua khe cửa lò nướng, len lỏi vào không gian. Tôi vẫn thích loại bánh mì ta. Được bán đầy ở chợ. Những khu chợ bản thủ với đủ thứ mùi khác nhau. Mùi mồ hôi người, mùi hoa quả, mùi thịt, mùi rác rưởi, mùi cá, mùi rau củ... Chúng quyện vào nhau. Thứ mùi đặc trưng và trần trụi. Chúng xộc vào mũi bạn, cọ vào từng sợi lông trong lỗ mũi bạn. Ít khi thứ mùi hỗn tạp ấy khiến tôi thấy dễ chịu. Chỉ khi đứng trước những thùng bánh mì ở góc chợ, được ủ trong những cái bao tải xỉn màu, lỗ mũi của tôi mới được nghỉ ngơi. Từ khi siêu thị lũ lượt mọc lên, tôi thích đi siêu thị. Những gian hàng sạch sẽ kê thẳng tắp với đủ thứ trên đời, thơm phức. Tôi đã luôn thích thú với mùi thơm đủ loại lẫn với thứ mùi của máy điều hòa nhiệt độ đang chạy ở siêu thị hơn là thứ mùi nồng nồng khó chịu ở chợ.

Tôi thấy nhớ những khu chợ bán thủ tất bật ấy. Khu chợ ở nhà bố, chợ ở gần nhà Tee. Tôi đã đánh rơi mất điều gì ở đó.

Khi lò nướng kêu ting một tiếng, tôi lấy một cái bánh mì ra, kẹp thêm ít thịt nguội và dưa chuột còn trong tủ lạnh, bóp một đồng tương ớt ngọt vào giữa, chui vào một cái váy liền màu xanh rêu dài tay bằng vải cotton mềm mềm (lẽ ra nên vứt bỏ cái váy này từ đợt chúng tôi sơn lại nhà, nó dính đầy những vệt sơn màu da cam), khoác thêm cái áo phao to sụ bên ngoài, rồi đi ra khỏi nhà, vừa đi vừa ăn. Khu chợ khá gần nhà Tee. Mất năm phút đi bộ. Xa hơn siêu thị một chút. Tôi vừa đi, vừa gặm bánh mì. Tạm thời gác những bối rối mỗi một sang một góc, gói kín lại. Lúc khác, mình sẽ mở nó ra. Không phải tối nay. Tôi nghĩ thầm. Ngày hôm nay đã quá dài.

Ra khỏi khu tập thể, băng qua đường, tôi đi xuyên qua một khu tập thể khác. Nơi đây, các khu được xây cùng một kiểu. Lần đầu tiên mò đến nhà Tee, lúc đó tôi khoảng bảy tuổi, tôi chẳng thể nào tìm ra nhà cô trong một loạt những ngôi nhà sơn vàng giống hệt nhau từ khu này sang khu khác. Còn bây giờ, tôi có thể nhắm mắt, đếm số bước chân của mình để trở về căn phòng quen thuộc. Tôi và Tee bắt đầu chơi trò đó từ hồi mười hai tuổi. Vào những buổi tối hiếm hoi tôi được bố đồng ý cho sang nhà Tee ngủ qua đêm.

Tôi dừng chân, ngẩng mặt lên trời. Tee của tôi. Cô ấy có hạnh phúc với lựa chọn của mình không? Bình thường đúng là Tee thích chơi trò bất ngờ thật, nhưng không liên lạc một chút nào suốt một thời gian dài thì không phải là cô ấy.

Nỗi buồn từ trong bóng tối lại lao ra xoắn lấy tôi, vồ vập. Giữa chúng tôi đã không còn hay vốn dĩ đã chẳng có sự thân thuộc nào?

Đi hết sân khu tập thể đối diện, là ra đến chợ. Tôi đi dọc theo những gian hàng đóng cửa phía ngoài chợ, cứ vài bước lại phải tránh vài đám rác nhỏ được vun lại cẩn thận. Tôi rẽ vào phía trong. Thứ mùi ngai ngái lẫn với hơi lạnh từ những đồng rác nhỏ chôn vùi trong không khí. Đi qua những gian hàng bán thịt, những cái phan bán thủ nằm ngửa phơi mình chênh ềnh hai bên đường. Lũ ruồi vẩn vo ve nuôi tiếc, co ro nhảy nhót theo nhịp điệu yêu thích riêng biệt của chúng trên những mảnh thịt vụn nhỏ bé xù kệt giữa những khe gỗ nhỏ trên những tấm phan. Trời lạnh thế này mà lại có ruồi. Tôi nhủ thầm. Cuối chợ có một cửa hàng làm tóc. Lần đầu tiên hẹn hò, Tee đã kéo tôi ra đây, để cho chị thợ làm đầu có giọng nói eo éo, móng tay màu xanh lá mạ dùng cái máy là tóc ra sức kéo cho tóc tôi thẳng đuốn ra như mấy cái đũa cắm trên đầu. Thời gian ấy, thật êm đềm.

Tại sao tất cả những chuyện này lại nhất định phải xảy ra?

- Nay, em mà đi nữa là anh không biết đường để quay lại đâu.

Tôi giật mình quay lại.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này. Trong tình huống tệ nhất tôi cũng không mặc cái váy như thế này và tay lăm lăm cái bánh mì gặm dở. Chẳng biết làm thế nào, tôi cứ đứng đực một chỗ, trở mặt ra nhìn anh.

Taurus bước đến gần tôi. Không gian của tôi rung rinh. Thứ mùi ngạo nghệ cô đơn của anh gây mê mọi giác quan của tôi. Không khí trở nên xốp, phồng to như những đám mây.

- Lại bắt đầu rồi. Tôi nhủ thầm khi mồ hôi túa ra.

- Đừng nghĩ rằng anh theo dõi em như thế. Anh nhìn tôi. Ánh mắt anh xoáy thẳng vào thân hình đang cứng lên của tôi. Nó khiến tôi bối rối.

Mình phải nghĩ ra điều gì đó. Ít nhất phải nói câu gì đó. Hoặc có thể vờ như chẳng nhớ anh là ai. Tôi nghĩ thầm, vẫn đứng yên tại chỗ chịu trận. Ngọt ngào và luống cuống cùng lúc đổ ụp xuống khiến tôi đông cứng như bọ tôm đông lạnh. Thế này thật quá sức tưởng tượng.

- Anh đang nói với em đấy. Tôi thấy rõ rằng anh đang mất kiên nhẫn.

Tôi quay đầu sang hai bên ngó nghiêng. Đúng là trong góc chợ này chỉ có tôi và anh. Mình vừa thực hiện một hành động thật ngớ ngẩn. Ý nghĩ ấy thực vào cổ họng của tôi, miếng bánh mì đang nằm ở đó cứng đờ lại.

Anh điềm nhiên ngồi xuống hè đường phía tiệm làm tóc. Lôi từ trong túi quần jeans ra hai lon bia. Tôi chưa bao giờ nghĩ túi quần lại có thể nhét vừa đến hai lon bia như thế.

- Em có muốn uống một lon không?

Tôi tần ngần một lúc rồi hết sức rón rén đi lại phía anh. Không thể nào quay đầu chạy một mạch về nhà được. Như thế còn tệ hại hơn. Tôi thấy rõ rằng mình đang run. Lỗ tai lùng bùng. Ít ra mình không có vẻ gì là đang run cả. Tôi nhủ thầm rồi ngồi thụp xuống bên cạnh anh. Tôi ngồi cách anh chừng nửa mét.

Taurus chăm chú theo dõi hành vi ngớ ngẩn của tôi. Anh đặt một lon bia ở giữa chúng tôi.

- Anh không mắc bệnh truyền nhiễm đầu đầy. Anh nói, nụ cười đã lên đến trên môi. Nó dừng lại ở khóe miệng, kéo nhếch mép bên phải lên. Nụ cười khinh khỉnh ấy khĩa vào tôi một nhát ngọt lịm. Máu tứa ra, tràn vào những cái hố sâu thẳm trong tôi.

Tôi vớ lấy lon bia ở gần mình, bật nắp, uống một hơi dài. Từ buổi tối trên bãi biển, tôi không động đến một giọt bia nào. Từng giọt bia nhẹ nhàng, man mát tuột xuống cổ họng khô khốc. Nỗi buồn bao xung quanh trái tim đang đập thình thình của tôi một lớp màng nhẹ, trong suốt. Tôi có thể cảm thấy cái màng ấy. Nó dính dính.

- Sáng nay... - tôi nói, quay sang nhìn anh. Sự dữ dội trong ánh mắt anh khiến tôi nín lặng. Có quá nhiều yêu thương trong đó. Thật kì lạ khi không phải thứ cảm xúc nào khác.

- Ủ, sáng nay. Đúng là anh. Anh nói.

- Em xin lỗi. Em không hề nghĩ đó là số điện thoại của anh. Tôi phân trần. Không hiểu mình giải thích như thế để làm gì.

- Đó là số điện thoại của anh. Taurus quay mặt đi. Tôi ước gì có thể nhìn thấy khuôn mặt anh lúc ấy.

-Em đã nghĩ đó là số của một người bạn. Tôi ngập ngừng giải thích với sự vụng về của mình. Gọi điện thoại rồi cúp máy, không trả lời tin nhắn của anh. Cũng chẳng thể dài dòng giải thích với anh về những chuyện đang khuấy tung đầu óc tôi.

Taurus im lặng. Tôi thấy nỗi buồn của anh. Nó có màu xám lạnh lẽo.

Tôi đặt lon bia xuống. Im lặng.

- Có thể, em không nhớ anh.

Taurus mở lon bia của mình. Tôi thấy bối rối khi nhận ra mình đang nhìn anh chăm chăm.

- Không có, em vẫn nhớ. Tôi trả lời. Quán..., tôi nhắc tên quán bar nơi tôi đã gặp anh lần đầu tiên, và vài lần tình cờ trông thấy anh trên đường nữa.

Taurus mỉm cười. Tôi không rõ có phải mình nhìn lầm không. Nhưng anh có vẻ sung sướng vì câu trả lời của tôi.

Tôi nhấp một ngụm bia, suy nghĩ. Tôi chẳng thể nói mình và Tee đã quay lại quán bar ấy bao nhiêu lần để tìm anh, hay việc trái tim tôi đã hoang mang thế nào mỗi lần tình cờ trông thấy anh.

- Anh đã nghĩ có thể em đã nhầm anh với ai đó khi không trả lời tin nhắn của anh.

- Em không hiểu lắm. Tôi đánh trống lảng, xoay xoay lon bia trong lòng bàn tay.

Taurus quay sang, nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt dữ dội của anh xoáy lấy tôi.

- Em...

Tôi nhấp thêm một ngụm bia.

Hằng hục cắt ngang câu nói của tôi. Những đám mây xấp đột ngột tan biến. Không khí quanh tôi giãn ra mỏng tang. Tôi quay sang bên cạnh.

Taurus đã biến mất. Chẳng có ai ngồi bên cạnh tôi cả.

Tôi nhắm mắt. Hít một hơi thật dài. Không khí lạnh khiến tôi thấy tỉnh táo hơn. Mình mộng du chăng? Hay tất cả những chuyện kì dị này khiến tôi loạn trí mất rồi?

Tôi ngồi yên. Có thể mình đang mơ. Nếu đúng mình đang mơ thì chẳng mấy chốc mình sẽ tỉnh dậy.

Có gì đó trong tay tôi lạnh lạnh. Tôi mở mắt, nhìn xuống đôi tay mình.

Lon bia.

24. Chương 24

Mình đã mộng du. Tôi nhắc đi nhắc lại điều ấy với bản thân. Mặc cho lon bia rỗng không được đặt trên nóc tivi vẫn thi thoảng cào xước trái tim tôi. Mặc dù tôi có phần thích thú với những vết thương nho nhỏ ấy.

Nếu buổi tối hôm ấy là thật, anh ấy sẽ liên lạc, và giải thích cho sự biến mất đột ngột không dấu vết ấy. Đó là cách cư xử thông thường.

Đương nhiên, khi anh không hề liên lạc với tôi trong một tháng liền sau buổi tối kì cục đó, điều ấy phải có nghĩa rằng thực sự chẳng có gì xảy ra tối hôm đó.

Tôi bắt đầu đều đặn đến chỗ Madame J vào các buổi chiều. Từ hôm đó tôi cũng không gặp lại cô.

- Cô ấy phải giải quyết khá nhiều việc. Đâu đó vào giữa mùa xuân Madame J sẽ trở về. Gã lái taxi chỉ trả lời ngắn gọn như thế cho thắc mắc của tôi.

Dù sao như thế cũng đã là khá dài dòng với gã.

Tôi không hỏi thêm gì về gã. Vì như mọi khi, gã sẽ chẳng trả lời câu hỏi nào liên quan đến bản thân. Việc cố đóng gói những nghi ngờ của bản thân khó hơn tôi tưởng. Cho dù nụ cười của gã lái taxi vẫn thích thú xoắn lấy tâm trí tôi.

Công việc của tôi ở văn phòng của Madame J chỉ là giúp đánh máy một số văn bản, trả lời một số email theo mẫu soạn sẵn. Thi thoảng đi mua thêm vài thứ vặt vãnh trong văn phòng. Một công việc không lấy gì làm đặc sắc. Nhưng nó giữ cho tôi bận rộn. Và hơn nữa, tôi có thể chi trả những khoản tiêu vặt và tiền nhà hàng tháng mà không cần nhận tiền của mẹ.

Công việc ở đây cũng bớt phần buồn tẻ bởi tôi có thể lượm lặt vô số thông tin qua những email mẫu gửi và trả lời khách hàng. Madame J sở hữu một lượng lớn nhà đất cho thuê. Bao gồm tòa nhà tôi đang làm việc, khu trung tâm thương mại sầm uất quen thuộc tôi vẫn lê la cuối tuần khi không có việc gì làm, một chuỗi nhà hàng ăn và vài khách sạn hạng sang nằm rải rác quanh thành phố. Và có lẽ, cả khu biệt thự nằm giữa con đường mòn ấy nữa. Một đế chế hùng mạnh. Tôi không có thói quen tọc mạch nhưng khó có thể không tò mò. Làm thế nào cô ấy có thể sở hữu ngần ấy thứ?

Khi tò mò bắt đầu khiến tôi thấy khó chịu. Tôi dừng việc để ý những chi tiết tôi tìm thấy và không xâu kết chúng lại với nhau. Tôi làm việc đó khá tốt. Dù tôi không hiểu liệu Madame J có tính đến việc ấy khi giao công việc này cho tôi không.

Tee vẫn không hề gọi về nhà. Hòm thư của tôi cũng chỉ luôn tràn ngập thư rác. Tôi chẳng buồn xóa bớt hay chặn chúng lại. Sự có mặt của chúng khiến tôi đỡ cô đơn hơn cái thông báo: Bạn có 0 thư mới. Tôi mang một tấm ảnh chụp chung với Tee khi còn nhỏ - một trong những tấm ảnh xấu xí mà chúng tôi vẫn đem ra cười cợt mỗi khi bàn luận về sự lòi thối thuở nhỏ của mình - lồng vào khung ảnh trống có trên bàn làm việc.

Để lúc nào cũng có thể cảm thấy sự tồn tại của cô.

Càng ngày, Tee càng trở nên xa vời. Giống như một ký ức. Điều ấy khiến tôi thấy sợ.

25. Chương 25

Tôi gõ nick của Taurus vào mục gửi tin nhắn. Không add. Mặc dù như thế cũng hơi ngớ ngẩn.

Tôi ngần ngại nhìn cửa sổ trắng trơn. Biết nói gì để bắt đầu nhỉ. Chúng tôi có được gọi là quen biết nhau không? Tôi chẳng biết gì về anh nhưng lại tự cho rằng mình biết rất nhiều. Tại sao anh ấy bắt mình làm cái việc mở đầu khó khăn này?

- Anh muốn nói chuyện?

Tôi mở đầu bằng một câu hỏi. Như thế sẽ đỡ bối rối hơn là: Em đây, hay Chào anh. Hoặc ngu hơn cả là: Anh đây à?

Tôi nhận ra mình đang run. Quả tim trong lồng ngực của tôi đang xoay theo điệu La Paloma say mê nồng nàn. Con chuột cũng mải mê với vũ điệu nhấp nháy của riêng mình.

- Đã chờ em cả buổi tối.

Taurus trả lời.

- Anh...

Tôi ngập ngừng

- Liệu có nhầm em với ai không?

Taurus yên lặng. Tôi ngắm nhìn con chuột trên màn hình. Đếm số lần nhấp nháy của nó.

- Em có nghĩ là anh nhầm không?

Tôi cắn môi.

- Nếu đúng là anh như em nghĩ, và đúng là em như anh nghĩ. Có lẽ, chúng ta mới tình cờ gặp nhau một lần.

Tôi dò hỏi, lại tiếp tục với cái kiểu vụng về của mình.

- Chuyện đó không quan trọng.

Yên lặng luồn vào những ngón tay của tôi.

- Em có webcam đúng không?

Sự không chắc chắn. Tôi lặng nhìn dòng chữ vừa bật ra. Có phải là nó không nhỉ?

Tôi không trả lời. Ngón trỏ tay phải tự động nhấp chuột vào biểu tượng hình cái webcam. Tôi mua nó cùng với bộ máy tính để bàn. Từ hồi mua tới giờ, chỉ thỉnh thoảng tôi sử dụng nó khi chat với mẹ. Những lần liên lạc mang tính chất thủ tục.

- Em xin lỗi. Tôi định bắt đầu câu chuyện dang dở tối hôm trước. Nhưng có vẻ anh không chú ý đến việc đó.

- Em đang mặc cái gì vậy? Taurus hỏi.

Tôi cúi xuống nhìn.

Một cái váy ngủ bằng lụa và ren.

Rồi nhìn lại vào hình ảnh phản chiếu của mình trong webcam. Nó giống như ảnh chụp để dán vào các loại hồ sơ. Chỉ cắt từ vai trở lên.

-?

- Em có biết trời lạnh thế nào không?

- Em bật điều hòa. Tôi khẽ mỉm cười. Nụ cười đầy sự êm ái mơn man đi khắp cơ thể. Tôi không bỏ được thói quen mặc những thứ đẹp để toàn ren và lụa khi ở nhà. Mùa đông, tôi khoác thêm cái áo khoác to sụ

bên ngoài, bên trong nhất quyết vẫn phải là thứ gì đó xinh đẹp bằng ren và lụa. Tee thậm chí còn say mê chúng hơn tôi. Chúng tôi có cả một ngăn kéo to đựng toàn những ren và lụa.

- Em đang mặc cái gì vậy? Taurus lặp lại câu hỏi.

Tôi ngẩn mặt ra hồi lâu.

- Một cái váy ngủ.

- Đứng lên đi.

Điệu La Paloma biến dạng. Những nốt nhạc cuối cùng nhọn hoắt xoáy vào những vết xước cũ. Trong khi dư âm vũ điệu say đắm nồn nao ấy vẫn ôm lấy trái tim tôi khiến nó rung lên nhẹ nhẹ.

- Em đang mặc váy ngủ. Tôi trả lời. Họng đắng đắng.

- Có đứng lên không?

Tôi nhìn chết lặng vào cửa sổ chat. Thất vọng ngồi xuống bên cạnh tôi, cười cợt. Tôi nghe thấy những tiếng rạn khô khốc từ những cái hố bên trong mình. Có cái gì đó đang vỡ.

26. Chương 26

Đêm yên lặng.

Màu của đêm hòa loãng trong không khí. Tôi ngồi một mình trong cái lồng sắt cuối phòng. Chai rượu vang đã hết quá nửa. Tôi đang đi vào đêm. Càng tiến sâu vào trung tâm. Đêm càng trong treo. Hơi rượu vang khiến những bước chân của tôi lảng lảng. Tôi đi chân trần. Gan bàn chân cọ vào những đám mây lồng phòng. Dẫm chân lên một thứ lớp xốp như thế này thật lạ. Chưa bao giờ tôi tìm được con đường kì diệu này. Có thể, chỉ khi nỗi buồn đủ hòa tan bạn với tần số của đêm, bạn sẽ tìm ra con đường ấy. Một con đường hẹp và dài. Chỉ đủ cho một người đi. Mỗi bước đi đều cọ phải những đám mây đen bao sát xung quanh. Tôi miệt mài đi. Không biết, ở giữa đêm, cái gì sẽ đợi tôi. Nhưng không cần quan tâm đến điều đó. Việc bước đi trên con đường mây này tự thân nó đã là một quá trình tuyệt diệu. Tôi gói ghém nỗi buồn của mình lại, đeo trên vai. Ở đây, nó không còn làm phiền tôi quá nhiều. Nó vẫn nặng. Nhưng giống như cầm một vật nặng. Nó không đớn đau như khi nó đè nén bên trong tôi, cọ vào những vết xước hay lẩn xuống những cái hố đen miệng ngày càng rộng. Bên trên, là bầu trời. Tràn ngập những vì sao. Lấp lánh.

Tôi cần mẫn bước đi. Nỗi buồn của tôi ngày một nhẹ. Có đôi lúc tôi gỡ chúng ra xem.

Bố. Nỗi buồn mang tên ông có màu xám tro. Lạnh.

Mẹ. Tôi khá ngạc nhiên khi nhìn thấy nỗi buồn ấy. Nó có vị đắng. Tôi cầm nó, đưa lên ngửi. Trong veo. Có mùi của sự đớn đau. Thứ mùi vẫn chờn vờn trong tôi mỗi buổi chiều nhòe nhoẹt nắng trên căn phòng riêng ở nhà của bố. Có vẻ sự chối bỏ của tôi khiến nó to lớn hơn tôi có thể tưởng tượng được.

Tee. Nỗi buồn màu vàng ánh kim. Nó rất sắc. Tôi vội rút tay lại khi chạm vào. Không thể lại gần được nó. Nó có hình thù mơ hồ nhất. Liên tục thay đổi. Nó bơi trong cái túi của tôi như một con sứa.

Taurus. Tôi để nguyên nó trong túi. Nó có thứ ánh sáng xanh dịu dịu.

Tôi gói tất cả lại, đi tiếp.

Càng đi, con đường càng sáng dần. Những đám mây từ từ đổi sang màu của cầu vồng. Tee đã đi con đường này bao nhiêu lần? Hay có một con đường khác nữa tồn tại mỗi buổi tối cô yên lặng ngồi một mình?

Có cái gì đó ở đằng xa. Có thể đó là trung tâm của đêm. Khi còn cách nơi đó khoảng chục mét, tôi mới có thể nhìn rõ nơi đó.

Chỉ có duy nhất một cánh cửa. Nó trong veo, nhưng không thể nhìn thấy phía sau nó có cái gì.

Tôi đứng trước cánh cửa. Bắn khoắn. Có âm thanh từ phía sau lọt qua cánh cửa. Một giai điệu quen thuộc. Chắc chắn, mình đã từng nghe thấy nó. Tôi cố lục trí nhớ, nhưng không thể nhớ ra. Cánh cửa có một tay nắm nhỏ nhỏ ở ngang tầm tay như bất cứ cánh cửa thông thường nào. Tôi đặt tay lên đó, xoay thử.

Cửa khóa. Nếu đã đi đến đây, mình chắc chắn có thể vào được bên trong. Tôi mở nỗi buồn của mình ra. Đó là thứ duy nhất tôi mang theo.

Một cái chìa khóa nhỏ nhắn màu vàng sáng lấp lánh nằm lọt thỏm trong nỗi buồn của tôi. Không thấy những nỗi buồn khi nãy đâu. Tôi chạm vào cái chìa khóa. Nó âm ỉ. Hơi ỉm tan ra trong đầu ngón tay của tôi. Tôi cắm nó vào ổ khóa, xoay nhẹ.

Không có biểu hiện gì là tôi đã mở được cửa. Dù chìa khóa đã xoay trong ổ. Tôi đứng chờ đợi. Hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa tan dần. Lộ ra một căn phòng phía sau. Tôi đưa tay ra phía trước, xuyên qua cánh cửa, thò vào phía trong căn phòng. Có thể đi xuyên qua được. Chìa khóa trong ổ đã biến mất. Tôi bước xuyên qua cánh cửa trong suốt. Vào phòng.

Có ai đó ở trong phòng.

27. Chương 27

Tee đứng quay lưng lại với cánh cửa. Mái tóc nhuộm vàng của cô dài hơn trước. Chân tóc màu đen đã lộ ra. Cô mặc cái áo len màu nâu sáng. Một trong những cái áo ưa thích của cả hai. Tối qua, khi dọn dẹp lại tủ quần áo, tôi vẫn còn thấy nó nằm gọn gàng trong ngăn kéo.

Tôi dừng lại ở ngưỡng cửa. Cô đứng yên, gần như bất động. Tôi thấy yên tâm khi cảm nhận được hơi thở phập phồng của cô sau lớp áo len. Yên lặng phủ kín căn phòng, vươn những ngón tay lên đôi môi tôi. Tôi thấy lòng bình yên lạ lùng. Bao nhiêu dằn vặt, hoài nghi đều biến mất. Khi đã bước qua con đường phủ kín mây ấy, tới đây, những điều đó không còn choán lấy tâm trí tôi nữa.

- Tao xin lỗi. Tee nói, khi biến mất không lý do như thế.

Giọng nói của Tee. Nó nhẹ và mỏng tang.

- Tao đã bỏ mặc mày.

Tôi trả lời. Không biết bộ phận nào trong não đã xử lý câu trả lời ấy.

- Mày đâu thể làm gì khác.

Tee lặp lại lời Madame J.

Chúng tôi im lặng. Tee vẫn đứng quay lưng lại phía cửa. Tôi không dám gọi cô quay lại.

Có thể tôi sẽ lại phải nhìn thấy một khuôn mặt khác.

Một khuôn mặt không phải của Tee.

- Tao xin lỗi.

Tôi nói. Tôi chẳng thể tìm được từ nào khác để nói với Tee. Tất cả nhòe đi, dồn cục lại nơi cổ họng.

Tôi tiến về phía Tee. Một vài bước.

- Dừng lại gần đây. Tee nói, vẫn không quay lại. Nếu mày tới gần, có thể căn phòng này sẽ không còn tồn tại nữa.

- Không tồn tại?

- Ủ, chỉ khi nỗi buồn của tao và mây gặp nhau trên một đường thẳng, chúng ta mới có thể có mặt tại đây. Có vẻ con đường đưa mây tới đây chính là con đường tao vẫn lang thang một mình. Mây, thật kì diệu, đã gọi bản thể tinh thần của tao tới đây.

- Bản thể tinh thần? Tôi tiếp tục lặp lại.

- Ủ, chuyện khá hay ho. Tao đã từng nghe nói đến nhưng không tin lắm. Chỉ có những tâm hồn có sự đồng cảm hoàn hảo mới xảy ra chuyện này. Tao hiện ở một nơi khá xa. Điều này lý giải sự hòa hợp của tao và mây trong ngàn ấy năm.

Tee cười, tôi có thể cảm nhận được điều ấy dù không nhìn thấy mặt cô. Những lọn tóc của cô rung rinh.

- Ủ, hình như thích nhau từ cái nhìn đầu tiên thì phải. Tôi bật cười.

- Tao sẽ trở về. Khi quá trình biến đổi kết thúc. Tee tiếp tục.

- Biến đổi?

- Ủ.

- Biến đổi. Tee lặp lại, rồi yên lặng. Không gian rung rinh. Tôi cảm thấy sức nặng đang ghì lấy đôi chân của mình. Tee chỉ cách tôi có vài bước. Chỉ vài bước chân, bao nhiêu nghi ngờ, bao nhiêu lo lắng sẽ tan biến. Tôi đặt tay lên ngực, lắng nghe nhịp đập của con tim mình. Nó bình thản lạ lùng.

Tee chạm tay vào bức tường trước mặt mình. Nó nhanh chóng tan ra và trở nên trong suốt. Nhưng tôi không thể nhìn thấy phía sau nó có cái gì.

- Tao đi đ___ây. Tee nói. Có vẻ ngập ngừng.

- Có thể gặp mây thế này, tao cũng bớt dần vật. Tao không hề muốn bỏ mây lại như thế. Nhưng tao không có nhiều lựa chọn, khi từ cái hồi bé tí ấy, tao đã tự nhốt mình trong căn phòng này. Là tại tao. Lẽ ra tao không nên tự giam cầm bản thân trong ngàn ấy năm, khi luôn có mây ở bên cạnh. Tao xin lỗi.

Tôi im lặng, bối rối. Tee không nên nhận hết toàn bộ lỗi lầm về mình như thế.

- Và, nếu muốn có được anh ta. Có thể mây phải lựa chọn đúng vào lần biến đổi đầu tiên, hoặc có thể, cũng đã quá muộn rồi. Tao sẽ không thể ở bên cạnh mây trong thời điểm ấy... Tao xin lỗi.

Tee bước qua bức tường trong suốt nhanh đến mức tôi còn chưa kịp hiểu những điều cô vừa nói. Trước mặt tôi chỉ còn lại bức tường trắng trống trơn.

Tôi tiến lại góc phòng. Đặt tay lên bức tường. Nó lạnh và cứng. Tôi chưa thể đi qua nó như Tee.

Một lúc nào đó. Tôi tự nhủ. Mình sẽ tới được chỗ của Tee.

Tôi đứng lại trong căn phòng thêm một lát, suy ngẫm về lời nói sau cùng của Tee, rồi trở về nhà. Nỗi buồn lại len lén chui qua những khe hở vào bên trong tôi.

Lúc tôi trở về, trời đã gần sáng. Có vẻ như đêm qua đã có một cơn mưa nhỏ. Nước mưa đọng đầy trên những thanh ngang trong lồng sắt. Bên dưới khu tập thể kế bên, màu xanh non ướt ướt của lá cây vươn dài lên tới tận chỗ tôi ngồi. Quần áo tôi vẫn khô nguyên.

Chai vang tôi uống dở đã bị đổ hết. Tôi nhặt vỏ chai rượu vang rỗng không nằm lẫn lóc bên cạnh mình, mang nó xuống bếp, vứt nó vào sọt rác. Rồi đi lên phòng khách, mở ngăn kéo quần áo, nơi hôm qua tôi vẫn còn nhìn thấy chiếc áo len màu nâu sáng.

Đúng như tôi nghĩ, nó không còn ở đó.

28. Chương 28

Biến đổi.

Hai tiếng ấy lớn vồn bên cạnh tôi suốt từ đêm hôm ấy. Khi thì thì thầm, khi thì gào thét. Chúng khá phiền hà. Đôi lúc tôi quyết định mặc kệ chúng lải nhải bằng cách nhét tai nghe vào sâu trong lỗ tai, mở vài bản nhạc âm ỉ. Một vài bản rock tỏ ra rất hữu dụng trong trường hợp này. Nhưng dù thế nào cũng không chối bỏ được sự tồn tại của chúng. Chúng cứ lẩn quẩn bên tôi cả ngày như những bóng ma. Ngay cả khi tiếng gào thét của Nirvana lung bùng trong lỗ tai. Chúng vẫn thấp thoáng ở nơi tôi có thể nhìn thấy. Cảm giác ấy thật kì dị.

Tee định nói với tôi điều gì?

Cô ấy không phải người thích ra vẻ bí mật. Những câu nói trong lần gặp gỡ mơ hồ ngắn ngủi ấy của Tee càng lúc càng ám ảnh tôi.

Sự biến mất của cái áo len và lời giải thích của Tee khiến tôi thấy yên lòng. Và đôi lúc, tôi tự hỏi, không lẽ lần gặp Taurus ở góc chợ ấy cũng là bản thể tinh thần của anh. Nghe có vẻ hợp lý, dù hơi khó hiểu.

...

Madame J trở về vào tuần thứ hai của tháng Giêng.

Hôm đó là thứ Ba.

Mặc dù chỉ làm mấy việc vặt vãnh nhưng tôi vẫn có phòng làm việc riêng. Một căn phòng nhỏ ngay bên cạnh phòng làm việc của Madame J. Trưa hôm đó, để chống lại cơn buồn ngủ đến bất ngờ khi đang soạn dở một vài cái thư điện tử, tôi rời phòng làm việc, định bụng xuống quán café ở tầng một nhâm nhi cái gì đó cho tỉnh ngủ.

Cửa phòng Madame J không khóa, nó khép hờ. Tôi có thể đi ngang qua mà không để ý đến điều đó. Nhưng âm thanh của một giọng nói quen thuộc khiến tôi dừng bước. Tôi không thể cố nghĩ đó là giọng nói của một người khác.

- Hy vọng hợp đồng của chúng ta sớm được kí kết, rất cảm ơn sự giúp đỡ của Madame.

Có tiếng cười của Madame J. Nó lạnh và sáng choang.

Ít ra cô ấy chưa bao giờ cười như thế với mình.

Tôi đứng nép vào cánh cửa. Tôi không quan tâm đến công việc riêng của Madame J. Nhưng giọng nói đó khiến tôi không thể kìm mình làm cái việc mà chẳng bao giờ tôi tưởng tượng ra. Đưa mắt nhìn dọc trước sau hành lang dài và hẹp, tin chắc giờ này không có ai chui ra khỏi phòng, tôi khẽ ấn cánh cửa sang một phần, nhìn vào trong.

Madame J đứng quay lưng lại phía cửa, cạnh bàn làm việc. Cô ấy che lấp người đang nói chuyện với mình. Tôi nhìn như in vào những đường viền xung quanh cô. Nó sáng lấp lánh.

Còn một người khác ở trong phòng. Cô ấy ngồi ở ghế sofa. Những cái ghế màu be điểm hoa màu hồng nho nhỏ. Trông chúng thật hợp với người đàn bà ấy. Cô ấy xinh đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng yên bình mà nếu nhìn lâu người ta sẽ mắc cạn ở đó. Cô ấy yên lặng, ngồi uống cốc trà mạn nho nhỏ có làn khói lơ lửng.

- Tôi sẽ liên lạc với anh sớm nhất khi có thể. Madame J khẽ nghiêng người. Tối nay, chúng tôi có tiệc chiêu đãi. Mời anh và... Cô ngừng lời.

- Vợ tôi. Người đàn ông tiếp lời, bước tới, đặt tay lên vai người đàn bà có vẻ đẹp êm ả. Anh ta quay sang nhìn vợ, nở nụ cười.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta đập vào mắt tôi. Nó xuyên qua tôi, chuyển tín hiệu tới não. Hình ảnh tàn nhẫn về khuôn mặt nhìn nghiêng ấy chình ịch trong đầu tôi, cắm vài cái rễ vào tôi như để thông báo rằng, tôi sẽ khó có thể quên đi hình ảnh ấy. Không khí đặc quánh. Thứ không khí cô đặc ấy cổ lên qua lỗ mũi tôi, trượt từng cục xuống phổi, cứng cứng.

Tôi đứng yên tại chỗ, cho đến khi cánh cửa bật ra, va vào vai bên phải. Chi Ngẩn đi lướt qua tôi, ánh mắt thoáng ngạc nhiên. Rồi nụ cười xã giao bật ra lướt qua trên môi nhẹ như cú đập cánh của một con ruồi.

29. Chương 29

Tôi quay trở lại phòng làm việc, khóa trái cửa rồi ở tịt trong đó. Khi bản khoán thể này, tôi muốn ở một mình. Sàn nhà bằng gỗ dưới chân tôi vỡ nát. Tôi bỏ dép, dẫm chân trần lên mấy mảnh gỗ, để chúng đâm vào gan bàn chân mình. Đau đớn khiến tôi tỉnh táo. Lúc này tôi chỉ cần tỉnh táo.

- Anh ta phải nói rõ ràng mọi chuyện với mình. Chắc chắn.

Tôi mím chặt môi, suy nghĩ, lắng nghe tiếng con tim mình đập liên hồi. Nó lo lắng.

Tee của tôi.

Đau đầu vì bất lực là một cảm giác kỳ lạ. Nó mềm nhưng dai nhanh nhách.

Nếu không ở cạnh anh ta, nếu không vì tình yêu, thì, cái gì đã cướp cô ấy đi? Tôi phát cáu khi bản thân bị nhốt vào lồng, cô đơn dần vệt dày vò tôi.

Tee của tôi... Giờ này, cô đang ở đâu? Cái hố trong lòng tôi từ từ mở miệng rộng ngoác. Nó càng ngày càng sâu hơn. Tôi đứng ở trên vực, cố nhìn xuống. Nó trống không, chẳng có gì. Một hòn đá văng xuống, tiếng va của nó khi chạm tới đáy cứ vang mãi, vang mãi.

Có tiếng gõ nhẹ nhẹ.

- Mở cửa cho chị. Cái chuông nhỏ trong cổ họng Madame J ngân lên nhẹ nhẹ.

Tôi lưỡng lự. Khi còn chưa suy nghĩ xong, tôi đã đứng bên cạnh cửa.

Mình muốn gặp cô ấy. Tôi nghĩ thầm rồi xoay nắm đấm cửa.

Madame J vòng hai cánh tay qua cổ tôi, ấn đầu tôi vào vai của mình.

- Không nên khóc một mình đâu cô bé.

- Em không khóc. Tôi trả lời. Cổ họng đắng ngắt.

- Em đang khóc rồi.

Tôi quay mặt đi, gỡ đôi tay lạnh lạnh của Madame J ra khỏi cổ.

- Em không khóc. Tôi nhắc lại.

Madame J cười. Một thoáng của nụ cười lướt qua và đọng ở khóe miệng bên phải. Nụ cười có cái sắc lạnh khó chịu như nụ cười của Taurus. Hai con người này có điểm gì đó chung đến kỳ lạ.

- Chị biết Tee không ở cùng anh ta, phải không? Tôi ngồi xuống cái ghế của mình, mắt dán vào màn hình máy tính. Tôi không muốn nhìn thấy nét mặt của Madame J lúc này.

Madame J vẫn yên lặng. Cô đóng cửa phòng, kéo một cái ghế ra ngồi đối diện với tôi. Sự thân thuộc chà vào tôi, để lại vài vết xước. Máu rơm rớm rỉ ra. Tôi muốn ôm lấy người đàn bà đang ngồi đối diện, kẻ đang chăm chú nhìn và mãi mê với ý muốn điều khiển tôi. Nhưng đương nhiên, tôi sẽ không làm thế. Mấy vết xước kia có thể rách rộng hơn. Không gian quanh tôi lênh bênh. Tôi bấm mấy ngón tay lên mặt bàn, tiếp tục đi đi bàn chân xuống sàn nhà.

Madame J kéo bàn tay của tôi về phía mình, giữ nó bằng cả hai tay.

- Tay chị lạnh quá.

- Chị biết. Cái chuông nhỏ lại rung nhẹ nhẹ trong cổ họng Madame J. Chị biết mọi chuyện. Nhưng không phải điều gì em cũng cần phải biết.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Madame J. Mắt cô màu nâu nhạt. Tôi luôn thấy chút khói xám dâng lên trong cái màu nâu ấy. Cô ấy không hề từ bỏ ý định của mình. Nếu vẫn là tôi như khi còn ở biệt thự trắng, chắc chắn, tôi sẽ lại nhấn chìm mình trong ánh mắt ấy.

- Đó là bạn em.

Tôi trả lời, rút tay ra khỏi bàn tay của Madame J.

- Tee sẽ trở về. Nhưng không phải lúc này. Đừng quá lo lắng. Cái gì cũng có quá trình của bản thân nó. Em chắc chắn sẽ không làm được điều gì. Đừng cho rằng em có trách nhiệm về tất cả những gì xảy ra quanh em như thế.

Tôi quay mặt đi. Có tiếp tục thì cô ấy sẽ vẫn chơi trò chơi này. Cô ấy biết mình có thể mềm lòng. Cay đắng cười cợt lên thứ tình cảm vô duyên của tôi. Thứ tình cảm mà khi ấy tôi không sao lý giải được và trở thành một vết hằn có mùi đờn đau tôi không hề muốn nhớ lại trong suốt thời gian dài về sau.

- Muộn rồi, về nhà thôi. Mai chúng ta sẽ nói chuyện này. Chị hứa. Madame J vươn người qua bàn, ôm lấy đầu tôi. Cả cơ thể của cô cũng vậy. Nó cứng và lạnh như đá. Tôi không tìm đâu thấy sự thân thuộc ngọt ngào đầy mùi nắng khi trước.

30. Chương 30

Tôi nán lại ở trong phòng, lắng nghe tiếng đá rơi xuống cái hồ rỗng bên trong mình. Nó ở đâu đó trong khoang bụng của tôi. Nếu lắng nghe kỹ cũng thấy nó có nhịp điệu riêng. Chúng lao xuống, cô đơn và lo lắng. Những âm vang của chúng va vào nhau khiến chúng cứ vọng mãi, vọng mãi. Tôi mặc kệ mình với những viên đá đang rơi. Chỉ một lúc thôi, mình sẽ lại có thể tới gặp Chi Ngẩn để đòi lại Tee.

10 giờ tối. Khi gã lái taxi gõ cửa phòng, tôi lặng lẽ đứng dậy đi theo hắn.

Dù sao cũng phải về nhà.

Tôi với tay bật đèn. Căn bếp sáng choang. Mùi quen thuộc của nó luồn vào lỗ mũi tôi. Từ ngày Tee bỏ đi, nó có mùi của sự cô đơn. Con Chínbu luôn qua chân tôi, cất tiếng kêu nũng nịu. Cô nàng đói. Tôi đi cả ngày mà quên không đổ thức ăn cho nó. Mình cũng chưa ăn gì, tôi nghĩ khi nghiêng gói thức ăn đổ vào đĩa cho cô nàng. Tạm thời thì không cần ăn. Bên trong mình nặng trĩu toàn những đá.

Không biết làm gì cho hết buổi tối, tôi bật tivi, chuyển sang kênh MTV, rồi mặc kệ cho mấy gã ca sĩ đầu bù tóc rối, đánh mắt đen ngòm gào thét. Tôi cởi bỏ quần áo, chúng khiến tôi thấy khó thở, rồi quần cái chăn dày quanh người, ngồi thu lu ở góc giường, mang theo cái điện thoại màu trắng.

- Tốt nhất là gọi điện thoại trước. Có muốn cũng không biết tìm gặp anh ta ở đâu. Tôi tự nói với mình, rồi ấn mấy con số quen thuộc.

Vẫn là tiếng trả lời có cái kiểu luyên láy vô cảm của tổng đài.

Anh ta đã đổi số điện thoại. Tôi cay đắng nghĩ.

- Đừng cố liên lạc. Nếu muốn, họ sẽ liên lạc với em.

Vậy ư? Tôi nghĩ. Mình cần bình tĩnh lại. Tôi nhắm mắt. Sao lúc rồi bởi thế này lại có thể tưởng tượng ra giọng nói của anh ta nhỉ? Thứ âm điệu triu mến này. Điệu La Paloma buồn bã lướt nhẹ qua trái tim tôi, mềm như một cái lông vũ.

- Anh đang nói với em đấy.

Tôi quay về phía có tiếng nói, chạm phải ánh mắt của anh. Tôi khẽ co người lại. Không thể cảm thấy thoải mái với thứ ánh mắt mạnh mẽ khắc nghiệt ấy. Taurus đang đứng dựa lưng cạnh cánh cửa ra vào, hai cánh tay khoanh trước ngực. Trông anh không khác lắm so với lần gặp trước. Khi đứng thế này mới nhận thấy anh khá cao. Dáng vẻ hơi gầy của anh được giấu kín đáo trong bộ cánh điệu đà đắt tiền. Trông chúng giống mấy bộ sưu tập cho đàn ông trên tạp chí với những anh chàng người mẫu cao gầy mặt lạnh băng. Mái tóc có vẻ dài hơn một chút, được vuốt keo cẩn thận. Chẳng hiểu mỗi sáng anh mất bao lâu cho cái đầu kì công ấy. Dù có thích mấy anh chàng chải chuốt đến đâu thì tôi cũng chẳng thích bất cứ thứ chải chuốt nào trên người anh. Chúng lạnh lẽo một cách khó hiểu.

Tôi dần mặt ra thêm vài phút.

- Em không khóa cửa. Gọi mãi cũng có thấy ra mở cửa đâu.

Taurus cần nhần rồi lừ lừ đi vào phòng. Anh ta không cởi giày, cứ thế dẫm đôi giày bóng lộn lên sàn nhà bằng gỗ. Âm thanh lộp cộp của nó khiến căn phòng trở nên trống trải. Chân tay của tôi không chịu cử động. Chúng cứng đờ. Nếu chúng có thể cử động được thì chẳng lẽ mình cũng vẫn phải ngồi im. Chẳng thể chui ra khỏi chăn khi không có thứ gì trên người. Tôi ngán ngẩm nghĩ đến tính dăng trí của mình. Mình chẳng thể nhớ nổi là mình có khóa cửa hay không. Cơ thể tội nghiệp của tôi run lên lẩy bẩy dưới lớp chăn mỏng.

Taurus đứng giữa phòng, ngay phía trước cái giường, cách tôi chỉ khoảng một mét, liếc mắt nhìn quanh. Trong phòng không có ghế. Tôi đã mang hết ghế trong phòng xuống bếp từ tối hôm trước.

Tôi yên lặng. Cái điệu bộ tự tin và tự nhiên quá đà của Taurus. Cả điều đó cũng khiến tôi không thoải mái. Nhưng khi soi mói cảm giác của mình, tôi không bởi đâu ra chút khó chịu lẽ ra nên có. Anh ta đến đây làm gì? Nếu cơ mặt không cứng đờ thế này, có lẽ tôi sẽ thở dài.

- Mấy cái ghế ở đây biến đi đâu cả rồi? Anh ngồi được không? Taurus vừa hỏi vừa ngồi xuống mép giường, cách tôi chỉ vài chục phân. Mùi nước hoa thoang thoảng lẫn xuống ga giường. Anh ngồi quay lưng lại với tôi.

Cổ họng tôi khô khốc. Nhưng cũng không cần phải trả lời. Anh ta đã tự động ngồi xuống rồi. Tôi thấy tim mình trùng xuống. Nỗi buồn vô cớ đè lên nó. Hơi thở nóng ran tan chảy trong lồng ngực. Hơi nóng của nó khiến sống mũi tôi cay cay.

Tôi và Taurus...

Anh ta muốn gì?

Cuối cùng thì, anh ta muốn gì? Không cần thiết phải đùa cợt một cách vô lý như thế này.

- Anh xin lỗi.

Taurus cất tiếng nói. Nghe thật lạ. Như thể nó bay đến từ một nơi khác, rất xa. Giọng nói của anh, nó kéo vài đám mây mù vào trong căn phòng của Tee.

Tôi yên lặng. Mấy ngón chân của tôi bắt đầu cử động được, tôi di di chúng trên cái ga giường. Tất cả đều bình thản, ngoại trừ trái tim tôi.

- Anh có lý do riêng của mình.

Taurus tiếp tục nói. Mắt hướng về phía tivi.

- Có lý do nào hợp lý cho yêu cầu của anh hôm trước không. Tôi hỏi.

- Có. Taurus trả lời mà không giải thích gì thêm.

Vậy phân trần để làm gì?

Chúng tôi ngồi yên lặng một lúc lâu. Tôi chẳng biết bắt đầu một câu chuyện mới như thế nào cho hợp lý khi anh cứ im lặng như thế. Tôi thì cảm mình xuống đầu gối, ngấm nhìn tấm lưng của anh, lạnh lẽo tận hưởng cảm giác run rẩy của trái tim. Không phải lúc nào nó cũng có thể đầy chất hạnh phúc và lo lắng như thế. Thật chẳng thể định nghĩa nổi cuộc gặp gỡ kiểu này. Làm thế nào anh biết nơi tôi ở? Anh có ý định gì khi tới đây, nói lời xin lỗi nhưng cũng không định giải thích thêm điều gì với tôi. Tôi gặm nhấm suy nghĩ

của mình, lòng tự hỏi, không hiểu anh đang nghĩ gì. Cho đến khi chương trình về rock trên tivi kết thúc. Taurus đứng dậy, tắt tivi, rồi đi thẳng ra cửa.

- Em ngủ đi. Đừng có bật nhạc cả đêm nữa.

Taurus tắt đèn. Âm điệu dịu dàng trong giọng nói của anh lan nhẹ trong bóng tối mờ mờ. Anh tiến lại phía tôi, nhẹ nhàng.

Anh ta định làm gì? Tôi rửa thơm, cố gắng cựa quậy mấy ngón tay của mình.

Taurus lại gần. Anh đứng ngay sát tôi, cúi người xuống nhẹ nhàng chạm một nụ hôn lên trán. Tôi nhắm mắt lại, nín thở nghe thứ mùi vị ngọt ngào xòa cánh, lan mãi, lan mãi như một con sóng, cho tới khi nó xô vào trái tim mình.

- Và, đừng có cởi đồ lung tung nếu không muốn bị anh nhìn thấy. Tốt nhất là tắt đèn đi.

Taurus ra khỏi phòng. Tôi nghe thấy tiếng cười của anh, rồi tiếng cửa lách cách.

Tôi hít một hơi dài. Mình đang run. Không khí lạnh lạnh tràn vào lồng ngực. Những khớp xương của tôi giãn ra. Tôi thử duỗi chân ra. Chẳng có dấu hiệu nào khiến tôi có thể tin rằng vài phút trước nó còn cứng đờ không cử động nổi. Mọi việc cứ không ngừng rồi tung lên. Mình cần tỉnh táo hơn. Tôi mở mắt, rồi vẫn quần cái chăn quanh người, tôi đứng dậy, bật đèn rồi đi ra cửa kiểm tra.

Cửa ngoài vẫn khóa.

31. Chương 31

Tôi ôm mớ cảm xúc ngọt ngào hỗn độn của mình suốt đêm. Nó to tới mức chiếm hết cái giường của tôi, chật chội khiến tôi chẳng thể ngủ được.

Bản thể tinh thần của Taurus lại xuất hiện. Điều ấy được xác nhận bởi những vệt giày màu xám nhạt còn lại trên sàn nhà. Có vẻ anh ấy đã dẫm phải cái gì đó đầy bụi.

Tôi không ngừng suy nghĩ về những lần gặp gỡ kì lạ gần đây của mình với Tee, với Taurus. Nếu đúng là chỉ những linh hồn có mối quan hệ gần gũi mới có thể xảy ra những cuộc gặp gỡ như thế, thì một số vấn đề tầm tôi có thể trở nên khá sáng sủa. Như những cảm giác thân thuộc êm đềm với Taurus ngay từ lần đầu tiên tôi gặp anh. Phản ứng quá đà của cơ thể tôi. Hay mối quan hệ tràn ngập say mê như những mảnh ghép trùng khít hoàn hảo với Madame J.

Sáng, khi ngoài cửa sổ xuất hiện vài tia sáng nhạt màu, tôi mặc bộ đồ nỉ của Tee vút trong đáy ngăn kéo, làm cái việc chưa bao giờ tôi thực hiện: chạy bộ.

Tôi chạy dọc con phố của buổi sáng trong veo. Hít sâu vào lồng ngực luồng không khí lạnh lẽo cô đơn của buổi sớm. Khi vào đến bên trong, chúng đông cứng lại, sắc nhọn như những lưỡi dao.

Có thể coi tất cả những gì mình cảm thấy là thật hay không? Hay tôi vẫn đang lạc lối đâu đó trong chính tâm trí của mình?

Tôi rẽ sang con đường trung tâm. Mặc cho con đường với hai hàng cây xanh mượt hai bên kéo mình về phía trước. Mồ hôi rịn ra dưới lớp áo nỉ dày, chảy dài dọc sống lưng.

Tôi dừng lại ở một ngã tư, bên cột đèn đỏ, cố định hình lại những thứ lẫn lộn méo mó đang nhảy nhót bên trong mình. Tôi đặt tay lên cột đèn đỏ. Nó lạnh lạnh và ướt. Cái lạnh buốt nhấm nháp lòng bàn tay tôi. Từ khi mẹ chuyển đi, mỗi lần đi học về, tôi đều phải đi bộ một quãng khá dài đến ngã tư, chờ đèn đỏ để sang đường. Những lần ấy, dường như những cảm xúc lẫn lộn cũng khiến tôi bối rối như lần này.

Mọi việc dường như chẳng thay đổi nhiều lắm.

Tôi đứng dựa lưng vào cột đèn, ngắm nhìn cái đèn vàng. Nó cứ nhấp nháy liên hồi. Phố vắng teo. Không gian vắng lặng rộng mênh mông tràn ngập hơi lạnh này thật xa lạ với tôi. Trong đồng hồ hỗn loạn của tôi, cô đơn cứ phình to thêm ra khi nó có thêm một chút vị hoang vắng. Bản thể tinh thần của Taurus. Anh ta có gì đó giống với Taurus tôi đã gặp ở quán bar. Sự gần gũi ấy. Không hề giống với gã đã chat với tôi buổi tối đó.

Khi tôi về đến sân khu tập thể, cái xe màu đen quen thuộc đã đỗ ở góc sân. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Mới sáu giờ sáng, bình thường gã lái taxi không tới đón tôi sớm như vậy.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, một cánh tay trắng xanh xao nhào ra vẫy vẫy. Madame J.

Tôi tự động chui vào trong xe. Thật lạ khi có cố gắng cũng không thể dời hờn người đàn bà này. Vả chăng, dời hờn thì cũng có làm được gì.

- Chị tới lâu chưa? Tôi hỏi.

- Chưa đầy một phút. Madame J trả lời.

- Đi đâu đó nhé! Madame J quay sang tôi. Giọng nói của cô có âm vang của mấy giọt sương. Nó trong veo.

Tôi gật đầu.

Chúng tôi lướt ra khỏi mấy con phố cũ thân quen. Gió giật tung mớ tóc vốn đã rối bù của tôi. Nỗi buồn tụt lại phía sau. Đi nhanh thế này thật dễ chịu. Tôi nhủ thầm.

- Ủ.

- Gì cơ?

- Đi nhanh thế này, hạ kính xe xuống thế này, dễ chịu. Madame J cười.

Tôi cũng cười. Giá những giây phút thế này cứ kéo dài mãi.

- Ủ. Madame J gật đầu. Lần này tôi không hỏi lại nữa.

Liệu có thể tồn tại sự thấu hiểu nhau đáng ngạc nhiên như thế không? Giữa tôi và Tee, hay Taurus, đều chưa lần nào xuất hiện điều này. Hay sự gần gũi trùng khít giữa những bản thể tinh thần cũng có nhiều loại nhĩ. Tôi tự cười những suy nghĩ kì lạ của mình.

Xe dừng lại ở một con đường ven hồ. Đường vắng, sương vờn dài nôn nao trên mặt đường quanh co. Những hàng rào sơn trắng của những căn biệt thự mới xây khiến khung cảnh càng có chút gì mơ hồ. Như thế, chúng chẳng thể tồn tại ở nơi đây.

- Đẹp quá! Tôi thì thảo khi chúng tôi đứng dựa vào lan can bằng thép lạnh lạnh. Khung cảnh lãng đãng vẫn vờ trước mặt khiến tôi không bận tâm tới việc gì khác ngoài ngắm cảnh và để mặc cho những gợn sóng lăn tăn nho nhỏ trên mặt hồ lan vào tận những khoảng trống xa xôi nhất bên trong mình.

Chúng tôi yên lặng. Yên lặng hơn cả thứ không gian mềm mại mơ hồ xung quanh.

- Em đừng gọi cho anh ta nữa. Madame J nói, giọng cô ấy không tự nhiên.

- Chị đã yêu cầu em.

- Không phải Taurus. Đừng gọi cho anh ta nữa. Madame J dừng lại. Sương dường như đặc hơn. Nhìn chúng dày đến khó tin.

- Em sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của chị. Em hứa. Đây hoàn toàn là chuyện em phải được biết. Tôi trả lời.

- Không ích gì đâu. Cô bé. Madame J thở dài. Em không đủ sức.

- Không đủ sức? Tôi lặp lại.

- Đúng. Khi đã biến đổi, mọi việc gần như không thể. Madame J chậm rãi.

Hai tiếng ầy xuyên qua tim tôi trước khi tôi kịp nhận ra chúng.

- Biến đổi? Giọng tôi lạc đi.

- Ủ, cô bé, biến đổi. Madame J vẫn giữ giọng bình thản. Anh ta đã ở quá xa em rồi. Madame J đặt tay lên vai tôi.

Trong lỗ tai của tôi vang lên những tiếng đập cánh hoảng loạn của những con côn trùng nhỏ xíu. Chúng bắn loạn lao vào nhau, đập cánh liên hồi. Những tiếng đập cánh ào ào ồn ã của chúng khiến tôi không còn nghe được Madame J nói gì. Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, khẽ rùng mình. Có cái gì đó lạnh buốt trên vai trái của tôi, nơi Madame J đặt tay lên. Tôi nhấc bàn tay của Madame J ra khỏi vai mình, kinh hoàng khi nhận ra những vết chất nhầy màu vàng khẽ tuột ra khỏi những ngón tay trắng xanh của cô.

- Đôi khi chúng vẫn bất ngờ xuất hiện như thế. Cô cười, một nụ cười đóng băng. Thường trong những dịp biến đổi quan trọng, chúng mới rỉ ra. Cô nhìn tôi, ánh mắt thoáng chút ngần ngại trước nét mặt của tôi. Không có gì trầm trọng, chỉ là một công việc khác của chị. Rồi, cũng sẽ tới lượt em.

- Đi về thôi! Madame J khẽ nói. Như thế là quá nhiều với em rồi.

- Buổi tối hôm đó... đêm hôm đó, chị đã ở trong căn phòng ấy, với lũ gián và thằn lằn ấy. Đúng không? Những ý nghĩ ấy bật ra bất ngờ, biến thành những âm sắc trắng xanh.

- Có cả Tee nữa. Madame J gằn giọng.

Tôi thấy khó thở. Như thể bị ai đấm vào giữa mặt.

- Không được, chưa tới lúc, cô bé. Madame J thì thào. Chưa tới lượt em.

Cô vòng tay ôm lấy tôi. Tôi thấy mình lịm đi, khuôn mặt của Madame J nhòe nhoẹt rồi biến mất.

32. Chương 32

Tôi nằm yên, nghe tiếng gió lùa vào khoang xe. Thật lạ khi dường như mọi giác quan khác không hoạt động, tôi vẫn có thể lắng nghe mọi âm thanh xung quanh mình. Tiếng cơ thể mềm nhũn của tôi ngã vào vòng tay của Madame J, tiếng mở cửa ô tô rồi đóng lại đến sầm, tiếng Madame J khởi động xe, tiếng động cơ rì rì quen thuộc. Cô ấy đặt tôi nằm ở ghế sau. Tôi lắng nghe hơi thở của mình để chắc rằng mình vẫn còn sống. Ít nhất vẫn chưa có lý thuyết nào nói rằng linh hồn chỉ có thể nghe mà không thể nhìn hay ngửi. Hoặc, nếu lý giải theo những điều tôi mới biết gần đây, thì có thể, Madame J đã làm gì đó bản thể tinh thần của tôi. Hoặc, có thể như cô ấy nói, chưa tới lượt tôi. Tôi muốn cười, nhưng có lẽ trong hoàn cảnh này thì thật khó có thể làm được điều đơn giản ấy.

Xe lao đi nhanh. Tiếng gió vun vút trượt qua không gian. Tôi nằm nghiêng trên ghế, thử cố lý giải điều gì đã xảy ra. Nhưng thứ duy nhất tồn tại trong đầu tôi là những đám xóp nho nhỏ màu hồng. Chúng nhẹ, bông, trôi bồng bênh. Chúng cứ phồng mãi lên, hút dần thính giác. Thứ âm thanh cuối cùng tôi nghe thấy trước khi chúng tràn kín trong đầu giống như những chiếc chìa khóa bằng đồng va vào nhau, leng keng, leng keng.

Dường như tôi đã ngủ một giấc khá dài. Khi tỉnh dậy, xung quanh toàn bóng tối. Có cái gì đó mềm và ấm cọ nhẹ nhẹ đằng sau lưng. Là con mèo Chinbu!

Hóa ra, cô ấy đã đưa mình về nhà. Tôi nhủ thầm, khẽ cự mình, ỉn nhẹ con mèo sang một bên. Nằm thêm trên giường vài phút, tôi ngồi dậy, đi xuống bếp. Ánh đèn sáng choang khiến mắt tôi hơi nhức. Gần 11 giờ, tôi liếc nhìn đồng hồ. Mình đã ngủ cả ngày sao. Cần tổng cái gì vào bụng. Tôi nhủ thầm, dù chẳng muốn ăn chút nào. Trong tủ lạnh vẫn còn vài cái bánh ngọt tôi mua dự trữ phòng khi cần phải ép mình ăn. Cần phải no bụng mới có thể tập trung suy nghĩ được. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra.

Khi mở tủ lạnh, tôi thoáng ngạc nhiên khi nhìn vào cổ tay mình. Có một vết vàng chạy vòng quanh cổ tay, trông như vết cắn. Có thể là những giọt chất nhầy của Madame J. Tôi khẽ rung mình.

- Đó là đánh dấu!

Tôi không quay lại. Mình vẫn chưa suy nghĩ xong. Không phải lúc nào người ta cũng có thể chấp nhận một chuyện mới mẻ như việc bản thân thỉnh thoảng sẽ gặp gỡ bản thể tinh thần của ai đó. Anh làm ơn biến đi. Tôi lẩm bẩm.

- Tại sao em lại có cái còng này? Em đã đi đâu? Vòng tay giận dữ của anh ôm qua người tôi từ phía sau, anh nắm chặt hai cổ tay tôi, đưa lên trước mặt. Tôi khẽ co người lại. Nếu một mực cho rằng cảm giác ấm áp của cái ôm này là tưởng tượng thì chắc chắn đám xóp màu hồng kia vẫn đang bơi trong dầu tôi. Hơi thở của anh phả qua vành tai tôi, nóng nóng. Tôi yên lặng, lắng nghe những con sóng nhỏ lao xao trong lòng mình. Lạ thật, nếu là bản thể tinh thần gì đó thì có lẽ không thể có cảm giác như thế này.

- Em làm sao thế? Anh đang hỏi là em đi đâu.

Taurus giật mạnh cánh tay tôi về phía mình. Mình không mở mồm nổi. Tệ thật. Tôi thử ép mình mấp máy cơ miệng nhưng không ăn thua. Một cơn run dài chạy dọc cơ thể. Tại sao anh ta không thể xuất hiện một cách bình thường hơn.

- Này, quay lại đây đi chứ. Taurus lườm nhàu, với một tay đóng cánh cửa tủ lạnh vẫn đang mở rồi kéo tôi quay lại phía mình.

Đúng là Taurus. Tôi ngẩng nhìn khuôn mặt của Taurus. Trên khuôn mặt tưởng như đã quen thuộc ấy, có quá nhiều nét xa lạ. Liệu có phải vì nụ hôn tối hôm trước khiến cho chúng tôi đột ngột trở nên thoải mái thế này không nhỉ? Cách anh ta nói chuyện cũng khác. Như thế, chúng tôi đã biết nhau từ lâu lắm rồi. Và thật lạ khi tôi không phủ nhận cảm giác ấy. Ngay từ lần đầu trông thấy anh, ngay từ phút đầu, sự thân thuộc ấy đã tồn tại. Chỉ có một vấn đề cho sự gần gũi ấy, đó là tôi vẫn thường xuyên chẳng thể điều khiển được cơ thể cứng đờ của mình mỗi khi gặp anh.

- Em sao thế? Taurus lặp lại. Anh bối rối, nới lỏng những ngón tay đang xiết chặt lấy cổ tay tôi.

- Em biết mẹ ta từ lúc nào? Nói đi. Ánh mắt anh xoáy sâu vào tôi.

Mẹ. Madame J ư? Tôi trợn tròn mắt nhìn anh. Nghi ngờ như con rắn ngoe nguẩy khẽ chui ra từ cái hộp tôi đã giấu rất kỹ. Madame J, gã pha chế rượu, Taurus, tất cả đều kỳ lạ. Tôi thấy mình đột ngột vỡ vụn, thổn thức. Chỉ có tôi là không biết bất cứ điều gì. Nước mắt lăn dài xuống những vết nứt và những mảnh vỡ. Cuối cùng họ muốn gì?

- Anh xin lỗi. Nét mặt Taurus giãn ra.

- Lúc khác, để lúc khác. Anh ôm lấy tôi thì thầm. Thứ cảm giác ngọt ngào vô duyên lại phủ xuống tôi. Mình không nên có cảm giác này. Tôi nhắm mắt, nhủ thầm. Anh ta chỉ là một ảo ảnh, chỉ có thể là ảo ảnh thôi.

33. Chương 33

Tôi đứng trong nhà vệ sinh, xối nước mạnh vào hai cổ tay. Taurus nói đúng, trông nó như một cái còng nếu để hai cổ tay sát vào nhau. Nó có màu vàng sẫm, rộng khoảng một centimet, trông như ăn vào da. Chẳng thể nào cọ sạch nổi cái còng. Tôi vẩy nước lên mặt. Nước lạnh khiến tôi tỉnh táo. Mình cần phải tỉnh táo. Tôi nhủ thầm và tự rửa thầm sự bị động của mình. Taurus lại biến mất, kỳ lạ như những lần anh xuất hiện trước khi tôi kịp tiến thêm một bước nào. Khi mở mắt, tôi chỉ còn lại một mình trong căn bếp.

Run rẩy và lạnh lẽo.

Những lần xuất hiện của Taurus, sự kỳ lạ của Madame J, vệt bản màu vàng, Tee, nhất định tôi sẽ tìm ra được nguyên nhân.

Đây là cuộc sống của mình.

Không rửa được những vệt vàng ở cổ tay. Tôi quyết định mặc kệ chúng. Việc duy nhất có thể làm là theo dõi sự thay đổi của chúng, và chờ đợi Taurus xuất hiện lần nữa. Chắc chắn anh ta biết vì sao chúng lại xuất hiện. Chỉ cần, mình bình tĩnh hơn. Mình cũng cần phải hỏi rõ anh ấy một vài chuyện, về mối quan hệ chẳng biết lý giải thế nào của chúng tôi. Nếu bản thể tinh thần của anh ấy có thể tới tìm tôi. Chắc chắn, chúng tôi phải có một mối liên hệ gì đó. Nhưng không thể cứ thích thì mới tìm đến bất chấp cảm giác của người khác như thế chứ. Tôi thở dài, tắt điện, lặng lẽ đi lên nhà.

Tôi không đến văn phòng của Madame J sau hôm đó. Cô để lại một tin nhắn đơn giản trong điện thoại của tôi: Khi nào bình tâm lại thì hãy đi làm. Đừng bận tâm về cái công. Chị cần biết mọi việc khi gã mũi trâu của em gần đây làm phiền em quá thường xuyên.

Làm thế quái nào mà bình tâm được nhỉ? Tôi đã tự nhủ như thế. Quả thực, tôi chẳng thể nghĩ ra cách nào. Cô ấy định kiểm soát mình bằng cái thứ kỳ quặc này ư? Tôi quan sát cái công tỉ mỉ chán chê rồi tự nhủ tốt nhất là quên đi sự có mặt của nó. Dù vậy, ít ra tin nhắn của Madame J đã gián tiếp xác nhận, những lần Taurus đến gặp tôi là hoàn toàn có thật. Hoàn toàn hiện hữu các cuộc gặp gỡ kì lạ ấy.

Tôi lên cho mình vài kế hoạch, về những gì cần phải làm khi Taurus xuất hiện lại một lần nữa. Trong khi chờ đợi, tôi quanh quẩn ở trong nhà, say mê dọn dẹp như mấy bà nội trợ kiểu mẫu. Sắp xếp lại tủ quần áo. Sơn lại tường nhà và mấy hộp gỗ màu cam đã xuống màu. Cố làm cho mình bận rộn cũng là một cách hay. Nó khiến tôi bớt nghĩ ngợi. Nhưng công việc này càng làm tôi nhớ Tee. Cô nàng vẫn hay thích thú những công việc lật vạt nữ tính như thế.

Việc phải sống một mình, đối mặt với tất cả khó khăn một mình, tự vui, tự buồn đã dần dần tôi bước vào chính thế giới cô đơn hạnh phúc của Tee. Nhất là khi ngồi đây, khi tôi đang tần mẩn dùng cái giẻ lau màu xanh mềm mềm lau chùi từng ngõ ngách trong cái tủ lạnh to sụ của Tee, thế giới ấy càng trở nên rõ ràng. Và thật lạ, tôi không muốn bước ra khỏi nơi đây. Có nhiều sợi tơ mỏng manh nhưng chắc chắn giăng đầy trong không gian.

Có đôi lần tôi nghĩ tới việc chủ động liên lạc với Taurus. Nhưng tôi cho rằng, có lẽ tốt hơn hết là chờ đợi anh xuất hiện lần nữa. Chắc chắn anh phải quay lại. Chẳng hiểu sao tôi hoàn toàn yên tâm với suy nghĩ ấy của mình. Và có lẽ, nỗi sợ phải đối mặt với một Taurus xa lạ hoàn toàn chẳng có liên hệ gì với tôi đã ép tôi trở nên bị động như thế. Bất cứ điều gì cũng có lý do của nó.

Tháng Hai, hương vị của Tết loang dần trong không khí. Ban đầu thứ mùi vị ấm áp quen thuộc ấy khiến tôi hoang mang mất vài hôm khi tôi ngớ ngẩn chẳng thể định nghĩa nổi về thân thuộc kì lạ đó.

Một buổi sáng, vào lúc tôi đang ngồi nhâm nhi mấy thứ đồ ăn vặt với lon nước ngọt có ga trong cái lồng sắt cuối phòng, tôi nhận được điện thoại của bố.

- Hôm nay 22 rồi, con chuẩn bị gì chưa? Giọng bố đều đều âm âm.

Tôi khẽ nhướn mày. Vậy là sắp Tết.

- Tuần sau con sẽ về. Tôi trả lời. Có chút gì đó dịu dàng yên bình lan từ tai, nơi tôi áp cái điện thoại, xuống khắp các đầu ngón tay. Chúng run lên nhẹ nhẹ. Làm sao tôi có thể luôn quên mất cảm giác âu yếm này, khi sự hiện hữu của một con người luôn là sự khẳng định hợp lý nhất cho sự tồn tại của bản thân tôi. Khi chỉ cần nghe giọng nói tràn đầy yêu thương lúc nào cũng bị kìm nén ấy, bao nhiêu đớn đau, cô độc và hoài nghi đều lần lượt biến mất như thể chúng chưa bao giờ tồn tại. Tôi lại có thể trở lại làm con bé con sáu tuổi, có thể cọ má của mình vào bờ vai to lớn của bố, đầy hạnh phúc.

Từ khi người đàn bà có thứ không khí ấm áp nồng nhiệt ấy hiện hữu trong căn nhà thân thương của bố, những lần tôi trở về nhà cứ thưa dần. Đã đôi lần tôi cố gắng lý giải sự né tránh vô lý của mình. Nhưng tất cả đều vô hiệu.

Hai ngày sau cuộc điện thoại của bố, Taurus lại xuất hiện. Lúc đó là vào buổi sáng, một buổi sáng có cái lạnh trong veo. Tôi thức dậy sớm, nằm lười biếng trên giường, tỉ mẩn sờ lên cái công quanh cổ tay. Đôi lúc

tôi vẫn cảm thấy sự có mặt của Madame J trong căn phòng này. Có thể là nhờ cái còng này. Sự theo dõi của cô khiến tôi thấy gờn gợn, rốt cuộc thì nó có thể là cái gì? Tại sao Madame J lại làm vậy với tôi?

Sau một loạt những sự việc lạ lùng, tôi bắt đầu xem xét một cách nghiêm túc những điều tưởng chừng như điên rồ. Việc Taurus thoát ần thoát hiện, những con thần lùn, về quyền lực của Madame J hay cụ thể nhất là cái còng. Một cái còng sinh học có khả năng theo dõi. Ít nhất toàn bộ cũng không phải là tưởng tượng.

- Anh đã nói rồi, đó là đánh dấu.

Mặc dù đã quen với việc anh có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào nhưng chẳng lần nào tôi không giật mình. Tim vẫn bình bịch như ngựa phi trong lồng ngực. Thậm chí mình còn từng lập kế hoạch cho lần gặp gỡ này cơ mà. Tôi phì cười.

- Em cười cái gì thế? Taurus nhăn mặt. Anh đứng ngay phía cuối giường, mắt nheo nheo vì thứ ánh sáng trong veo của buổi sớm ủa vào phòng.

- Anh nên chọn thời điểm hợp lý hơn để tới mới phải.

- Em nói được rồi đấy à? Một chút châm biếm len vào giọng nói của anh.

- Ừm, em cũng thấy lạ.

Tôi khê cựa quậy mấy ngón tay của mình. Cử động hoàn hảo.

- Không phải đây là thời điểm em thư giãn nhất hay sao? Không thềm mặc đồ, nằm ì trên giường.

Tôi thấy má mình nóng nóng.

- Ra thế. Tôi lằm bằm. Em không thấy thoải mái chút nào. Anh làm ơn không theo dõi những cảnh riêng tư của em được không?

- Anh đâu có muốn. Taurus ngồi xuống mép giường.

Hành động quá tự nhiên ấy không khiến tôi thấy bức bối. Tôi cảm thấy rõ ràng sự xâm chiếm của cơ thể ấm nóng anh trong không gian của mình.

- Không muốn?

- Anh cũng không lý giải nổi. Taurus trầm ngâm. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, là vào mùa hè cách đây ba năm.

- Cách đây ba năm? Tôi co người trong chăn. Dù thế nào cũng không thể thấy thoải mái khi trò chuyện với Taurus trong tình trạng thế này. Cơ thể tôi bắt đầu âm thầm có những phản ứng trước sự có mặt của anh. Không thể phủ nhận việc người đàn ông này rất có sức hấp dẫn với tôi.

- Khi em ngồi trên mấy thùng gì đó, hát hò ư ử và uống coca. Taurus cười cười, tay làm điệu bộ như thể đang uống một lon nước ngọt. Anh ta trông càng hấp dẫn khi cười cợt kiểu ấy.

- Em không nghĩ có ai ở quanh mình lúc đấy. Tôi đần mặt, lục lợi trí nhớ của mình.

- Anh đâu có nói rằng anh ở đó.

Tôi bật cười.

- Đâu có gì buồn cười.

Taurus cau có.

- Lúc đó anh đang ở văn phòng làm việc. Em thử tưởng tượng xem, đột nhiên xuất hiện một con bé dở hơi nhem nhuốc ngồi hát ư ử, uống coca ừng ực trước mặt mình thì thế nào.

- Lạ nhỉ. Nhưng hóa ra anh cũng tồn tại. Ít ra cũng không phải một bóng ma.

Tôi lại cười. Bỏ qua mấy từ dở hơi nhem nhuốc của anh.

- Em chỉ ngồi ở văn phòng anh khoảng mười phút mà anh phải đi khám tâm lý mất nửa năm. Người ta cho rằng anh quá căng thẳng nên tự tưởng tượng.

- Đâu có nghiêm trọng đến vậy.

- Anh đâu chỉ nhìn thấy em một lần.

Taurus thở dài.

- Từ hôm đó, em liên tục xuất hiện, khi thì đang ăn, ăn rõ là nhồm nhoàm, khi thì đang ôm cô bạn em ngủ, lại còn cả lúc tắm nữa.

Tôi thu người lại, ôm lấy hai đầu gối của mình trong chăn.

- Đến đây thì không buồn cười chút nào.

- Đúng, không buồn cười chút nào... Rất mệt mỏi. Anh nghĩ mình hoang tưởng.

- Em xin lỗi.

- Làm gì mà xin lỗi.

- Em thấy có lỗi. Tôi bật cười.

- Thế nào cũng cười được. Anh nghĩ em nên đi khám đi. Suốt ngày cười một mình.

- Kệ em. Em nghĩ, anh không muốn nhìn thì nên nhắm mắt lại. Tôi bật cười, má nóng bừng.

- Em có nhắm mắt được cả ngày không? Có phải chuyện cười đâu. Taurus cau mày.

- Em xin lỗi.

- Ừm, chung sống với hình ảnh của em cũng thú vị. Nhưng chưa bao giờ anh nghĩ rằng em tồn tại. Hầu như anh chỉ nhìn thấy em mỗi khi em ở trong căn phòng này. Không có một địa điểm rõ ràng nào khác.

Taurus nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi thấy mình khó thở. Cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, ở quán café, với hương vị cô đơn đốn đau, ánh sáng xanh dịu dịu và cặp mắt rất đen. Tất cả những thứ ấy được trộn đều thêm chút cồn cào, dốc thẳng vào trái tim tôi.

- Thật lạ lùng! Anh đang giải thích mọi chuyện với em đấy à?

Tôi nhoẻn miệng cười lần nữa với chút thích thú.

Taurus mặc kệ sự sung sướng của tôi.

- Cho đến khi em đi học tiếng Trung. Trung tâm ngoại ngữ ấy khá có tiếng. Anh không nghĩ trí tưởng tượng của mình lại phong phú đến thế.

- Vì thế anh đã đi tìm em đúng không? Lần ở quán bar ấy?

Tôi nheo mắt, quan sát phản ứng của anh.

- đương nhiên. Anh không thể để bệnh tình càng ngày càng trầm trọng được.

- Xác nhận sự tồn tại của em xong là anh có thể kê cao gối ngủ yên. Đúng không?

Taurus im lặng. Có chút gì đó bắn khoắn trên gương mặt anh.

- Ừm, em không có ý định làm phiền anh thêm. Em đã nghĩ số điện thoại đó là của một người bạn.

Tôi phân trần. Nếu không phải tôi đã gọi điện, anh ấy cũng sẽ không xuất hiện. Việc tôi hoàn toàn tồn tại, chẳng có ý nghĩa gì khác ngoài việc anh ấy rũ bỏ được lo lắng về sự hoang tưởng của mình.

Taurus bỏ dở câu chuyện. Anh nắm lấy cổ tay tôi, nhìn chăm chú vào cái còng.

- Em không thể làm gì nó đúng không?

- Em còn chưa bắt đầu hỏi anh. Lúc nào anh cũng độc đoán thế à? Tôi rút tay lại, càu nhàu.

- Bởi vì chuyện này quan trọng hơn. Taurus mỉm cười.

- Tại sao anh lại gọi nó là cái còng?

- Mụ ta biết anh tới tìm em.

Taurus thì thầm chỉ vào cái còng đang lấp lánh sáng như được quét một lớp nhũ nhỏ li ti mịn màng.

- Mụ không muốn em biến đổi. Anh đã không nghĩ mụ có thể tìm ra em trước anh.

- Biến đổi?

- Ừ, biến đổi.

Taurus đột ngột ôm tôi vào lòng. Mùi nước hoa thoang thoang lẫn với mùi cơ thể dịu dàng của anh nhấn chìm tôi.

- Thắc mắc để lúc khác, chưa tới lúc. Anh nhớ em.

Tôi lặng yên. Bối rối, ngọt ngào. Cảm giác của sự tiếp xúc cơ thể này, thật lạ. Như thế, chúng tôi đã thuộc về nhau, từ lâu lắm, trong một thời gian khác. Giá như mọi việc có thể xảy ra bình thường hơn. Tôi cọ má mình vào vai anh và ngạc nhiên khi thấy nó dần trở nên trong suốt.

Taurus liếc nhìn đồng hồ. Anh phải đi rồi. Chuẩn bị tinh thần nếu mụ ta gặp em nhé. Madame J, mụ ta biết anh đến gặp em rồi. Anh chạm tay vào cái còng trên tay tôi rồi đặt lên má tôi một nụ hôn. Hơi ấm của anh sượt nhẹ qua những sợi lông tơ nho nhỏ. Làm chúng trở nên ẩm ướt.

Taurus lại biến mất. Như một làn khói.

...

34. Chương 34

Hai ngày sau cuộc điện thoại của bố, Taurus lại xuất hiện. Lúc đó là vào buổi sáng, một buổi sáng có cái lạnh trong veo. Tôi thức dậy sớm, nằm lười biếng trên giường, tỉ mỉ sờ lên cái còng quanh cổ tay. Đôi lúc tôi vẫn cảm thấy sự có mặt của Madame J trong căn phòng này. Có thể là nhờ cái còng này. Sự theo dõi của cô khiến tôi thấy gợn gợn, rốt cuộc thì nó có thể là cái gì? Tại sao Madame J lại làm vậy với tôi?

Sau một loạt những sự việc lạ lùng, tôi bắt đầu xem xét một cách nghiêm túc những điều tưởng chừng như điên rồ. Việc Taurus thoát ần thoát hiện, những con thần lẩn, về quyền lực của Madame J hay cụ thể nhất là cái còng. Một cái còng sinh học có khả năng theo dõi. Ít nhất toàn bộ cũng không phải là tưởng tượng.

- Anh đã nói rồi, đó là đánh dấu.

Mặc dù đã quen với việc anh có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào nhưng chẳng lần nào tôi không giật mình. Tim vẫn bình bịch như ngựa phi trong lồng ngực. Thậm chí mình còn từng lập kế hoạch cho lần gặp gỡ này cơ mà. Tôi phì cười.

- Em cười cái gì thế? Taurus nhăn mặt. Anh đứng ngay phía cuối giường, mắt nheo nheo vì thứ ánh sáng trong veo của buổi sớm ủa vào phòng.

- Anh nên chọn thời điểm hợp lý hơn để tới mới phải.

- Em nói được rồi đấy à? Một chút châm biếm len vào giọng nói của anh.

- Ừm, em cũng thấy lạ.

Tôi khẽ cựa quậy mấy ngón tay của mình. Cử động hoàn hảo.

- Không phải đây là thời điểm em thư giãn nhất hay sao? Không thềm mặc đồ, nằm ì trên giường.

Tôi thấy má mình nóng nóng.

- Ra thế. Tôi lăm bằm. Em không thấy thoải mái chút nào. Anh làm ơn không theo dõi những cảnh riêng tư của em được không?

- Anh đâu có muốn. Taurus ngồi xuống mép giường.

Hành động quá tự nhiên ấy không khiến tôi thấy bức bối. Tôi cảm thấy rõ ràng sự xâm chiếm của cơ thể ấm nóng anh trong không gian của mình.

- Không muốn?

- Anh cũng không lý giải nổi. Taurus trầm ngâm. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, là vào mùa hè cách đây ba năm.

- Cách đây ba năm? Tôi co người trong chăn. Dù thế nào cũng không thể thấy thoải mái khi trò chuyện với Taurus trong tình trạng thế này. Cơ thể tôi bắt đầu âm thầm có những phản ứng trước sự có mặt của anh. Không thể phủ nhận việc người đàn ông này rất có sức hấp dẫn với tôi.

- Khi em ngồi trên mấy thùng gì đó, hát hò ư ử và uống coca. Taurus cười cười, tay làm điệu bộ như thể đang uống một lon nước ngọt. Anh ta trông càng hấp dẫn khi cười cợt kiểu ấy.

- Em không nghĩ có ai ở quanh mình lúc đấy. Tôi dần mất, lục lọi trí nhớ của mình.

- Anh đâu có nói rằng anh ở đó.

Tôi bật cười.

- Đâu có gì buồn cười.

Taurus cau có.

- Lúc đó anh đang ở văn phòng làm việc. Em thử tưởng tượng xem, đột nhiên xuất hiện một con bé dở hơi nhem nhuốc ngồi hát ư ử, uống coca ừng ực trước mặt mình thì thế nào.

- Lạ nhỉ. Nhưng hóa ra anh cũng tồn tại. Ít ra cũng không phải một bóng ma.

Tôi lại cười. Bỏ qua mấy từ dở hơi nhem nhuốc của anh.

- Em chỉ ngồi ở văn phòng anh khoảng mười phút mà anh phải đi khám tâm lý mất nửa năm. Người ta cho rằng anh quá căng thẳng nên tự tưởng tượng.

- Đâu có nghiêm trọng đến vậy.

- Anh đâu chỉ nhìn thấy em một lần.

Taurus thở dài.

- Từ hôm đó, em liên tục xuất hiện, khi thì đang ăn, ăn rõ là nhồm nhoàm, khi thì đang ôm cô bạn em ngủ, lại còn cả lúc tắm nữa.

Tôi thu người lại, ôm lấy hai đầu gối của mình trong chăn.

- Đến đây thì không buồn cười chút nào.

- Đúng, không buồn cười chút nào... Rất mệt mỏi. Anh nghĩ mình hoang tưởng.

- Em xin lỗi.

- Làm gì mà xin lỗi.

- Em thấy có lỗi. Tôi bật cười.

- Thế nào cũng cười được. Anh nghĩ em nên đi khám đi. Suốt ngày cười một mình.

- Kệ em. Em nghĩ, anh không muốn nhìn thì nên nhắm mắt lại. Tôi bật cười, má nóng bừng.

- Em có nhắm mắt được cả ngày không? Có phải chuyện cười đâu. Taurus cau mày.

- Em xin lỗi.

- Ừm, chung sống với hình ảnh của em cũng thú vị. Nhưng chưa bao giờ anh nghĩ rằng em tồn tại. Hầu như anh chỉ nhìn thấy em mỗi khi em ở trong căn phòng này. Không có một địa điểm rõ ràng nào khác.

Taurus nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi thấy mình khó thở. Cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, ở quán café, với hương vị cô đơn đón đầu, ánh sáng xanh dịu dịu và cặp mắt rất đen. Tất cả những thứ ấy được trộn đều thêm chút cồn cào, dốc thẳng vào trái tim tôi.

- Thật lạ lùng! Anh đang giải thích mọi chuyện với em đấy à?

Tôi nhoẻn miệng cười lần nữa với chút thích thú.

Taurus mặc kệ sự sung sướng của tôi.

- Cho đến khi em đi học tiếng Trung. Trung tâm ngoại ngữ ấy khá có tiếng. Anh không nghĩ trí tưởng tượng của mình lại phong phú đến thế.

- Vì thế anh đã đi tìm em đúng không? Lần ở quán bar ấy?

Tôi nheo mắt, quan sát phản ứng của anh.

- đương nhiên. Anh không thể để bệnh tình càng ngày càng trầm trọng được.

- Xác nhận sự tồn tại của em xong là anh có thể kê cao gối ngủ yên. Đúng không?

Taurus im lặng. Có chút gì đó bắn khoắn trên gương mặt anh.

- Ừm, em không có ý định làm phiền anh thêm. Em đã nghĩ số điện thoại đó là của một người bạn.

Tôi phân trần. Nếu không phải tôi đã gọi điện, anh ấy cũng sẽ không xuất hiện. Việc tôi hoàn toàn tồn tại, chẳng có ý nghĩa gì khác ngoài việc anh ấy rũ bỏ được lo lắng về sự hoang tưởng của mình.

Taurus bỏ dở câu chuyện. Anh nắm lấy cổ tay tôi, nhìn chăm chú vào cái còng.

- Em không thể làm gì nó đúng không?

- Em còn chưa bắt đầu hỏi anh. Lúc nào anh cũng độc đoán thế à? Tôi rút tay lại, cầu nhàu.

- Bởi vì chuyện này quan trọng hơn. Taurus mỉm cười.

- Tại sao anh lại gọi nó là cái còng?

- Mụ ta biết anh tới tìm em.

Taurus thì thầm chỉ vào cái còng đang lấp lánh sáng như được quét một lớp nhũ nhỏ li ti mịn màng.

- Mụ không muốn em biến đổi. Anh đã không nghĩ mụ có thể tìm ra em trước anh.

- Biến đổi?

- Ừ, biến đổi.

Taurus đột ngột ôm tôi vào lòng. Mùi nước hoa thoang thoảng lẫn với mùi cơ thể dịu dàng của anh nhấn chìm tôi.

- Thắc mắc để lúc khác, chưa tới lúc. Anh nhớ em.

Tôi lặng yên. Bối rối, ngọt ngào. Cảm giác của sự tiếp xúc cơ thể này, thật lạ. Như thế, chúng tôi đã thuộc về nhau, từ lâu lắm, trong một thời gian khác. Giá như mọi việc có thể xảy ra bình thường hơn. Tôi cọ má mình vào vai anh và ngạc nhiên khi thấy nó dần trở nên trong suốt.

Taurus liếc nhìn đồng hồ. Anh phải đi rồi. Chuẩn bị tinh thần nếu mụ ta gặp em nhé. Madame J, mụ ta biết anh đến gặp em rồi. Anh chạm tay vào cái còng trên tay tôi rồi đặt lên má tôi một nụ hôn. Hơi ấm của anh sượt nhẹ qua những sợi lông tơ nho nhỏ. Làm chúng trở nên ẩm ướt.

Taurus lại biến mất. Như một làn khói.

...

35. Chương 35

Một chút tiếc nuối vương lại trên gò má và ở nguyên tại đó trong nhiều giờ đồng hồ. Thật lạ khi trước đây chưa bao giờ tôi nghĩ tiếc nuối lại có thể có vị ngọt mượt mà như thế.

Sau khi Taurus biến mất, cái còng ở hai cổ tay tôi cứ nhấp nháy thứ ánh sáng kì lạ. Như thể mình đeo một cái đèn báo động vậy. Tôi lau bầu một mình khi tiếp tục cố cọ rửa cái vòng trong nhà vệ sinh. Anh ta không thể cứ chơi cái trò thoát ần thoát hiện mãi như thế được.

Có tiếng chuông cửa.

Ai đến vào giờ này được nhỉ? Tôi vừa tự hỏi, vừa lau tay vào cái khăn mềm màu trắng treo cạnh bồn rửa mặt. Taurus có cảnh báo mình về chuyến viếng thăm của Madame J, nhưng thường có lẽ cô ấy sẽ không leo hết năm tầng để tự mình đi lên tới đây.

Đã lâu không có người viếng thăm mình theo cách bình thường. Tôi thoáng cười với ý nghĩ ấy.

- Mở cửa cho chị.

Giọng nói của Madame J. Âm thanh lạnh và sắc lườn qua khe cửa.

Tôi thoáng ngần ngừ. Có chút giận dữ trong giọng nói của cô. Bối rối khiến tôi đặt tay lên cánh cửa, lặng yên.

- Chị sẽ tự vào.

Sau câu nói ngắn gọn, cánh cửa bật tung trước sự ngạc nhiên của tôi.

- Làm thế nào?

Tôi lặng người nhìn chiếc chìa khóa vẫn nằm nguyên trong tay mình.

- Chị luôn có cách của mình.

Madame J tàn nhẫn nhìn tôi, nở nụ cười quái ác.

Và bóng tối phủ xuống.

36. Chương 36

Tôi ngồi bó gối trong phòng làm việc của mình, trên cái ghế bành êm ái rất to mà Madame J đã cho người mang đến hôm tôi tới làm lần đầu tiên. Lúc này thì nó cứng như đá. Những vết nứt cũ toác rộng hơn, rớm máu. Trong đầu tôi ong ong những âm thanh quái gở. Madame J. Cô ấy mang mình tới đây làm gì?

Tôi ngồi yên cho cơn vắng vất trôi qua. Căn phòng tối om, tĩnh lặng. Có chút ánh sáng lờ mờ gần cửa ra vào. Tôi chạm chân xuống đất. Cái lạnh buồn buồn của sàn nhà bằng đá loang rạn rất dưới đôi chân trần. Trong phòng không có ai. Vài ngày gần đây, tôi thật chẳng phân biệt nổi lúc nào là mơ, lúc nào là hiện thực. Những lần gặp gỡ với Taurus, rất có thể, tất cả chỉ là ảo ảnh. Nhưng nụ hôn ngọt ngào còn vương vất trên gò má lại không nói như vậy.

Tôi ngồi thẳng dậy, sắp xếp lại mấy thứ trên bàn làm việc khi mắt đã quen với bóng tối.

Thôi nào, chẳng có chất nhầy nào cả, chẳng có cái ôm ấm áp hay nụ hôn của Taurus, chỉ là một giấc ngủ dài. Mình chỉ ngủ một giấc quá dài. Rối loạn giấc ngủ chẳng hạn. Ngủ tới quá cả giờ làm việc. Tôi cào cào đám tóc trên đầu cho tỉnh táo rồi đưa cả hai tay ra trước mặt kiểm tra. Cái còng. Nó vẫn phát ra thứ ánh sáng vàng yếu ớt. Đến bao giờ mình mới thôi cái trò tự trấn an bản thân nhỉ. Tôi thở dài. Hẳn Madame J không đem tôi tới văn phòng để chơi. Tôi bước về phía cửa ra vào, xoay nắm cửa.

Sau khi vặn đi vặn lại vài lần để chắc chắn rằng cửa vẫn bị khóa, tôi thử bật đèn và kiểm tra điện thoại. Điện bị ngắt, điện thoại di động hoàn toàn mất tín hiệu, điện thoại bàn cũng không hoạt động.

Tôi quyết định chờ đợi. Đến sáng, khi có người đến làm, hoặc, khi Madame J thôi chơi trò bí hiểm.

Căn phòng có vẻ bí ẩn lạ kì. Tôi không thể ngửi thấy mùi quen thuộc của đồng giấy tờ chồng chất trong tủ kính, mùi của loại café tôi vẫn uống hay mùi của máy điều hòa.

Thật sự chẳng có bất cứ thứ mùi gì. Điều đó khiến tôi bối rối. Như thể căn phòng tôi đang nhìn thấy không hề tồn tại.

Tôi bật cái đèn nhỏ ở mặt sau điện thoại, đi lại trong phòng kiểm tra. Giấy tờ trên bàn vẫn đầy đủ. Đèn bàn để đúng vị trí. Chậu hoa đá nhỏ trên mặt bàn. Vẫn cái ghế bành to lớn êm ái màu xanh nhạt nhợt điểm hoa hồng. Ngay lần sử dụng đầu tiên, tôi đã làm đổ cả cốc café lên mặt ghế. Tôi lặng người, nhìn đăm đăm.

Chẳng có vết loang nào trên mặt ghế nhạt màu.

Tôi ngồi xuống, suy ngẫm. Đây không phải cái ghế của tôi, không phải phòng làm việc của tôi. Đây là đâu?

Trong phòng làm việc của tôi có một cửa sổ lớn nhìn xuống đường. Tôi tiến ra phía cửa sổ, kéo tấm rèm màu be nhạt lên kiểm tra.

Phía bên kia cửa kính, chỉ có một bức tường xám ngắt bịt kín khung cửa.

Tôi về ghế ngồi, tắt đèn điện thoại để tiết kiệm pin.

Cô ấy muốn gì?

37. Chương 37

- Em không được gặp anh ta nữa. Madame J đứng bên cửa sổ, nhìn chăm chú thứ gì đó bên ngoài. Tôi không nghĩ cô nhìn bức tường xám đó.

- Chị muốn nói tới ai? Chi Ngán hay Taurus? Em quá mệt mỏi với cái kiểu ám chỉ của chị rồi. Tôi cáu gắt.

- Cả hai. Madame J trả lời, không mấy bận tâm đến thái độ của tôi.

Tôi cuộn người trên ghế, không buồn ngồi dậy. Tôi không rõ mình đã ở đây bao lâu. Điện thoại di động đã hết pin. Madame J đã hai lần mang đồ ăn tới cho tôi. Lần thứ nhất, cô chỉ đặt đồ ăn lên mặt bàn, không nói một lời, rồi biến mất. Tan biến, theo đúng nghĩa của từ ấy, trước mắt tôi. Có lẽ đó là lần đầu tiên cô ấy tới tìm tôi theo cách thức ấy. Khi lần đầu tiên cô tan biến trước mắt tôi, có chút gì thỏa mãn tràn lên khóe miệng khiến tôi không thể không mỉm cười. Dù bị nhốt ở đây chẳng phải là một hoàn cảnh có thể cười được. Đó chắc chắn là bản thể tinh thần của Madame J. Điều đó có nghĩa rằng có thể tôi vẫn đang ở nhà, ngủ say sưa trên cái giường quen thuộc. Có thể cô ấy chỉ bắt cóc bản thể tinh thần của tôi và nhốt trong căn phòng này. Một căn phòng được tạo nên bởi chính tinh thần của tôi và Madame J. Nó khiến tôi nhớ tới căn phòng trong veo, nơi tận cùng của đêm của tôi và Tee.

- Em không hiểu nổi. Chính chị tìm Taurus và gửi cho em số điện thoại của anh ấy. Chị muốn gì?

- Chị tìm hán để lấy lại sinh khí cho em, không phải để hán ta phá vỡ thỏa thuận, lộn xộn quá nhiều cạnh em như thế. Em là của chị! Madame J gần giọng.

- Đây là nơi nào? Tôi hỏi, với hy vọng cô không vội biến mất và mặc kệ kiểu bực tức vô lý của cô.

- Một nơi anh ta không thể tới được. Madame J quay lại. Gương mặt của cô, tôi không thích nét mặt ấy. Nó nhắc tôi nhớ cô là ai.

- Chị đâu có thể giữ em ở đây mãi được.

- Có thể.

Madame J tiến lại gần. Thứ không khí của cô. Nó không còn nồng ấm như những tháng ngày đầy nắng ở khu biệt thự. Tôi thấy sợ.

- Chị đã làm gì Madame J của em.

Tôi hỏi. Người đàn bà này, có gì đó không phải cái bản thể gần gũi với tôi.

- Sắp xếp lại.

Madame J trả lời.

- Chị sẽ đưa em trở lại khu biệt thự, nếu em muốn. Nhưng ở đây an toàn hơn.

Cô tiến lại gần, áp đôi bàn tay lạnh giá lên má tôi, thì thầm:

- Chị phải giữ em lại, cô bé. Đánh mất em sẽ là một việc đáng hối tiếc vô cùng.

Cái chuông nhỏ trong cổ họng của cô biến mất.

- Em nhìn đi. Madame J vén tay áo khoác lên nửa cánh tay.

- Nhìn đi!

Những vết gân chạy dọc cổ tay Madame J, chúng có màu nâu cháy.

- Không có em, chúng trở nên như thế này đây. Em không được gặp anh ta nữa.

- Tại sao?

- Chị không cho phép. Madame J dần giọng. Chẳng đợi tôi phản đối.

- Em hỏi cái này. Tôi chỉ vào mấy vết gân trên cánh tay của Madame J. Còn chuyện gặp ai, là việc của em.

- Em làm việc ở chỗ chị bao lâu rồi? Madame J dịu giọng.

- Vài tháng. Em không nhớ rõ.

- Em có thu thập được gì qua đồng thư điện tử em phải xử lý không?

- Vài điều.

Tôi dừng lại, tìm từ ngữ để diễn tả chính xác những suy nghĩ của mình.

- Chị giàu có, thành đạt một cách khó hiểu. Sẽ không có gì lạ nếu gia đình chị giàu có. Nhưng có vẻ không phải như vậy. Và có lẽ, Madame J em gặp ở khu biệt thự, là một con người khác, với chị hiện tại.

Tôi trả lời.

- Em nghĩ chị bao nhiêu tuổi?

- Ngoài ba mươi. Em không đoán được chính xác.

- Chị không trẻ như thế.

Madame J cười lớn.

- Em đã biết chị là ai, từ cái đêm cuối cùng ở biệt thự, phải không?

- Em không biết.

Tôi lắc đầu.

- Em chỉ ngạc nhiên khi chị rời khỏi khu biệt thự đột ngột như thế. Nhưng hiện tại, em hiểu lời mờ. Về sự hòa hợp kì lạ của em và chị, việc chị có thứ quyền lực gì đó, trong xã hội, dưới vị trí... Tôi ngập ngừng.

- Thần lẫn chúa.

Madame J nhếch mép cười.

- Em không có vẻ gì là hoảng sợ nhỉ.
- Em không biết. Tôi chống một tay vào thái dương, tần ngần.
- Em không có thói quen sợ hãi những gì mình chưa chắc chắn.
- Điều đó khá lạ lùng đấy.

Madame J trầm ngâm.

- Có rất nhiều người như chị. Chúng ta đôi khi buộc phải lựa chọn. Trở thành thần lùn có thể thỏa mãn nhiều thứ mà con người mong muốn. Đương nhiên vẫn còn nhiều loại khác. Như lũ gián em đã thấy, chúng không biết chúng muốn gì, và cũng chẳng biết nên biến đổi thế nào. Cái lũ bị mắc kẹt vô dụng ấy. Giọng Madame J thoáng chút tàn nhẫn.

- Đó là thần lùn phải không? Sự tàn nhẫn, sự độc đoán, ích kỷ?
- Chị đã nghĩ mình không còn có thể đối xử ngọt ngào với một ai đó, cho tới khi gặp em.

Madame J nhìn tôi. Có chút gì đó yêu thương lướt qua đáy đôi mắt lạnh lẽo ấy.

- Nhưng, hãy nhớ, chị là thần lùn.

Madame J nở nụ cười. Ngọt ngào có vậy thêm chút quái ác. Nó làm tôi nghĩ tới những ly cocktail có vị không hẳn là khó chịu trong những lần quyết tâm uống thử một cái gì đó mới mẻ.

- Hãy ở đây cho đến khi em thông suốt hơn.

Và đương nhiên.

Madame J lại tan biến. Những vệt bụi sang sáng luẩn quẩn trong không khí nơi cô vừa biến mất.

38. Chương 38

Tôi không buồn động đến thức ăn. Dù sao thì tôi cũng không đói. Dựa theo tính toán của tôi, có thể tôi đã ở trong căn phòng này gần hai ngày.

Đây chắc chắn không phải căn phòng tôi vẫn làm việc. Ghế bành không có vệt bẩn của cà phê. Không có ai tới làm việc hay đi qua hành lang. Không có dấu vết của sự sống trong thứ không gian giả tạo này. Không có kiến bò trên tường, không có muỗi vo ve, không có bất cứ âm thanh hay mùi hương nào. Chỉ có tôi và nhịp thở thốn thốc của chính mình. Đôi lúc, tưởng như tôi có thể nghe thấy máu rần rần trong những mạch máu ở cổ tay. Đó làm một cảm giác khá kỳ lạ. Có lẽ, đúng là Madame J đã nhốt bản thể tinh thần của tôi ở đây.

Trong căn phòng ấy, điều chẳng đáng ngạc nhiên chút nào là, tôi nhớ Taurus. Nhớ ngọt ngào dịu êm tự do hoành hành trong bóng tối. Nó lẩn dật trong tim, phập phồng trên gò má, đọng lại bên thần nơi đầu ngón tay. Cảm giác ấm áp choáng ngợp của cái ôm bất ngờ cứ nắm chặt lấy những nhịp thở khó khăn của tôi và lặp lại dồn dập như một đoạn nhạc nồng nàn được tua đi tua lại với một tốc độ chậm rãi. Tôi đã thôi không lo lắng và nghi ngờ, tự cho phép mình thoải mái gặm nhấm vị ngọt ngào lạ lùng của kí ức. Chỉ có những ngón tay là luôn run rẩy, tôi phải luôn chạm ngón cái vào những đầu ngón tay còn lại, lần lượt, lần lượt đồ dành sự bồn chồn của chúng.

Đôi lúc, tôi tưởng tượng ra sự lo lắng của anh, khi tôi đột ngột biến mất. Liệu, anh có thể nhìn thấy tôi ở đây, vào chính lúc này, khi đang ngồi bên thần trên chiếc ghế bành màu xanh dịu nhẹ mà nhớ anh da diết. Và nếu, Tee trở về, trong căn nhà cửa mở toang vắng lặng, mà không có tôi? Rút cuộc, mọi cố gắng xua đuổi việc phải thừa nhận nỗi sợ ấy đều vô ích. Hóa ra, tôi quanh quẩn trong nhà, tìm đủ mọi lý do để không đi chơi với bạn bè là bởi, Tee có thể trở về, khi tôi không ở nhà. Điều đó, với tôi, giống như một sự phản bội, một sự cố gắng chuộc lỗi để ru ngủ nỗi buồn đau chênh vênh của tôi.

Lần thứ ba Madame J quay lại, trông cô u ám hơn thường lệ. Đường như, tôi có thoáng gặp lại người đàn bà nồng ấm của tôi trong một vài phút đầu, khi cô nhìn đắm đắm vào những lát bánh mì nằm im lìm trên mặt bàn.

- Em không chịu ăn chút gì.

Cái chuông nhỏ yêu dấu của tôi, nó vang lên khe khẽ trong cổ họng Madame J. Một dòng nước ấm khe khẽ chảy ra xoa dịu những vết nứt khô khốc trong tôi. Nó khiến tôi thấy mềm yếu. Trong phút chốc, tôi muốn ôm lấy cô, để giữ cô lại.

- Đừng nghĩ sẽ ép được chị. Madame J cười thành tiếng. Tiếng cười nát vụn như thủy tinh vỡ. Cái chuông nhỏ cũng vỡ nát.

- Em không hiểu. Tôi ngồi thẳng dậy, cảm thấy hai vai mình nặng trĩu.

- Em không cần hiểu gì hết. Madame J ngồi xuống cái ghế đối diện, phía bên kia bàn. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt nâu lạnh lẽo của cô, cố kiếm tìm lại sự hòa hợp ngọt ngào đã đánh mất.

- Chị và em, chúng ta không cần phải dè chừng nhau như thế này, đúng không? Tôi hỏi, tự nhận thấy có chút cay đắng hòa trong những thanh âm méo mó vừa thoát ra khỏi cổ họng của mình.

- Lẽ ra chị không nên tìm kiếm em. Madame J thở dài. Cô lấy một miếng bánh mì đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy miếng bánh mì trước khi nhận ra hành động của mình. Cũng nên ăn chút gì đó. Mình đâu có định tuyệt thực. Thật buồn cười khi nghĩ đến người khác cũng đủ khiến người ta no nê.

- Tại sao? Tôi hỏi rồi cắn một miếng nhỏ. Vị bánh mì tan trong miệng khiến tôi thấy đói.

- Chị đã từng nhìn thấy em... Madame J bỏ dở câu nói, nhắm nháp một miếng bánh mì. Nếu có thêm một cốc café thì thật là hợp cảnh. Tôi nghĩ thầm.

- Em uống đi. Madame J đưa tôi cốc café. Mùi café thơm lừng khuấy tung cái dạ dày rỗng không của tôi.

Tôi đón lấy cốc café. Loại cốc giấy quen thuộc của cửa hàng café dưới tầng một tòa nhà của Madame J. Chẳng nên ngạc nhiên về quyền lực kiểu này của Madame J.

- Nhìn thấy em? Tôi nhấp một ngụm café.

- Chị đã đánh cắp những ảo ảnh của Taurus. Madame J chậm rãi.

Ngụm café trong miệng tôi trở nên đắng ngắt.

- Không cần phải ngạc nhiên như vậy, cô bé.

Madame J nhào người qua bàn, hai bàn tay ôm lấy mặt tôi. Không gian của tôi rung rinh. Hơi ấm của bàn tay cô cọ vào những sợi lông tơ trên má tôi, khiến chúng khe khẽ dựng lên.

- Chị có thể nhìn thấy toàn bộ những ảo ảnh của những kẻ khác. Thật khó có thể tưởng tượng chị và gã mũi trâu của em đều có sự gắn gũi hoàn hảo như thế với em. Nhưng, em là của chị.

- Em không phải đồ vật, em không phải của ai cả.

Tôi hất tay Madame J ra khỏi mặt mình.

- Không cần phải như vậy, hãy ở lại bên cạnh chị. Madame J lại gần, chạm môi vào vành tai trái của tôi. Hơi thở của tôi nóng ran.

- Nếu em phải biến đổi, chị sẽ làm điều ấy.

Cô đưa lưỡi vào trong miệng tôi. Mềm mại, nóng ấm.

Uất ức và giận dữ đẩy cảm giác run rẩy tê dại xuống đáy vực. Tôi mở to mắt nhìn Madame J. Đôi đồng tử màu xám tro nghiệt ngã nhìn thẳng vào mắt tôi ở khoảng cách thật gần, chỉ vài centimet. Lạnh ngắt.

Trong một vài giây, Madame J buông tôi ra, bật cười. Tiếng cười cắt vài đường rất ngọt vào cổ tay tôi, ngay phía trên cái còng. Những nhát cắt sâu, đau nhưng không chảy máu. Nỗi đau lan dần từ cổ tay vào

bên trong tôi. Có thứ gì đó bên trong đã đứt lìa.

39. Chương 39

Tôi thu mình trong chăn. Cảm giác gai gai khi làn da cọ vào lớp vải bông mang thêm cô đơn len vào trong chăn. Tôi thấy mình ảm Ứt.

Nụ hôn của Madame J.

Cảm giác run rẩy tuột xuống hai bên đùi. Cơ thể căng cứng ảm Ứt của tôi muốn cô ấy. Tôi miễn cưỡng luồn ngón tay xuống bên dưới mình và giữ nguyên nó ở bên trong tôi, để mặc nó xua đuổi cảm giác trống trải đang gào thét nơi bụng dưới.

Cứ thế, trong bóng đêm, khi chạm lên tới đỉnh, tôi bật khóc.

Tôi không rõ mình đã trở về nhà thế nào. Như mọi lần, Madame J để tôi lại trên cái giường quá rộng khi dành cho một người trong căn phòng của Tee. Hoặc tôi đã chẳng đi đâu cả. Nụ hôn của Madame J, có thể chính nó đã phá vỡ căn phòng ấy. Tôi thức dậy vào lúc đêm mới bắt đầu, như một đêm bình thường, khi đôi lúc tôi vẫn giật mình tỉnh giấc vì những giấc mơ lộn xộn không đầu không cuối.

Sáng, tôi đứng trong nhà vệ sinh, lắng nghe cơ thể rã rời của mình gào thét. Những vết cắt nhỏ, khá sâu phía trên cái còng đã không còn quá đau đớn. Nhưng việc luôn bị chúng lôi kéo sự chú ý khiến tôi thấy khó chịu. Tôi cố gắng gạt nỗi ám ảnh về Madame J ra khỏi suy nghĩ của mình. Trước khi bản thân đủ bình tĩnh, không nên lún sâu thêm vào thế giới của cô ấy.

Cái còng mờ đi khá nhiều. Ranh giới màu sắc giữa cái còng và da ở cổ tay của tôi đã không còn quá chênh lệch. Trông giống như cổ tay tôi bị trói đến thâm tím rồi chuyển sang màu vàng nghệ. Sự thay đổi ấy chắc chắn phải có ý nghĩa nào đó.

Sáng 28 Tết, sau khi chẳng thể nào làm mấy căn phòng trong nhà sạch sẽ gọn gàng hơn, tôi quyết định về nhà bỏ trong cố gắng chạy trốn nỗi cô đơn tuyệt vọng của mình.

Hai ngày cuối năm, tôi tự cuốn mình theo những cái bánh chưng được gói vuông vắn, những mạng nhện chẳng ở góc nhà được phủi sạch, mùi bụi bặm và nấm mốc trên căn gác xép chứa đồ lâu ngày không được dọn dẹp và hương nước rửa bát dịu dàng man mát... Chỉ có nỗi trống trải mang hình ảnh của Tee và nỗi nhớ Taurus là chẳng thể nào dọn dẹp nổi. Và chẳng, tôi cũng không có ý định dọn dẹp chúng.

Chị của Tee thông báo cái tin chẳng khiến tôi ngạc nhiên chút nào vào chiều ngày 28 Tết bằng một tin nhắn đơn giản: Tee không về ăn Tết. Chắc nó kiếm được anh chàng nào bên đó rồi. Năm mới vui vẻ, em nhé!

Tôi bấm số gọi lại, nói chuyện vài câu bằng quơ với chị. Cho tới khi gác máy, tôi mới nhận ra hành động hỏi han như một thói quen cho một mối quan hệ đã thành thói quen của mình rồi buồn bã tự hỏi, liệu một vài năm nữa, Tee có trở thành một mối quan hệ theo thói quen cũ như thế này không? Tôi đã không hề gặp lại Tee từ sau lần gặp gỡ trong căn phòng ấy.

Ngày 30 Tết, cái còng chuyển sang màu vàng nhạt. Nó gần như lặn vào màu da của tôi. Nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy một vết mờ mờ chạy vòng quanh cổ tay. Đây có thể là một tín hiệu tốt. Nhưng tôi không mấy lưu tâm đến sự thay đổi đó.

Điều choán lấy tâm trí của tôi, vẫn là Taurus. Anh không hề liên lạc. Hoặc có thể anh đã quên mất những cách liên lạc thông thường nhất khi có thể nhìn thấy tôi bất cứ lúc nào. Tôi đoán vậy. Nhưng đương nhiên không thỏa mãn với ý tưởng đó của mình. Sự im lặng của anh khiến tôi có cảm giác mình bị bỏ rơi, một cách không chính thức. Dù sao cũng chẳng có gì là chính thức hay hiện hữu trong mối quan hệ này. Nhưng ít ra, sau màn thể hiện tình cảm đột ngột ấy, anh không nên biến mất tàn nhẫn như thế. Hoặc, anh vẫn cho rằng điều gã taxi nói là sự thật. Hoặc, điều tôi không muốn nghĩ tới nhất, rằng có thể, Madame J đã sử

dụng quyền lực của mình. Một thứ thỏa thuận nào đó, như cô đã có lần nhắc tới. Nên tôi lại lặp lại hành động quen thuộc của mình.

Chờ đợi.

Mọi việc đều cần chờ đến thời điểm của nó.

Đêm giao thừa. Sửa soạn xong ở nhà bố, tôi trở về căn hộ của Tee để thắp hương giao thừa. Chị của Tee giao cả việc cúng đêm ba mươi cho tôi. Điều đó được coi là đương nhiên khi tôi vẫn còn sống trong căn hộ đó.

Tối. Tiếng tivi ầm ập từ những nhà hàng xóm cùng tầng. Tiếng lách cách chuẩn bị của tôi trong bếp. Một cánh đào nho nhỏ trên bàn thờ. Vài chiếc bánh chưng xin ở nhà bố. Cây quất đặt cạnh cửa ra vào. Tất cả đều đầy đủ. Tôi xếp bát canh măng lên bàn thờ, thầm ước Tee có thể quay trở về vào đêm nay. Trong không gian dường như có điều kì diệu này.

Đã quá lâu rồi!

Tôi giữ điện thoại bên mình cả ngày. Đôi khi, tưởng như có thể nghe thấy tiếng chuông quen thuộc hay âm thanh báo có tin nhắn, và lần nào tôi cũng nghe nhầm.

Chín giờ tối, tôi tự bày cho mình vài đĩa đồ ăn vặt, rồi bật máy tính. Tôi có hẹn với mẹ. Đạo gần đây, chúng tôi liên lạc thường xuyên, đều đặn. Cứ hai tuần một lần. Những câu chuyện quen thuộc. Sức khỏe, công việc, vụ vợ. Mở đầu trơn tru và luôn bối rối khi kết thúc.

Tôi nhấp chuột vào nick mẹ. Bắt đầu hỏi han vài câu, chúc tụng vài câu. Cái webcam cũng chẳng hề được sử dụng. Chúng tôi thậm chí còn chẳng cần nhìn thấy mặt nhau. Cuối cùng thì, ai sẽ dừng cảm vượt qua bức tường trước, hay chúng tôi đã ở quá xa nhau rồi?

Chúng tôi nói chuyện mười phút. Tôi lại không biết gõ gì ngoài việc tần ngần nhìn con chuột nhấp nháy đều đặn trong ô cửa sổ chat. Bà luôn biết cách kết thúc nhanh hơn tôi.

- Mẹ có việc rồi. Con chuẩn bị giao thừa đi. Chúc con ăn Tết vui vẻ.

Tôi gõ vài câu tạm biệt rồi mở window media, chọn vài bản nhạc quen thuộc, bật chế độ repeat. Nếu không đến chỗ Madame J làm việc nữa, tôi cần kiếm một việc làm thêm khác. Việc nhận tiền đều đặn hàng tháng từ mẹ chỉ giúp mẹ bớt cảm thấy áy náy, chứ không thể cải thiện mối quan hệ của chúng tôi.

Nick của Taurus sáng.

Những ngón tay của tôi phân vân. Điệu Paloma chạm nhẹ vào gò má trái của tôi.

Chẳng có cơ sở nào cả. Tôi tự nhắc mình rồi tắt máy.

Đêm xôn xao. Lũ trẻ con nhà hàng xóm hôm nay được thức khuya cười đùa ầm ĩ. Tôi bật kênh VTV1, vặn tiếng to hơn bình thường, và để ngõ cửa ra vào. Vậy là sắp giao thừa.

Trước giao thừa năm phút, tôi bắt đầu lễ cúng với mâm cơm ngoài cửa, rồi bàn thờ gia tiên. Mùi của những nén hương và âm thanh của tiếng pháo hoa từ xa vọng lại, bản Happy new year quen thuộc của Abba trên tivi mang đến cho không gian hương vị đặc biệt của đêm 30 Tết. Một thứ không khí mơ hồ thiêng liêng dịu dàng. Tôi quỳ gối, chắp hai tay trước mặt và nhắm mắt, rì rầm những lời khấn quen thuộc. Một nghi thức luôn đem lại cảm giác nhẹ nhõm lạ kì. Đôi khi, chỉ cần có niềm tin.

Xong xuôi, tôi vào nhà, tự chúc mừng năm mới bằng một ly rượu vang bên chiếc bàn Nhật chân ngắn, và không quên rót cho Tee một cốc, để ở phía bên kia bàn. Như thế ít nhất cũng bớt trống trải.

Cái điện thoại màu trắng tôi đặt trên mặt bàn rung lên nhẹ nhẹ, có chuông báo tin nhắn. Lần này tôi thì không nghe nhầm. Tôi nhìn như in vào màn hình chữ nhật nho nhỏ trên điện thoại. Tin nhắn của Taurus. Một kiểu tin nhắn chúc mừng năm mới có thể gửi cho tất cả mọi người. Còn chẳng có từ em nào ở trong đó.

- Đừng trả lời!

Tôi quay lại. Tee cầm cốc rượu nhấp nháp theo kiểu quen thuộc của cô nàng. Tôi cười, mình chưa thể say được, rồi cầm cốc rượu lên, khẽ chạm vào ly của Tee.

- Về rồi đấy à?

- Không.

Tee xoay cốc rượu. Hành động quen thuộc ấy của cô khiến tôi thấy ấm áp. Nó như một dấu hiệu chắc chắn về sự hiện hữu của cô trong căn phòng này.

- Tao chưa về được, nhưng phải thấp hương cho ông bà chứ. Mang cái áo len về cho mày nữa.

Tôi yên lặng.

Thật lạ khi chẳng thể nói thêm điều gì. Cuộc gặp gỡ này như một điều chắc chắn sẽ xảy ra. Khi tới thời điểm của nó. Tôi bắt đầu an tâm hơn về chuyện một ngày nào đó, Tee sẽ trở về nhà. Khi quá trình của cô kết thúc.

- Có vẻ không ngạc nhiên lắm nhỉ?

- Bắt đầu quen rồi. Chỉ thắc mắc là tại sao mày lại quay về nhà, thay vì gặp gỡ nhau trong một căn phòng nào đó.

Tôi cười. Vị rượu vang nồng nồng tan trong cổ họng.

- Hôm nay là dịp đặc biệt. Thời khắc này khiến mọi mối quan hệ có thể trở nên gần gũi hơn. Nên mày lôi tao về đây không mấy khó khăn.

Tee thò tay qua bàn, nắm lấy cổ tay tôi. Hơi ấm từ lòng bàn tay cô lan ra nhẹ nhẹ.

- Mày gặp bà ta rồi đúng không?

- Madame J?

- Ủ.

- Có thể sẽ không gặp nữa. Tôi thì thâm.

- Đến lúc mày phải biết rồi, nhất là khi cái còng đã mở thế này. Bà ta chắc cũng sẽ không phiền lòng.

Tee ngáp ngừng.

- Hôm đó...

- Ủ. Đêm đó, mày đi với Chi Ngẩn.

Tôi cầm miếng bánh quy trong mấy đĩa bày sẵn trên mặt bàn, cắn một miếng nhỏ.

- Đi đâu?

- Lao vào nhau. Tee ngấn gọn.

- Từ lúc nào?

Tôi cắn thêm một miếng bánh. Nó chẳng có vị gì, khô khốc.

- Sau khi nghỉ học tiếng Trung, tao vẫn liên lạc với anh ta.

Tee ngả người ra phía sau, ôm lấy cái gối ôm màu be nhạt. Tôi mới thay vỏ gối cho hợp với màu của cái thảm lông. Có vẻ cô nàng không để ý tới điều đó.

- Tao không biết làm thế nào để nói với mày. Chuyện cũng phức tạp mà.

Tee phân trần.

- Ủ, từ lần sau sẽ phải học cách để nói những chuyện như thế.

Tôi đùa. Những âm thanh có vị đắng.

- Ủ.

Tee cũng cười. Trong một thoáng, sự gần gũi thoải mái của nhiều năm trước lóe sáng, hết như một tia chớp.

- Thực sự thì, tao đã lao vào anh ta đấy. Chẳng suy nghĩ được gì cả. Chẳng cần biết vợ anh ta thế nào. Đáng cười nhỉ?

Tee có vẻ buồn. Vẫn còn buồn bã.

- Ủ. Vợ chồng anh ta, cũng căng thẳng hả?

- Li dị rồi. Tee trầm ngâm.

- Vậy tại sao không phải là mày đang ở cạnh anh ta?

- Tao cũng không biết.

Tee lặng lẽ uống nốt chỗ rượu còn lại trong cốc. Má cô ửng hồng. Lần nào Tee uống rượu cũng vậy, một chút thôi là đỏ mặt. Cô nàng tự rót thêm cho mình một ly nữa. Tôi cố gắng giữ im lặng.

- Tao đã ép mình. Vì không thử bước chân vào thì thấy tiếc. Nhưng quả thật là tao đã ép mình. Không hiểu vì biến đổi đột ngột quá, hay vì đột nhiên mày xuất hiện trong căn phòng ấy, khi nghi lễ đang diễn ra, mà tao mắc kẹt.

Tee phân trần.

- Căn phòng ấy. Tao đã nghĩ là mình nằm mơ.

- Không.

Tee chống tay lên mặt bàn, trầm ngâm.

- Cho đến khi nó xuất hiện năm bà tao mất, tao cũng không bao giờ nghĩ nó tồn tại. Nhưng mỗi chúng ta đều có một căn phòng như thế. Nó luôn là nơi sâu kín nhất, linh thiêng nhất. Không ngạc nhiên khi Madame J luôn thích tổ chức những nghi lễ biến đổi của mụ ở nơi ấy.

Tee kéo cổ tay áo lên, chìa tay cho tôi xem. Quanh cánh tay cô, tua tủa những cái gai màu nâu sẫm, to như những sợi mì, nhọn, có vẻ cứng, dài khoảng hơn chục centimet. Chúng dính liền vào lớp da mỏng của cô, như thể chúng thật sự mọc ra từ đó.

- Chúng mọc ra từ sau đêm đó. Tee nói, rồi kéo tay áo xuống.

- Tao không hiểu lắm.

Tôi nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay của Tee.

- Thế này là biến đổi đúng không?

Tee không trả lời câu hỏi của tôi.

- Tao đã làm tình với anh ta. Đêm đó. Nhiều lần, cho tới khi Madame J tới.

Tôi im lặng. Madame J, cô tới đó làm gì?

- Tự tao, đã lựa chọn, trở thành thần lẩn.

Tee bỏ lửng câu nói trước. Có lẽ vì nét mặt bối rối của tôi. Cô uống hết cốc rượu, rồi đặt mạnh nó xuống bàn.

- Mụ ta. Có thể mày đã biết rồi. Thần lẩn chúa. Mụ ta có nhiệm vụ thực hiện nghi lễ đón chào tao.

- Mày ở trong đám thần lẩn đêm hôm đó?

Tôi hỏi, không hề ngạc nhiên trước sự điềm tĩnh của mình.

- Ủ. Tee trả lời và đứng dậy. Nhưng giờ thì mắc kẹt rồi.

- Tao đã thắp hương cho ông bà lúc mày đang khấn ở ngoài cửa rồi. Lần sau, hy vọng, tao ở lại được lâu hơn.

Tee không biến mất theo kiểu của Madame J hay Taurus, cô đi thẳng ra cửa, nhưng chẳng có tiếng lách cách mở cửa như lẽ ra phải thế. Tôi lặng yên, nhìn cái ly rỗng không Tee bỏ lại trong vài phút. Uống nốt chỗ rượu

còn lại trong ly của mình. Khóa cửa, rồi leo lên giường, tự ru mình ngủ bằng những ngón tay úp chặt lên mặt.

40. Chương 40

Tôi đi qua cái Tết năm ấy bằng những bữa cơm ở nhà bố, những lần đi chúc Tết họ hàng, thầy cô và ghé thăm một vài người bạn cũ. Không có gì đáng nhớ. Trừ cảm giác nôn nao chông chênh vì cô đơn nghenghen trong lồng ngực.

Lần trở về bất ngờ của Tee khiến tôi càng củng cố quyết định của mình. Sáng mùng một, khi hơi rượu vẫn còn vương vất trong cổ họng, tôi dọn dẹp hai cái ly trên bàn, trong cố gắng tuyệt vọng lần cuối của mình, tự nhủ phải bắt chước Taurus, đi khám tâm lý ở đâu đó, dẹp bỏ những ảo ảnh tôi cố gắng coi là có thật. Nhưng khi nhìn thấy cái áo len được đặt gọn gàng trong cái túi giấy màu xanh kẻ ô trên mặt thảm, ý định ấy đã chấm dứt. Đó là lần cuối cùng tôi cố gắng tự trấn an mình. Hết như thuở còn nhỏ. Nhưng cuối cùng vẫn cứ phải trưởng thành. Chạy trốn chẳng giải quyết được bất cứ điều gì. Trừ việc kéo dài thời gian.

Trở thành thần lẩn, có thể là một quyết định không dễ dàng. Trong đám thần lẩn đêm đó, Tee ở đâu? Cô đang hân hoan làm tình hay lẩn trong đám thần lẩn lúc lắc những cái đầu đầy say mê hưởng ứng?

Cô ở đâu?

Có vẻ Tee đã không trở thành thần lẩn. Những cái gai ở cánh tay của cô. Chúng khiến tôi liên tưởng tới chân những con gián hơn là một bộ phận nào đó của lũ thần lẩn. Những con gián màu da cam và những đôi chân trắng ớn. Tee có liên quan gì đến lũ gián bị dính chân lên trần nhà ấy? Lũ bắt lặc và vô dụng. Tôi bắn khoăn khi nhớ lại thái độ của Madame J khi nhắc đến lũ gián.

Tôi bắt đầu có thói quen quan sát mọi người xung quanh từ thời gian ấy, và dần nhận ra thế giới mình đã bước chân vào. Nó không còn giản đơn như thế giới của tôi và Tee, thế giới giản đơn hạnh phúc của tuổi thơ, của những việc đương nhiên như không được nói dối, hoa hồng phải màu đỏ chứ không thể là màu xanh. Thế giới mới của tôi và Tee tràn ngập những hoang mang khi chúng tôi là những kẻ mới.

Những người xung quanh tôi, nhan nhản những kẻ có vết chất nhầy vàng dính nơi kẽ tay, những kẻ ngơ ngác với nỗi sợ hãi của lũ gián chân trắng ớn, người tự mãn cô đơn, kẻ hoang mang chệnh vênh cuồng cuồng bối rối.

Quanh tôi, đầy những gián và thần lẩn trong lột người. Nhưng cho dù ở vị trí nào, tôi không tìm thấy hạnh phúc trong ánh mắt của họ. Có đôi lần, tôi có cơ hội tiếp xúc với những loại khác. Họ khác với những gì tôi vẫn biết. Nhưng tôi không hiểu nổi họ, hoặc chưa hiểu nổi họ. Tôi không thuộc về thế giới ấy và càng chưa biết liệu có ngày nào mình đi tới đó hay không.

Nhiều đêm, khi tẩy trang một mình trong nhà vệ sinh, khi tiếng nước xối từ vòi nước nơi bồn rửa mặt khiến đêm càng tĩnh lặng, tôi vẫn tự sờ khuôn mặt mình, cố gắng tìm những dấu hiệu có thể dự báo cho tôi. Rằng tôi sẽ trở thành cái gì. Nhưng lần nào, tôi cũng bật cười với vẻ mặt nghiêm trọng của mình trong tấm gương hình oval cũ kỹ trước mặt.

Khi ngụp lặn giữa những suy nghĩ ngổn ngang ấy, nỗi nhớ Taurus vẫn điềm nhiên chiếm một chỗ trong tâm trí tôi. Ở một vị trí rõ ràng, dễ thấy. Giống như một căn phòng mà mỗi khi bước vào căn phòng ấy, cái đầu tiên tôi nhìn thấy vẫn là thứ nổi nhớ có màu da dày dút ấy. Nó càng ngày càng chiếm nhiều diện tích hơn.

Tôi không còn bất ngờ nhìn thấy anh ngoài đường như thời gian trước. Điều ấy làm tôi khổ. Nếu đúng anh có thể nhìn thấy tôi bất cứ lúc nào, thì cũng có nghĩa rằng, lần đầu tiên tôi gặp anh ở quán bar, những lần anh đột ngột xuất hiện trước mắt tôi, không phải là vô tình. Điều đó càng có nghĩa rằng, anh không muốn gặp tôi.

Nếu tôi đơn giản có thể chỉ coi anh như một ảo ảnh đáng yêu lãng mạn, một sản phẩm kì diệu của trí tưởng tượng. Hẳn, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tôi sẽ chẳng cần ngăn những ảo ảnh ấy khiến mình bớt cô đơn

hay kiêu hãnh niềm hạnh phúc ngập tràn run rẩy mỗi khi nghĩ đến anh. Nhưng, Taurus hoàn toàn tồn tại, bằng xương bằng thịt, với số điện thoại luôn đổ chuông và nick yahoo vẫn sáng quắc mỗi tối.

Những ý nghĩ ấy nắm chặt lấy trái tim tôi, khiến từng nhịp đập của nó trở nên khó khăn.

Anh có liên hệ gì với Madame J? Việc anh không hề liên lạc sau tất cả những lần gặp gỡ ấy có phải là một thỏa thuận? Anh đã biến đổi thành thứ gì trước khi gặp tôi?

Sự bất lực khiến tôi tuyệt vọng. Nhưng chắc chắn, cho dù anh đang ở đâu trong chạng đường khó khăn ấy, anh cũng đã từng cố gắng, đi về phía tôi.

Madame J vẫn giữ yên lặng hoàn toàn. Sau Tết, cái xe ô tô màu đen quen thuộc cũng không đỗ dưới sân tập thể như thường lệ. Nụ cười có âm thanh của sự chế nhạo trong căn phòng kín hòm đó giúp tôi có hy vọng mong manh rằng tất cả đã chấm dứt. Cái còng gần như biến mất hẳn. Phải nhìn thật kỹ mới có thể thấy một vết mờ mờ chạy xung quanh cổ tay tôi. Có thật cô ấy đã chịu rời xa tôi? Tôi không biết nên buồn bã hay vui sướng trước điều ấy. Quả thực, tôi không biết làm thế nào. Tôi không thể vờ như tôi không quá yêu mến Madame J trước kia của tôi, không thể quên mất sự gần gũi hoàn hảo khó tin giữa chúng tôi. Tựa như, chắc chắn, chúng tôi đã từng là một. Ở một nơi nào đó. Rất xa.

Tôi kiếm được việc làm thêm mới ở một công ty gần nhà. Công việc đơn giản, ngồi trực điện thoại và giữ cho giọng nói của mình lúc nào cũng ở mức chậm rãi, nhỏ nhẹ. Thời gian làm việc từ trưa đến chiều tối cũng thoải mái. Vừa khít với lịch học buổi sáng của tôi. Lương tháng đủ để tôi trả tiền nhà đều đặn. Nhưng không đủ để chi tiêu sinh hoạt hàng ngày. Tôi bắt đầu tính đến tìm thêm một việc làm buổi tối khi không còn muốn nhận tiền mẹ gửi đều đặn hàng tháng.

Công việc mới giữ cho tôi bận rộn cả buổi chiều. Chẳng cần phải suy nghĩ gì nhiều khi cứ vài phút điện thoại lại đổ chuông một lần. Không có điện thoại trong mười phút sẽ được sai làm những việc vặt khác như pha café, dọn dẹp lại bàn giấy cho sếp hay đơn giản là đi photo vài văn bản nào đó. Bận rộn tốt hơn rất nhiều việc phải suy nghĩ về những vấn đề hiện tại. Nhưng, dù không nghĩ tới chúng, tôi vẫn cảm nhận được sự tồn tại của chúng, như những cái bóng đen, ám ảnh, đổ dài trong lòng tôi.

Sang tháng Ba, trời trở rét đột cuối. Đôi lúc, thời tiết lại đột ngột ảm áp một cách diệu kỳ. Lá của một loại cây tôi không biết tên phủ kín mặt đường. Năm nào cũng vậy, cứ khoảng thời gian này, Hà Nội lại có vài ngày đẹp dịu dàng. Không gian đột ngột sáng bừng, một thứ ánh sáng vừa phải, như tình yêu mới chớm, ngọt ngào, mơ màng. Gió cùng với đủ thứ xe cộ thi nhau đuổi những chiếc lá lăn dài trên những con đường tít tắp. Thi thoảng, lại có một cơn mưa lá rời khỏi cành cây, xoay những điệu valse mê say trong không trung trong sự ngăn ngại của vô khối kẻ qua đường. Không gian lãng mạn ấy mài mòn những dấu tranh yếu ớt của tôi. Hoặc có thể, tôi chỉ cố tìm có hợp thức hóa cái thời điểm của mình.

Tôi quyết định liên lạc với Taurus.

Sẽ không phải là một cuộc trò chuyện qua Yahoo.

Chắc chắn, tôi không biết mình phải làm gì nếu anh không phải Taurus nông nản của tôi, hoặc, chẳng nhớ tôi là ai. Nếu, anh mang bộ mặt thần lẫn với cái nhếch mép quen thuộc của mình. Và thực ra tôi không muốn nghĩ đến kết cục tồi tệ ấy.

Không phải một cuộc gặp trực tiếp. Tất nhiên, tôi không biết nơi anh ở, nơi anh làm việc, những nơi anh hay lui tới. Nên việc gặp trực tiếp là điều không thể. Sự thật này phủ một vài thất vọng lên nỗi nhớ của tôi.

Tôi lựa chọn cách ít rủi ro nhất. Nhắn tin. Một tin nhắn đơn giản:

- Anh dạo này thế nào?

Chỉ có thế. Một kiểu bắt đầu rụt rè.

Tôi gửi tin nhắn ấy khi đang ngồi trong bếp, uống một cốc trà sen có mùi thơm dịu dịu. Tôi ít khi uống trà. Nhưng vẫn giữ thói quen mua những gói trà sen nhỏ đóng gói sẵn, có bao bì ni lông màu bạc in mấy bông hoa màu hồng để thả hương vào ngày rằm hay mừng một. Tôi có một cái hộp gỗ hình chữ nhật nhỏ nhỏ màu trắng mua trong một dịp triển lãm đồ Thái Lan, đặt trên nóc tủ lạnh. Tôi thường xếp những gói trà nhỏ vào đó mỗi khi thả hương xong. Tối đó, khi nhìn hộp trà đã đầy ụ. Tôi tự nhủ, một cốc trà trong thời

tiết này là một gợi ý không tồi. Dù nó có thể khiến tôi mất ngủ cả đêm. Nhưng vẫn cần cái gì đó trong lúc chờ đợi tin nhắn của Taurus.

Tôi nhâm nhi cốc trà. Vị ngọt đắng nhẹ nhàng man đầu lưỡi hòa với hương thơm đặc trưng của loại trà mang hương vị cổ kính này khiến tôi thấy yên ổn. Tôi đan những ngón tay vào nhau, đặt cốc trà màu nâu nho nhỏ vào giữa. Một cảm giác khá dễ chịu.

Tôi đếm thời gian và chờ đợi, khá bình thản. Ngoài trời bắt đầu mưa. Những giọt nước nhỏ xíu lao mình trong không gian, chúng có giai điệu buồn bã. Thỉnh thoảng cũng có sấm. Những âm thanh ấy gieo một chút trống trải vào căn bếp nhỏ bé của tôi.

Tôi nghĩ về quyết tâm của Tee. Cô đã làm thế nào với những bối rối và nhớ nhung của mình?

Cái điện thoại màu trắng đặt trên bàn, ở phía bên tay trái của tôi rung lên khe khẽ.

- Anh bình thường. Cảm ơn em!

Tôi nhấp thêm một ngụm trà. Vị đắng đọng lại nơi đầu lưỡi và kiên quyết không trôi xuống họng như bình thường. Đắng thật! Tôi thầm nghĩ, những ngón tay lưỡng lự trên bàn phím điện thoại. Không có một câu hỏi lại.

- Đừng tiếp tục nhắn tin nữa.

Mình bắt đầu phát cáu rồi. Tôi nghĩ thầm, xóa bớt vài từ không cần thiết trong tin nhắn đang soạn dở.

- Anh bảo đừng có nhắn tin nữa.

Taurus nắm lấy cổ tay tôi giật về phía mình. Cái điện thoại trượt khỏi tay tôi, rơi xuống đất. Tôi lặng im, ngắm nhìn khuôn mặt giận dữ của Taurus, chẳng buồn nhặt nó lên.

Mình hoang tưởng không phải ở mức độ bình thường rồi. Nhưng ít ra tiếng điện thoại va vào nền gạch nghe cũng rất hiện thực. Tôi nhủ thầm.

- Đừng có cười ngớ ngẩn như thế! Taurus cúi xuống nhặt cái điện thoại, đặt nó lên mặt bàn. Những ngón tay của anh, chúng ở cách tôi chỉ vài centimet. Tôi muốn chạm vào chúng. Luồng không khí xung quanh tôi rung rinh. Tôi thử khê cử động ngón tay trở của mình. Không ngạc nhiên khi tôi không thể cử động nổi ngón tay của mình.

Taurus ngồi xuống cái ghế đối diện, hai tay đút vào túi quần. Tôi tự hỏi tại sao anh lại giấu chúng đi.

- Hấn ta... Taurus bỏ dở câu nói. Anh sẽ không trả lời theo cách em muốn đâu.

Buồn bã lướt qua ánh mắt của anh. Có quá nhiều bóng tối và cô đơn trong đôi mắt ấy.

- Hấn?

Tôi ghét sự thụ động của mình. Tại sao mình phải ngồi đây, trong căn bếp cô đơn này và trò chuyện với trí tưởng tượng của mình? Lẽ ra mình nên dừng cảm hơn. Sẽ chẳng phải là điều gì ghê gớm khi trực tiếp đi gặp anh. Đối mặt với hiện thực, đôi khi, vẫn là cách nhanh nhất.

- Anh không thể tới gặp em nữa. Đừng tìm kiếm anh thông qua hấn.

Taurus không nhìn tôi. Anh nhìn chăm chăm vào cái điện thoại màu trắng đặt cách bàn tay tôi chỉ vài centimet. Tôi cố cử động những ngón tay của mình. Lần này mọi việc không quá khó khăn, ngón tay út bên bàn tay phải của tôi nhúc nhích được một chút. Tôi tập trung vào những ngón tay của mình.

- Anh đang nói với em đấy.

Taurus bắt đầu nổi cáu. Tôi khê nhấc ngón út tay trái của mình lên khỏi mặt bàn khoảng một centimet. Rồi ngón trở. Mình cũng có quyền im lặng, sau ngần ấy thời gian. Tôi nghĩ thầm, mắt không rời khỏi ngón áp út. Tôi đang cố gắng nhắc nó lên.

- Sao cũng được. Chỉ cần em dừng lại, đừng cố liên lạc với hấn.

- Tại sao? Hấn nào? Anh tin lời của cái gã pha chế đấy ư?

Tôi hỏi và thử nhấc cả bàn tay trái lên. Nó rời mặt bàn được khoảng hai centimet. Tôi lặp lại với tay phải.

- Không!

Taurus dần giọng. Anh nhấc cốc trà của tôi lên, uống cạn. Tôi có thể cảm thấy hơi thở gấp gáp của anh lẫn với vị trà đắng đắng trôi qua cổ họng mình.

- Anh phải đi rồi. Đừng có làm trò ngu ngốc nữa.

Taurus đặt cốc trà xuống. Bàn tay của anh lặng im, những ngón tay đặt nhẹ trên cái tay cầm bằng sứ cong cong. Chúng cũng không định cử động.

Những ngón tay của tôi run run. Tôi nhấc hẳn bàn tay phải lên khỏi mặt bàn, hất mạnh thứ sức mạnh vô hình quái quỷ nào đó vẫn đang cố gắng đè những khớp xương của tôi xuống. Một cơn đau rất lan nhanh trên mu bàn tay. Tôi nắm lấy bàn tay của Taurus. Cốc trà lặn lóc trên mặt bàn.

- Anh không được đi đâu cả. Cho đến khi giải thích rõ ràng với em. Tại sao?

Tôi cảm thấy sự kiên quyết của mình.

Mặc dù có vẻ bất ngờ. Nét mặt của Taurus vẫn không thay đổi. Chỉ có bàn tay của anh. Chúng có vẻ hoang mang khi nằm trong bàn tay tôi. Nhưng bàn tay của tôi còn tồi tệ hơn. Chúng run lẩy bẩy. Vết xước trên mu bàn tay của tôi rớm máu. Nhưng chúng không mấy lôi kéo sự chú ý của tôi khi thứ cảm giác ngọt ngào run rẩy lan rộng ra mơn man nơi lòng bàn tay. Sự tiếp xúc trên làn da khiến mồ hôi rịn ra nơi những lỗ chân lông, rứt rứt lẫn dài dọc sống lưng. Trong phút chốc, không gian quanh tôi bỗng bình. Có vài tiếng sấm đi đoàn vang lại, tựa như ở một thế giới khác, rất xa.

Taurus vẫn yên lặng. Anh hơi cúi người qua bàn tay còn lại chống lên mặt bàn. Một tư thế thật bất tiện khi ở giữa chúng tôi là cái bàn gỗ này. Nó cũng khiến tôi phải khom người, hơi rướn về phía trước. Tôi cũng quyết định yên lặng. Nếu buông tay ra, anh có thể biến mất bất cứ lúc nào. Dù tôi cũng không chắc việc mình nắm chặt bàn tay anh có thể giữ được anh không tan biến trước mắt tôi như những lần trước không. Nhưng ít nhất, tôi muốn cảm thấy sự tồn tại của anh, vẻ bản khoản của anh, và cái cách anh nhìn tôi.

Chúng tôi đứng lặng yên trong tư thế hài hước của mình. Như thể chúng tôi đang chơi trò đấu vật tay, mà chẳng thềm ngồi trên ghế của mình. Mưa đem hơi nước vào trong đêm. Lại một đêm trong trẻo. Có khi nào vài phút nữa, tôi sẽ thức giấc trên giường, với bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay của chính mình?

- Không ích gì đâu. Đừng ép anh. Anh không muốn em lún sâu vào chuyện này.

Giọng anh khàn khàn.

Tôi ghét thứ âm thanh kìm nén của nó. Và cả những tia máu vằn đỏ trong mắt anh. Chúng khơi nguồn cho một cơn bão nhỏ cồn cào trong trái tim tôi. Cơn bão ấy đột ngột biến thành cơn lốc xoáy mà điểm dừng của nó sau cơn càn quét khiến chính bản thân tôi khá ngạc nhiên. Trong vài giây, tôi thấy mình đang nhào người trên bàn. Ngọn lửa bùng lên khi hơi thở của anh chạm vào bờ môi của tôi. Trước khi tôi kịp nhận ra run rẩy kéo tuột hơi thở nóng ran của mình trượt ra khỏi lồng ngực thì đám say đã trùn xuống.

Taurus kéo mạnh bàn tay đang nắm chặt lấy tay anh về phía mình. Cái bàn bị hất đến rầm sang một bên khi tôi nằm lộn trong vòng tay anh.

Và, anh đang hôn lại tôi.

Hạnh phúc nảy một nhánh mầm xanh muốt từ một góc nhỏ trong trái tim, êm ái tựa như một đám lông vũ trắng muốt bay tít mù, nhấn chìm tôi trong vũ điệu ngọt ngào của riêng mình mà dư vị nồng nàn của nó ôm lấy trái tim tôi nhiều giờ sau đó.

Khi Taurus, một lần nữa lại tan biến trước mắt tôi.

Bỏ lại tôi, với bức tường vừa sụp đổ.

41. Chương 41

Tôi ngồi lại với đồng hồ nát của bức tường vừa đổ. Chúng gợi nhớ chút chiến thắng ngọt ngào đầy ảo tưởng tôi vừa giành được.

Anh không thể lại một lần nữa biến mất như thế, khi chưa giải thích điều gì với tôi. Không thể bỏ tôi lại với những hoang mang không lối thoát mà anh đã gieo mầm. Ấm ức chèn ngang cổ họng khiến tôi thấy uất nghẹn.

Tôi nhặt cái điện thoại dưới đất, gọi cho Taurus.

Những tiếng tút dài cảm thứ vuốt sắc nhọn lạnh buốt vào trái tim tôi, để lại một cơn đau buồn buốt dai dẳng.

Không có ai nhắc máy.

Nhưng chỉ vài giây sau, cái điện thoại đang nằm gọn trong tay tôi lại rung báo có tin nhắn. Của Taurus.

Đừng liên lạc với anh nữa!

Tại sao?

Cô đơn lặng lẽ luồn vào trong bếp. Tôi bỏ mặc nó, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Nước lạnh giúp tôi tỉnh táo hơn.

Nụ hôn của anh vẫn quanh quẩn trên đôi môi tôi, khiến nó càng trở nên cô đơn.

Không thể coi như giữa tôi và anh không có chút liên hệ nào. Cũng không thể cứ ngồi đợi và hy vọng anh có thể xuất hiện lần nữa. Tôi tự thì thầm với mình những điều ấy.

Tee, cô ấy hẳn đã khó khăn hơn rất nhiều khi quyết định lao vào anh ta như thế. Liệu có dễ dàng hơn nếu chúng tôi có thể đi cùng nhau trên con đường cô đơn buồn đau cũ kỹ này?

Tôi quay ra bếp. Kê cái bàn lại chỗ cũ, nhặt chiếc cốc uống trà nằm lăn lóc dưới đất rồi pha cho mình thêm một cốc trà. Café có thể sẽ khiến cái dạ dày đang cồn cào của tôi nôn nao nhảy múa. Tôi mang cốc trà lên nhà, đặt nó ở cái bàn nhỏ kê cạnh giường. Khi tôi đang cầm cúi trước chồng đĩa CD, bản khoản không biết chọn một đĩa nhạc không lời hay vài bản nhạc xưa cũ thì cái điện thoại trắng nho nhỏ trên giường rung lên nhẹ nhẹ.

Trái tim của tôi, nó có vẻ run rẩy. Tôi ngược nhìn đồng hồ. Đã hai giờ sáng. Thông thường không bao giờ tôi nhận được tin nhắn vào thời điểm này trong ngày. Ngạc nhiên cuộn một đám bụi mù mịt khiến tôi phải mất một lúc mới có thể nhìn rõ số điện thoại của người gửi.

Đó là tin nhắn của Taurus.

Tôi để yên điện thoại ở trong tay, suy ngẫm. Anh có thể nói điều gì sau khi đã yêu cầu tôi đừng liên lạc với anh nữa? Một yêu cầu khác nữa mà anh quên mất chăng? Không được lảng vảng trước mặt anh với thứ tình cảm điên rồ của mình chẳng hạn. Tôi bật cười với suy nghĩ của mình.

Một ngày thật dài!

Tôi mở tin nhắn của anh.

Em ngủ chưa?

Lại bắt đầu những chuyện kỳ cục. Tôi nhìn chăm chăm vào tin nhắn của anh. Những ngón tay của tôi, chúng đầy kiên quyết.

Em chưa ngủ. Sao đột nhiên lại nhắn tin cho em?

Tôi ấn phím gửi, rồi ngồi lặng lẽ uống trà trên giường. Khi nào Tee trở về, có lẽ cô sẽ thích việc nhâm nhi trà trên giường như thế này. Cho hai chân vào trong chăn, để cho làn khói nhẹ nhàng từ chén trà lan man trên khuôn mặt.

Chỉ sau vài giây, điện thoại lại rung.

Thích thì nhắn thôi.

Thái độ này là thế nào nhỉ?

Vậy tin nhắn lúc này là vì không thích?

Tôi gửi tin nhắn rồi bỏ cái điện thoại xuống một bên, uống nốt cốc trà. Vị đắng thanh thanh lan sâu vào trong vòm họng. Câu nói của Taurus chấp chờn trong tâm trí tôi, lặp đi lặp lại.

Đừng tìm kiếm anh thông qua hân.

Tôi như lạc vào đám bong bóng màu trắng, trong vắt, hết như đám bọt xà phòng. Anh và hân. Taurus của tôi, và gã. Thần lẫn, tôi gần như chắc chắn thế. Bọn gián không có được cái kiểu tự mãn đến như thế. Anh có liên hệ gì với gã thần lẫn ấy?

Tin nhắn lại đến. Tôi lấy làm lạ khi thứ âm thanh rì rì ấy không còn nắm chặt lấy hơi thở của tôi được nữa.

Uhm, quên cái tin nhắn đó đi!

Tôi tắt điện thoại, cuộn mình vào trong chăn, hai tay ôm lấy chân, mặt gục vào đầu gối. Cái tư thế mà mọi đớn đau có thể bị bao vây nhốt vào trong một cái lọ cứng trong suốt. Và tôi an toàn với vòng vây của chính mình.

42. Chương 42

Tôi nằm trong đêm với những mong manh của mình. Những hy vọng tưởng tượng bay lơ lửng trên đầu giường. Tôi tự hứa với mình, sẽ chỉ cho phép những ảo ảnh ấy an ủi mình cho tới khi tia nắng đầu tiên xuất hiện bên cửa sổ. Nếu không có vài phút hy vọng ấy, tôi sẽ chẳng còn chút sức lực nào cho ngày mai.

Đừng tìm kiếm anh thông qua hân.

Tôi lẩm bẩm câu nói ấy của Taurus, vài lần trước khi rời khỏi giường.

Lúc ấy là chín giờ sáng. Tôi chạm đôi chân trần xuống sàn nhà. Để mặc cho cái ớn lạnh của sàn lát đá hoa lan dần trong gan bàn chân. Cảm giác ấy khiến tôi thấy mình cân bằng. Tôi ngồi yên trong vài phút, lắng nghe tiếng chim hót quen thuộc mỗi sáng dưới khu tập thể kế bên. Gió khẽ lùa bên tấm rèm cửa rung rinh. Một buổi sáng yên bình. Nắng nhàn nhạt giăng mắc thứ mùi ẩm áp trong không khí. Có tiếng đập cánh của vài con chim. Có lẽ chúng đuổi nhau trên những cây nhãn phía dưới sân.

Cuộc sống diệu kỳ vẫn tiếp diễn.

Đôi lúc tôi quên đi rằng, cho dù xảy ra điều gì khủng khiếp với tôi, với Tee, hay với ai đi chăng nữa, cuộc sống bình dị này vẫn lần đều theo vòng quay của mình.

Như thế, liệu chờ đợi có phải là một tội lỗi? Chúng ta đều có quyền lựa chọn với cuộc sống của mình. Madame J, Tee và Taurus, họ đều đã chọn lựa.

Tôi bật điện thoại và nắm chặt nó trong lòng bàn tay. Sự kiên quyết tối qua vẫn còn nguyên vẹn. Tôi cũng có quyền lựa chọn của riêng mình.

Nếu anh ta không tiếp tục, mình sẽ làm điều ấy. Tôi hít sâu một hơi dài rồi gửi cho Taurus một tin nhắn:

Hôm nay anh rảnh lúc nào?

Anh nhắn lại nhanh hơn tôi tưởng.

Anh chưa biết. Có gì không?

Mấy ký tự cuối khiến tôi phải tự cười cợt những hy vọng trước đó của mình. Là gã, không phải Taurus của tôi. Tôi bấm phím trả lời.

Đi café với em!

Tôi gửi tin nhắn rồi ra khỏi giường. Café. Sao lại có thể là đi café nhỉ? Tôi cố lục tìm một vài cái tên quen thuộc, những nơi tôi thường lui tới trong khoảng thời gian Tee biến mất.

Sao tự dưng lại café?

Tôi đang ngậm bàn chải đánh răng trong mồm khi đọc tin Taurus nhắn lại. Tại sao à? Nếu không thì đi đâu? Không tiếp cận anh ta thì chẳng thể nào tìm ra Taurus của tôi.

Đánh răng xong, tôi quăng điện thoại vào góc bàn trang điểm, sau khi gửi cho anh một tin nhắn ngắn gọn:

Em nhớ anh.

Tin nhắn này là dành cho anh, không phải gã ta. Nhưng em chẳng biết phải gửi nó đến đâu cả. Tôi nhủ thầm, vừa trang điểm, vừa ngắm nhìn vài quả bóng bay đủ màu bay lơ lửng trong căn phòng của Tee. Trông chúng thật nhẹ nhõm!

Mình nhớ anh ta. Mình rất nhớ anh ta. Tôi lẩm bẩm.

Trang điểm xong xuôi, tôi mất 15 phút để chọn cho mình trang phục phù hợp. Dứt khoát hôm nay mình phải gặp được anh ta. Nên đương nhiên việc mặc thế nào cũng là một vấn đề khiến tôi bối rối. Mình chưa bao giờ gặp anh ta trong một bộ dạng như mong muốn, trừ cái lần ở quán bar. Nhưng có lẽ Taurus luôn biết trước mình sẽ mặc cái váy nào khi anh có thể nhìn thấy mình bất cứ lúc nào. Tôi thoáng đỏ mặt khi nhìn xuống bộ đồ lót đang mặc. Tôi đang đứng trước tủ quần áo có hai cánh tủ mở rộng. Trên người mặc duy nhất bộ đồ lót màu đen có viền đăng ten hình quả cherry mà Tee mua tặng tôi dịp Noel hai năm trước, nhân dịp tình yêu cuồng loạn với những họa tiết dâu tây và cherry của tôi trở thành nỗi ám ảnh. Nhưng bây giờ cũng chẳng cần mặc thêm thứ gì khi tôi chuẩn bị chui vào một cái váy khác. Và có lẽ anh cũng đã nhìn thấy tôi trong tình trạng như thế này thường xuyên rồi.

Trừ khi, mối liên hệ đặc biệt ấy của chúng tôi đã không còn tồn tại.

Ý nghĩ ấy đem một chút cay đắng len vào cổ họng khô khốc của tôi. Tôi chui vào một cái váy ren màu đen thường được mặc trong những dịp quan trọng. Mùi quen thuộc của lớp ren mềm và cảm giác êm ái khi làn da cọ vào thứ vải quen thuộc khiến tôi thấy mình vững tâm.

Taurus nhắn tin lại khi tôi đang chuẩn bị ra khỏi nhà. Một tin nhắn đơn giản:

Ở đâu anh qua đón.

Cái vẻ độc đoán này, mình đã từng gặp rồi. Tôi mỉm cười. Thật khó tin đó là anh và hẳn không có mối liên hệ nào. Họ giống nhau kì lạ. Chỉ có tình cảm dành cho tôi, là khác biệt.

Tôi cầm theo cái một cái ví cầm tay nhỏ cũng màu đen, nhét vào đó cái điện thoại, một thỏi son và chùm chìa khóa nhà. Lúc đó là mười giờ sáng. Khi bước qua cánh cửa sắt màu trắng, tôi dường như đi lạc vào không gian của Tee trong một vài giây. Thứ không gian màu xanh thẫm dễ nhận biết bởi sự cô đơn chên vênh đón đầu vẫn thì thoảng chờn vờn trong căn phòng của Tee. Cứ tiếp tục đi theo con đường này, mình sẽ tới được chỗ cô ấy. Tôi nhủ thầm.

Taurus đã không còn nhìn thấy tôi nữa. Hoặc, có một kẻ khác đang chiếm chỗ của anh. Tôi đi chậm chậm xuống sân khu tập thể, nhắm nháp suy nghĩ ấy một cách khá bình tĩnh.

Nếu là Taurus của tôi, sẽ không cần hỏi những câu đại loại như thế. Ở đâu? Đó là một câu hỏi thừa.

Tôi chọn một quán café mới mở ở gần nhà. Một loại quán chỉ đông vào buổi tối. Sẽ không có quá nhiều người vào giờ này. Một không gian không có nhiều tiếng ồn sẽ giúp cuộc gặp gỡ của chúng tôi dễ dàng hơn. Chỉ ít là tôi cảm thấy như vậy.

Quán bài trí khá đơn giản. Không có phong cách gì đặc biệt. Vài cái bàn bằng sắt uốn cong, một chậu hoa nhỏ ở dưới mặt bàn, mấy cái đèn tỏa ánh sáng vàng vọt có kiểu dáng như loại đèn đường cổ. Tôi bỏ qua tầng một, lên thẳng tầng hai. Đúng như tôi đoán, không có ai ở trên đó cả. Tôi chọn một bàn cạnh cửa kính nhìn ra đường rồi mở điện thoại, đọc lại một lần nữa mấy tin nhắn của Taurus. Gã phục vụ bàn mặt mũi dờ dẩn gọi cho tôi nhớ đến gã lái taxi. Bao lâu rồi nhỉ.

Tôi gọi một quả dứa và nhấn tin lại cho Taurus.

Em đang ở quán...

Kèm theo đó là địa chỉ quán mà tôi đọc được trên bao diêm được đặt gọn gàng trong cái gạt tàn trên bàn.

Tôi ngồi đợi Taurus với quả dứa của mình. Nó dường như quá lạnh so với hơi thở của tôi.

Điện thoại đổ chuông. Bản nhạc chuông quen thuộc khiến tôi giật mình. Tôi tần ngần nhìn dãy số hiện lên trên màn hình mất vài giây rồi mới nghe máy.

- Em xuống đi.

Tôi đứng dậy, tiến sát ra cửa kính.

Taurus đứng phía dưới đường. Anh vẫn mặc bộ quần áo tối qua, khi ôm tôi trong lòng. Một cái áo sơ mi màu ghi sáng có kẻ sọc, với quần vải tối màu. Thế này thì thật khó khăn. Tôi đã hy vọng sẽ có sự khác biệt gì giữa hai người nhỉ?

- Tại sao? Tôi hỏi, chạm tay trái vào lớp kính trong veo trước mặt. Taurus có vẻ xa vời hơn khoảng cách hiện tại giữa chúng tôi. Anh đeo kính râm, đứng dựa vào một cái ô tô sáng bóng màu bạc. Sự xuất hiện của thứ phương tiện đi lại xa xỉ ấy khiến tôi thấy ngọt ngào.

- Đi chỗ khác. Taurus trả lời, một kiểu ra lệnh. Anh không nhìn lên chỗ tôi đang đứng.

Tôi không muốn lặp lại câu hỏi tại sao. Im lặng giữ cho tôi suy nghĩ trong vài phút. Taurus vẫn giữ máy.

- Được rồi, anh bỏ kính ra, nhìn lên tầng hai.

Tôi yêu cầu.

- Tại sao? Anh có vẻ ngạc nhiên.

- Em không hỏi câu hỏi đó nữa. Anh cũng nên như vậy.

Tôi trả lời, hài lòng với sự bình tĩnh của mình. Tôi cần nhìn thấy đôi mắt ấy trước khi bước xuống, chui vào cái xe kia.

Taurus yên lặng. Có lẽ anh cũng cần vài phút. Tôi điều chỉnh nhịp thở gấp gáp của mình để lắng nghe hơi thở của anh.

- Sao cũng được. Tùy em.

Taurus thở dài, tháo bỏ cặp kính. Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt tôi.

Tôi không tìm thấy Taurus của tôi trong cái nhìn ấy.

Nhưng đó vẫn là đôi mắt của anh.

- Đợi em một lát.

Tôi trả lời rồi cúp máy.

Gã nhân viên thu ngân mặt mũi tươi tỉnh từ chối khi tôi đề nghị thanh toán rồi tiếp tục hờ hững mở cửa giúp tôi.

Liệu có phải anh ta đã thanh toán trước cả khi gọi điện cho mình không nhỉ? Tôi tự hỏi. Anh ta đã vào đợi trong xe. Tôi tự mở cửa xe, ngồi vào bên cạnh anh.

- Cảm ơn anh. Tôi thì thăm, mà không nhìn sang Taurus.

- Đâu có gì. Taurus trả lời.

Thứ âm thanh xa cách phủ thêm chút gượng gạo xuống giữa hai chúng tôi.

Taurus đưa tôi đến một quán bar nơi lần đầu tiên tôi gặp anh. Và dường như chọn đúng cái ghế cao màu xanh hôm ấy. Chỉ khác một điều, hôm nay, tôi ngồi cạnh anh, thật gần.

- Em uống gì? Nước táo ép?

Taurus quay sang tôi. Ánh mắt của anh dịu dàng, nhưng là một thứ dịu dàng đầy lịch sự dành cho những người có thiện cảm mới gặp.

Tôi gật đầu. Taurus gọi hai ly táo ép, rồi xoay người sang phía tôi. Anh nghiêng người về phía trước, hơi chống khuỷu tay phải lên mặt quầy bar. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, khoảng cách gần như những cặp tình nhân, và không có cái bàn nào ở giữa. Điều ấy phũ phất run rẩy ngọt ngào lên những giác quan của tôi.

- Trông anh không khác lắm. Tôi nhấp một ngụm nước táo, nhìn anh dò hỏi.

- Khác gì? Taurus bật cười. Tôi thấy má mình nóng nóng. Lại bắt đầu rồi. Tôi cũng cười.

- So với lần cuối em nhìn thấy anh. Tôi đưa tay ra sau gáy, cào cào đám tóc, cố làm ra vẻ tự nhiên trước màn kiểm tra của mình.

- Anh có gì khác, so với tối hôm qua? Đến lượt đôi mắt của anh, chúng cười lấp lánh. Trong khoảnh khắc, tôi thoáng thấy một Taurus u buồn của tôi trong đáy đôi mắt ấy. Là anh ư?

- Một chút, so với thời gian trước. Tôi cười không ngừng. Và anh cũng vậy. Những nụ cười ru ngủ không gian. Tôi đang ngồi cạnh Taurus của tôi, bằng xương bằng thịt, liệu có phải như vậy chăng?

- Khác gì? Anh chạm ngón tay cái vào cằm của mình, chăm chú nhìn tôi. Đôi mắt của anh nheo lại.

- Anh thế nào? Tôi xoay xoay cái ly nước trong tay mình.

- Sao em hỏi vậy?

- Sau tối qua, anh thế nào? Tôi lặp lại câu hỏi.

Em không tìm thấy anh.

Tôi nhìn xuống đáy ly nước táo của mình. Nó có màu vàng xỉn buồn bã.

- Giờ tìm thấy chưa?

Anh đột ngột nắm lấy tay tôi. Một con sóng nhỏ cuộn lên mơn man. Cái nắm tay này, sự tiếp xúc này, không kéo tôi đến một không gian ngọt ngào chỉ có tôi và anh. Nó có thứ cảm giác sỗ sàng đáng ghét.

Có chút gì đó không đúng. Không phải như thế này. Chúng tôi không cần tán tỉnh nhau như thế.

Tôi rút tay ra khỏi bàn tay anh, chạm khẽ vài đầu ngón tay vào khuôn mặt anh, nơi có vài sợi râu cứng cứng trong vài giây. Tối qua tôi không cảm thấy sự có mặt của chúng. Cảm giác thô nháp và ầm ập, nhưng không hề thân thuộc.

- Em hỏi, anh thế nào? Em không theo kịp những thay đổi của anh.

Tôi hỏi khi rút tay lại.

- Em quên những chuyện ấy đi. Taurus bật cười thành tiếng.

- Gồm những chuyện gì?

- Tất cả. Hãy nói đến chuyện vì sao em muốn gặp anh.

Taurus nghiêng người về phía tôi. Gần tới mức tôi có thể cảm thấy hơi thở của anh. Taurus đưa mắt nhìn thẳng vào lớp ren mỏng manh trên ngực tôi trong khi những ngón trái lướt nhẹ trên đùi tôi. Những ngón tay lạnh ngắt.

Tôi gạt bàn tay ấy sang một bên.

- Em sao thế? Taurus ngán ngẩm quay đi, khẽ nhếch mép cười. Tôi biết nụ cười ấy.

- Không sao. Em nhớ anh.

Tôi đáp, nhấp thêm vài ngụm nước táo ép. Chúng có vị chan chát.

Taurus đứng dậy, đặt vài tờ tiền lên mặt bàn rồi vẫy tay gọi thanh toán. Anh định ra về. Tôi thấy phát cáu sự thụ động của mình. Mình phải tìm thấy Taurus, cho dù là thông qua con người này. Tôi đưa mắt nhìn Taurus. Đây không phải Taurus của tôi. Dứt khoát mình phải tìm ra sự thật. Tôi uống một hơi cạn ly táo ép của mình. Nước lạnh lạnh giúp tôi thấy dễ chịu hơn. Đến khi đặt ly nước lên mặt quầy bar, tôi mới nhận ra đôi tay mình đang run.

Taurus, anh ta chưa có vẻ gì là chuẩn bị ra về. Thanh toán xong, anh ta cầm cúi với cái điện thoại di động của mình. Có vẻ là công việc làm ăn. Tôi theo dõi khuôn mặt anh. Đôi mắt, khóe miệng lúc nào cũng có vẻ nhếch lên. Chúng đều là của Taurus, nhưng có điều gì đó khác biệt so với Taurus của tôi. Tựa như sự khác biệt giữa khuôn mặt của một con người thật với bức tượng sáp được làm giống y hệt. Tôi nhớ đến Madame J, về quyết định của cô. Tất cả đều có lý do của nó. Những suy nghĩ ấy lướt qua tâm trí tôi. Tất cả đều thật buồn. Phải chăng Taurus của tôi cũng đã lựa chọn, một con đường khác, mà không hề có tôi?

Taurus xong việc với cái điện thoại. Khi ánh mắt của anh rời khỏi màn hình điện thoại, nó phủ kín quanh tôi thứ cảm giác thô ráp, trần trụi. Nó không giống như lần đầu tiên tôi gặp anh tại đây. Không phải thứ gần gũi đáng ngạc nhiên ấy. Như thể anh đang định giá những gì tôi mặc trên người.

- Nhớ anh? Anh ta lặp lại lời của tôi, với âm điệu có phần giễu cợt. Cứ như cuộc nói chuyện không hề gián đoạn.

- Nhớ. Tôi đáp gọn lỏn.

- Vậy thì đâu cần ngồi đây. Taurus cười. Tôi lạnh toát.

- Đi với anh. Anh kết luận, rồi đứng dậy, đi về phía cửa. Tôi đồng ý với quyết định của mình trong một vài giây. Muốn tìm ra sự thật, cần phải đi theo anh ta. Đây không còn là lúc có thể do dự. Tôi đứng dậy, bước theo Taurus, bỏ lại cảm giác gờn gợn như có một ánh mắt đang dõi theo phía sau lưng mình.

43. Chương 43

Tôi bước qua sự ngần ngại của mình, đi theo Taurus vào căn phòng màu xám trên tầng năm của một tòa nhà cách quán bar chúng tôi vừa ngồi hai con phố.

- Anh phải làm nốt một số việc. Em có thể đợi anh chút không? Taurus hỏi, thứ lịch sự có màu trắng toát, liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Không sao, em cũng không muốn bỏ dở câu chuyện. Tôi trả lời, bước vào phòng. Hóa ra đây là phòng làm việc của anh.

Một kiểu phòng làm việc riêng quen thuộc. Có nét hao hao giống phòng làm việc của Madame J. Đơn giản nhưng với một tông màu tối hơn.

Taurus ngồi xuống sau bàn làm việc hình chữ nhật bằng gỗ màu sáng.

- Chờ anh chút. Em ngồi đó đi. Anh chỉ về phía bộ ghế sofa và bàn uống nước ở giữa phòng.

Tôi chọn ngồi chỗ đối diện với bàn làm việc của Taurus. Ghế màu xám, khá êm, nhưng không có thứ cảm giác êm ái dễ chịu. Cái ghế khiến những khớp xương của tôi cứng đờ. Tôi tự rót cho mình một chén trà. Ấm trà vẫn còn nóng. Có lẽ nó vừa được pha xong. Taurus vẫn chăm chú làm việc. Tôi có cảm giác anh không quan tâm đến sự có mặt của tôi trong phòng. Tôi ngắm nghía căn phòng. Chẳng có gì quá đặc biệt ở căn phòng này, trừ việc nó là của Taurus.

- Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, là trong căn phòng này, đúng không?

Tôi dò hỏi, tay mân mê chén trà nho nhỏ trong tay. Nó ấm áp một cách dễ chịu.

Taurus ngược mắt nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên. Đôi lông mày của anh thoáng nhíu lại.

- À, có lẽ thế! Taurus trả lời. Lơ đãng thoáng lướt qua giọng nói của anh.

Có lẽ... Tôi uống một ngụm trà, tiếp tục theo đuổi ý nghĩ của mình. Không phải ngẫu nhiên mà Taurus yêu cầu mình đừng tìm kiếm anh ấy thông qua gã này. Mối liên hệ giữa Taurus và con người này là gì? Tôi lặng yên để ngụm trà trôi xuống cổ họng. Vị đắng nhẹ nhẹ còn lại trong họng khiến tôi thấy dễ chịu.

Tôi liếc nhìn Taurus, thật khó có thể tách biệt con người này với Taurus của tôi. Trông họ không có gì khác nhau. Và, cũng chẳng có gì đảm bảo họ hoàn toàn là hai con người khác nhau. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nỗi nhớ Madame J thoáng lướt qua tôi, nhẹ như một cái chạm tay. Thật khó có thể chối bỏ nỗi nhớ ấy.

Taurus nhìn đồng hồ. Một cái đồng hồ đeo tay dây da kiểu cách nạm đá. Đến bây giờ tôi mới nhận thấy sự có mặt của nó trên tay Taurus. Tôi lục lọi tâm trí mình. Chưa bao giờ, Taurus của tôi đeo một cái tương tự.

- Anh xong việc rồi. Chúng ta có thể tiếp tục câu chuyện ở một chỗ nào đó có khung cảnh hơn ở đây.

Taurus nói, khoe môi bên phải hơi nhếch lên vẻ kiêu ngạo. Liệu anh đã khi nào nhìn thấy vẻ mặt ấy của chính mình chưa nhỉ. Khi nhìn vào gương, chúng ta chỉ có vài bộ mặt quen thuộc hay được sử dụng để nhìn chính bản thân mình mà thôi.

Tôi gật đầu, đặt chén trà lại trên mặt bàn rồi đi theo Taurus ra khỏi phòng. Vài phút cuối ở trong căn phòng ấy, dường như tôi có nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Một bản nhạc cũ, không biết là giọng nam hay giọng nữ. Chỉ biết rằng, đó là một bản nhạc, rất quen. Có điều gì đó, rất quan trọng đối với tôi, đang đến. Tôi cảm thấy sự hiện diện của nó, ngay từ khi bước vào căn phòng này.

Những bước chân của tôi nhẹ bằng. Có thể, những người mộng du, khi lang thang hàng đêm, bước chân của họ cũng nhẹ nhõm thế này. Tôi bước theo Taurus, ra khỏi tòa nhà. Chúng tôi đi bộ, bên cạnh nhau. Giá như có thể bước cạnh nhau như thế này mà không cần phải nghi ngờ, không cần phải lo lắng điều gì.

Taurus dừng chân trước một nhà hàng khá đẹp.

- Vào đây ăn chút gì đã!

Ngần ngừ kéo tôi dừng lại. Tôi không quen ăn uống tại những nơi sang trọng như thế. Nó khiến tôi nhớ đến bữa tiệc sinh nhật tôi đi cùng Tee và Chi Ngẩn năm ngoái. Nhưng chỉ ít đó cũng là nhân dịp sinh nhật. Anh ta có ý gì khi lôi tôi đi lòng vòng như thế này?

- Có thể ăn ở chỗ khác thoải mái hơn được không? Tôi hỏi.

Taurus nhún vai, một cái nhún vai kiêu căng và không thoải mái.

- Anh không ăn ở những nơi lê la bao giờ.

Tôi miễn cưỡng bước vào nhà hàng đó. Nó có cái tên là lạ. Cau đỏ.

Gã này độc đoán. Đặc trưng nổi bật của lũ thần lẩn. Tôi nghĩ thầm. Càng lúc càng có thể thấy sự khác biệt giữa họ. Nhưng gã có điều gì mà Taurus phải ngăn cản tôi.

Taurus chọn một bàn đôi ở sát cửa sổ nhìn xuống đường. Tôi ngồi xuống, không ý kiến, và để mặc anh ta gọi món. Tôi không muốn thừa nhận, nhưng không khí ở bên cạnh gã này hấp dẫn tôi một cách kỳ lạ. Nhưng là một kiểu hấp dẫn cưỡng bức. Khi tôi vừa bị kích thích, run rẩy tò mò, vừa thấy bị đè nén, nhục nhã.

Chúng tôi ít nói chuyện. Cái rèm cửa bên cửa sổ xao động. Năng lấp lóa sau cánh cửa. Buổi trưa yên lặng. Tiếng dao nĩa lách cách.

- Em có muốn dùng chút rượu không? Taurus hỏi, rồi không đợi tôi trả lời, anh vẫy tay gọi anh chàng phục vụ đứng ở góc phòng.

- Một chai Cabernet Sauvignon, Chi-lê.

Tôi liếc nhìn gã phục vụ. Cái mũ lưỡi trai gã đội không phù hợp gì với bộ đồng phục là lượt gã đang mặc. Thật lạ khi gã lại đội mũ khi đang ở trong phòng. Khi gã quay đi, ánh mắt gã khẽ lướt qua chỗ tôi ngồi.

Những lỗ chân lông nơi cánh tay trái của tôi ớn lạnh. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phía dưới cái mũ lưỡi trai, khi gã đi lướt ngang qua tôi.

Là gã lái taxi. Gã làm gì ở đây. Tôi lẩm bẩm. Những vết toác trong tôi lại mở miệng. Đã khá lâu rồi tôi không quan tâm đến sự có mặt của chúng. Madame J. Cô ấy chưa quyết định đi ra khỏi cuộc đời tôi.

- Em sao thế?

Taurus hỏi.

- Em không sao. Tôi trả lời. Em đi vệ sinh chút.

Tôi ra khỏi phòng ăn, tìm kiếm. Gã lái taxi đang đứng cuối hành lang. Tôi tiến lại gần, dừng lại trước mặt hắn.

- Lại gặp nhau nhỉ. Gã cười bỏ mũ, nhe nhớn cười. Nụ cười nham nhở.

Tôi không nói gì, tóm lấy cái tạp dề màu đỏ gã đang đeo, lôi gã xềnh xệch ra khỏi hành lang, rẽ vào nhà vệ sinh nữ bên tay trái.

Tôi ấn hắn vào tường, ngạc nhiên vì hắn không hề kháng cự.

- Anh làm cái quái gì ở đây? Tôi gằn giọng.

- Cô nghĩ tôi đang làm gì? Gã trả lời, vẻ châm biếm rồi nhìn xuống bộ đồng phục gã đang mặc.

- Madame J, cô ấy muốn gì? Tôi gằn như gào lên.

- Cô nên tự hỏi thì hơn. Tôi phát ngáy chuyện phải đi theo cô rồi. Gã cười sằng sặc.

- Anh cút xéo khỏi cuộc đời tôi.

Tôi giận run người. Bất lực càng khiến cho trái tim tôi run rẩy.

- Cô cứ tự nhiên. Gã giơ cả hai tay lên, tỏ vẻ đầu hàng. Hai cánh tay của gã, có cái gì đó lấp ló sau tay áo xăn tới khuỷu. Tôi giật mạnh tay áo của gã. Những cái gai màu nâu sẫm bật ra khỏi lớp áo rách.

Tôi lùi lại phía sau vài bước, chạm tay vào bồn rửa mặt. Nó ớn lạnh.

- Tại sao?

Gã từ từ kéo tay áo xuống.

- Đó có thể là kết cục của cô. Đôi khi, tôi thấy thương hại cô. Cô bé ạ!

Gã kéo dài hai tiếng cô bé cuối cùng với vẻ thích thú độc ác trong tiếng cười lớn rồi đẩy cửa nhà vệ sinh, đi ra ngoài.

Tôi lao theo gã đến cuối hành lang.

- Những cái gai ấy, nó có nghĩa gì?

Tôi kéo giật cánh tay khiến gã chịu dừng lại.

- Xin anh. Hãy nói cho tôi biết.

Tôi đứng chắn trước mặt gã.

Gã đưa mắt nhìn tôi. Lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của gã, nó không vô cảm hay tàn ác như tôi tưởng. Nó đầy áp đốn đau.

Gã cười nhạt, hất bàn tay của tôi ra khỏi người gã.

- Cô có thể làm gì nhỉ? Cô sẽ gia nhập đám thằn lằn với bọn họ hay đồng ý mắc kẹt như tôi?

- Mắc kẹt?

- Với chính tình yêu và sự bất lực của mình.

Gã trả lời, và xô tôi sang một bên.

- Tôi đã từng là kẻ bà ta muốn giữ ở bên cạnh. Khi cô chưa xuất hiện.

Gã gần như gào lên. Tôi nắm chặt lấy hai khuỷu tay của gã. Chúng run lên nhẹ nhẹ.

- Đó là lý do anh ở đây?

- Không. Gã bật cười, điệu cười man dại.

- Tôi làm theo mọi yêu cầu của cô ấy. Tôi đã không còn biết mình muốn gì, không còn nhớ ra mình đã từng ước mơ điều gì. Gã lẩm bẩm.

- Đi đi. Gã gỡ hai bàn tay của tôi ra khỏi người mình.

- Tôi đã không hiểu vì sao mình còn mò theo cô tới đây, khi Madame J của cô đã từ bỏ. Hóa ra, tất cả đều là sự lựa chọn. Đó là lựa chọn của tôi. Không phải vì sự tồn tại của cô.

- Chúng ta, đều phải tự chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình. Tôi thì thắm.

Tôi lách qua gã để quay lại bàn, với Taurus.

Khi tôi quay trở lại bàn ăn, Taurus đã giải quyết gần xong vài món chính. Những món tráng miệng đã được dọn ra. Tôi ngồi xuống bàn, đặt lại cái khăn ăn màu vàng nhàn nhạt lên đùi, cầm cốc rượu vang được rót sẵn, tu một hơi. Hơi rượu cay nồng nồng xộc lên mũi.

- Em đi quá lâu đấy. Taurus nhìn tôi, nhưng không có vẻ gì dò hỏi.

- Xin lỗi anh. Tôi trả lời. Chúng ta đi được chưa?

Taurus gật đầu.

Chúng tôi đi bộ lại tòa nhà Taurus làm việc, lên chiếc xe màu bạc, chạy ra khỏi mấy khu phố trung tâm.

- Đi đâu đấy? Tôi hỏi.

- Có lẽ nên kiếm một căn phòng riêng. Taurus nhếch mép cười.

Tôi không trả lời. Đó mới là điều anh ta muốn.

44. Chương 44

Taurus dừng xe trước một khách sạn khá to, ở ngoại thành. Anh ta quay sang nhìn tôi.

- Có vào không?

Tôi không trả lời, mở cửa xe, bước xuống. Taurus khẽ nhếch mép cười. Tôi bước vào trong sảnh khách sạn, ngồi đợi ở bộ ghế sofa màu xám nhạt gần cửa ra vào, mặc cho anh ta làm việc với lễ tân. Mặt ghế sụt xuống dưới sức nặng của tôi. Khá êm.

Sau hai phút, Taurus cầm theo một cái thẻ hình chữ nhật bằng nhựa cứng. Có lẽ là chìa khóa phòng. Tôi đi theo anh ta, dọc theo hành lang dài màu xám. Chúng tôi vào một căn phòng nằm ở cuối hành lang tầng một.

Tôi để đôi guốc màu đen ở ngoài cửa, bước vào phòng.

Sàn đá hoa lạnh ngắt. Trần cao. Trắng tinh. Một căn phòng khá đơn giản.

Góc phòng phía bên tay phải, có một cái bàn vuông bằng gỗ. Trông nó khá quen. Nhưng tôi không thể nhớ mình đã nhìn thấy nó ở đâu. Một cái ghế sofa to. Chỉ có một cái. Lại sofa. Và một cái giường. Đường nhiên. Ga trải giường trắng muốt. Không có tủ lạnh. Tôi tự cười một mình. Mình vẫn nghĩ là phải có một

cái tủ lạnh cơ đấy. Tôi liếc mắt tìm nhà vệ sinh. Không có. Thật lạ khi trong phòng khách sạn lại không có nhà vệ sinh.

Taurus ngồi xuống giường. Tôi đứng yên lặng quan sát. Anh ta rút điện thoại ra, gọi cho ai đó, qua cách nói chuyện thì có vẻ là thư ký, dặn dò đủ việc. Kẹp cái điện thoại vào giữa tai và vai, anh ta cúi xuống, lần lượt. Tháo tất, đặt chúng thẳng hàng lên ghế sofa. Kết thúc cuộc gọi, Taurus vút cái điện thoại lên giường, lẳng lẽ cởi áo. Từng cái khuy nhỏ. Những ngón tay trắng trẻo. Móng tay được cắt cẩn thận, đều đặn, sạch sẽ. Và đúng như tôi nghĩ, vẫn có những vết vàng nho nhỏ ở khoeo móng tay. Anh không hề liếc nhìn tôi. Như thể, chỉ có một mình ở trong phòng, trước giờ đi ngủ. Taurus vắt cái áo cẩn thận lên ghế sofa. Anh ta lặp lại với thắt lưng, cái quần dài. Tất cả được xếp ngay ngắn, cẩn thận trên ghế.

Khi trên người gần như chẳng còn gì, ngoài cái quần nhỏ, có lẽ cũng là một thứ đắt tiền. Việc phủ kín lên người toàn thứ xa xỉ chỉ càng khiến anh ta cô đơn. Taurus quay sang nhìn tôi, chờ đợi.

Tôi ngạc nhiên theo dõi phản ứng của mình. Tôi cứng đờ như một cục băng, lạnh ngắt. Đột nhiên, tôi trở thành một thứ thừa thãi trong căn phòng này. Tôi đang lạc vào một thế giới không phải của tôi. Đôi khi tôi bất gặp cảm giác này khi xem tivi. Khi xem những cảnh nóng bỏng của những nhân vật chính đẹp đẽ gợi cảm. Khi tôi không sao hòa nhập được vào thứ không khí ấy.

Tôi bật cười.

- Anh nhìn gì thế? Tôi hỏi trong tiếng cười. Nghe nó xa xôi, lạ lẫm.

- Em đang đợi cái gì thế?

Taurus hỏi, khẽ nhếch mép. Không hiểu sao, tôi luôn thấy đôi chút cô đơn đón đầu sau cái nhếch mép quen thuộc ấy của anh.

- Em không biết. Anh nghĩ em đang chờ đợi điều gì?

Tôi trả lời, vẫn đứng yên tại chỗ. Phía dưới đầu gối, có lẽ chúng đã đóng băng rồi cũng nên.

Taurus rời khỏi giường, tiến lại phía tôi. Không gian quanh tôi rung rinh. Tôi theo dõi sự do dự của mình rồi quyết định đứng yên. Taurus đứng trước mặt tôi. Cơ thể anh ở cách tôi chỉ vài phân. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của nó. Hơi thở của tôi bắt đầu rối loạn. Tại sao tôi vẫn còn đứng đây? Tôi muốn gì?

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt của anh. Trong ánh mắt lạnh lẽo ấy, ở tít sâu dưới đáy, lấp lánh điều gì đó thân thuộc. Ánh sáng ấy là dành cho tôi. Taurus của tôi.

Anh có tồn tại, trong cơ thể con người này.

Lá chắn cuối cùng của tôi sụp đổ.

Cho dù anh có là bất cứ thứ gì. Cho dù có thể không phải là anh. Tôi đầu hàng tất cả. Như một con dê vỡ, tôi mặc kệ cho dòng nước trong cơ thể ào về phía trước với tất cả sự kìm nén của mình.

Tôi muốn anh.

Một cái tôi khác bị lôi tuột ra khỏi cơ thể, lạnh lùng quan sát. Và tôi khá hài lòng. Bởi điều ấy sẽ cho phép một tôi còn lại đắm trong thứ cảm xúc mê say này. Khi nó cảm thấy không còn lý do gì để trốn chạy. Sau ngần ấy hoang mang, ngần ấy chờ đợi. Tôi cần anh.

Taurus ghé sát vào tai tôi, thì thầm:

- Mặc dù thế này có thể trái với thỏa thuận. Nhưng là em tự quyết định đi theo anh. Đó là lựa chọn của em.

Hai tiếng thỏa thuận lướt qua vành tai tôi và để lại vài vết xước.

Thỏa thuận. Madame J ư?

Taurus không để tôi suy nghĩ gì thêm, anh vòng hai cánh tay qua eo tôi. Cứng như một gọng kìm. Anh bắt đầu hôn tôi. Nhưng trái với suy nghĩ của tôi. Anh đặt nụ hôn vào cổ. Một nụ hôn ẩm ướt đầy nhục cảm. Những ngón tay phải của anh, chúng kéo tuột khóa sau cái váy liền trên người tôi và để nó rơi tụt xuống

đất. Bộ đồ lót ren cherry của tôi trở nên trơn trượt quá mức so với vẻ dễ thương vốn có của chúng khi anh luồn tay trái vào trong quần lót ẩm ướt của tôi. Tôi mở to mắt, hai cánh tay buông thõng và khó chịu với sự hưởng ứng của cơ thể mình khi lưỡi cùng với hơi thở rừng rực của Taurus len lỏi xuống bầu ngực.

Không phải thế này. Cơ thể tôi không mong chờ điều này.

Cùng lúc với cái áo lót rơi xuống đất, Taurus dừng lại, ngược mắt lên nhìn tôi. Có cái gì đó sắc lẹm như thứ dao cạo hai lưỡi lướt qua khuôn mặt tôi trong ánh mắt ấy. Chúng lạnh lẽo đến khó tin.

Anh xô tôi ngã xuống giường, giật mạnh cái quần lót có viền ren của tôi và vứt nó xuống đất. Tôi nằm ngửa trên giường với cơ thể trơn trượt của mình. Màu trắng toát của trần nhà đổ ụp xuống, thứ màu đơn sắc lạnh lẽo. Tôi đang run rẩy. Thứ cảm giác như máu chảy rần rật dồn về phía bụng dưới, biến thành thứ nước ẩm ướt gây tê dại giữa hai bên đùi.

Taurus ngậm lấy đầu ngực tôi. Lưỡi của anh quấn quanh nó. Tôi gần như không thể thở nổi khi Taurus di chuyển nụ hôn xuống dưới bụng, vạch hai đùi ra một cách gần như tàn bạo và tiếp tục đặt nụ hôn thành thực của mình vào khe hở ẩm ướt của tôi. Lưỡi của anh bắt đầu len lỏi giữa hai đùi tôi. Cuối cùng, tôi bắt lực với cơ thể mình, với những tiếng rên rỉ run rẩy thoát ra từ cổ họng, với những hành động lạnh lẽo chính xác của Taurus.

Cơn cực khoái xô đến trong lúc trên trần nhà, từng con thằn lằn đang bò ra từ bốn góc tường, chậm chậm, lắc lư với nhịp điệu điên rồ của chúng.

Đường như có tiếng chuông đồng hồ điểm báo giờ. Loại đồng hồ cổ bằng gỗ với tiếng chuông đùng đục.

Cái tôi thân thuộc tội nghiệp run rẩy của tôi. Cái tôi bị xô đẩy ra khỏi cơ thể. Tôi không còn cảm thấy những sung sướng của cái tôi đang lăn lộn trên cái giường kia. Tôi chỉ còn lại ở đây, trong cái tôi nhỏ bé đang đứng chết lặng phía trước cái giường có ga trải giường nhàu nát. Trên khuôn mặt tôi, cái kẻ đang nằm trên giường, một nụ cười tự mãn quái ác ngạo mạn đậu trên khóe miệng.

Lũ thằn lằn càng lúc càng lắc lư cuồng loạn. Hình ảnh Madame J đột ngột lướt qua trong trí nhớ khiến tôi tự hỏi: Cô ấy có xuất hiện trong căn phòng này hay không?

Tôi quan sát căn phòng. Đúng là nó. Căn phòng của tôi. Nó tựa tựa như căn phòng của Tee, nơi tôi đã lạc vào.

Tiếng nhạc âm ỉ lẫn trong tiếng rên rỉ của lũ thằn lằn cứ lớn dần. Âm thanh quen thuộc, một bài hát về sự yên bình. Một bài hát thật hay, không biết là giọng nam hay giọng nữ, réo rắt vang lên từ bốn bức tường. Và cũng vẫn khúc nhạc ấy, đang ngân nga nhẹ nhàng, từ bên trong tôi.

Trong sự ngạc nhiên của chính mình, tôi bị cuốn theo tiếng nhạc. Một con đường màu xám bạc lấp lánh trải ra trước mắt, dẫn về phía cái giường, nơi một cái tôi khác đang quần quai trần trụi trong khoái lạc. Hoàn toàn chỉ là khoái lạc.

Tôi dẫm chân lên con đường bằng phẳng ấy. Vẫn là đôi chân trần khi tôi bước chân qua cánh cửa của căn phòng này. Những bước đi nặng nề. Tôi bước đi chậm chậm, từng bước, từng bước. Khi bước tới cuối con đường, những ngón tay, đôi bàn chân, mái tóc, cơ thể tôi, chúng lần lượt tan biến dần. Tôi tan dần thành một đám bụi lấp lánh, thứ bụi mịn mờ lấp lánh mỗi khi tan biến họ vẫn để lại mỗi lần tới gặp tôi. Taurus và Madame J.

Tôi quay trở lại cơ thể của mình, lơ lửng trong góc sâu tận cùng của tâm hồn, nơi được giấu kín bằng những lớp khóa cửa trống rỗng và đón đau. Tôi đếm từng lớp khóa, chúng khá dày, với lớp khóa thỏa mãn ích kỷ bên ngoài cùng.

Taurus của tôi. Tôi chạm tay lên từng lớp khóa. Anh và gã kia, có phải đều là một? Giống như tôi và chính bản thể còn lại của mình. Biến đổi, có vẻ không phải có thể vứt bỏ con người cũ. Cho dù có biến đổi thành cái gì. Vẫn còn một quãng bụi lấp lánh nơi tận cùng sâu thẳm tâm hồn.

45. Chương 45

Tôi bật dậy, khi trên trần nhà, đám thần lẩn đã bu kín. Có tiếng nhạc nho nhỏ. Một bản nhạc khác. Thứ âm thanh tôi đã nghe thấy trong văn phòng của Madame J. Tới bây giờ, tôi có thể nhận ra giai điệu của nó. Chính khúc hát êm đềm ấy, đã gọi tôi quay trở lại.

Tôi ngồi trên giường, trần trỗng, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Taurus. Khuôn mặt của anh ta vô cảm. Khóe môi bên phải khẽ nhếch lên khinh khỉnh. Anh ta từ từ đứng dậy, cởi bỏ quần lót và gần như dí sát thứ đang cứng đờ của mình vào mặt tôi. Tôi chạm nhẹ vài ngón tay vào nó, rồi dùng cả hai cánh tay xô ngã anh ta xuống sàn - một cú ản chẳng kém gì của anh ta khi nãy, chui vội vàng vào cái váy ren và lao ra cửa. Bỏ mặc Taurus với ánh mắt ngạc nhiên và bộ đồ lót ren nằm bẽ bàng dưới đất.

Tôi đẩy mạnh cánh cửa, chạy dọc hành lang màu xám trên đôi chân trần. Leo lên một cái taxi đỗ chờ khách ngoài cửa. Tôi bấm móng tay vào lòng bàn tay của mình. Cố gắng không bật khóc khi phải đối mặt với sự tan hoang trong lòng mình. Mình cần về đến nhà. Phải về nhà đã.

- Cô dừng cảm hơn tôi tưởng.

Giọng nói của gã lái taxi. Đương nhiên là gã lái taxi. Tôi bật cười khùng khục, lau nốt vài giọt nước mắt trên khuôn mặt. Bây giờ càng không phải lúc để đau đớn.

- Lẽ ra tôi không cần ngạc nhiên khi anh xuất hiện ở đây. Cô ta lại muốn đem tôi đi đâu.

Tôi đặt tay lên tay nắm cửa xe, gằn giọng.

- Đừng nghĩ có thể bắt tôi đi đâu. Anh dừng xe lại ngay. Nếu không tôi mở cửa nhảy xuống.

- Cửa khóa rồi cô bé. Có vẻ gã nén cười bởi giọng gã nghe khá buồn cười.

- Anh ít khi bộc lộ nhiều cảm xúc như thời gian gần đây đây.

Tôi buông tay khỏi tay nắm, châm biếm, hy vọng có thể kiểm soát tình hình.

- Nếu cô tiếp tục trong căn phòng ấy. Thì tôi đã không có việc để làm. Nhưng vì cô lao ra trong bộ dạng thế này.

Gã liếc mắt qua kính chiếu hậu. Nếu tôi không nhầm thì dường như không còn cái vẻ soi mói hay miệt thị trong cái nhìn của gã.

- Nên tôi sẽ phải đưa cô về biệt thự trắng, theo lệnh của Madame J.

Tôi nhìn xuống. Chỉ ít cái váy cũng khá dày và khá dài nên việc tôi không mặc đồ lót cũng không dễ nhận thấy.

- Có vẻ anh có ý định khác.

Tôi dò hỏi. Hành động kể lể này không giống với tác phong của gã. Chỉ trả lời khi được hỏi. Gã sẽ không nói ra điều đó nếu không có mục đích.

- Cô thông minh đấy chứ. Gã lại cười sảng sặc. Không đến nỗi như tôi tưởng. Tôi nói rồi. Vì cô khá dừng cảm. Tôi đã nghĩ đến hai tình huống, nhưng cô không lọt vào tình huống nào cả. Cô giống hệt cô bạn của mình. Vì thế, tôi nghĩ chúng ta không cần trở về khu biệt thự trắng nữa.

- Hai tình huống nào?

- Một, với cảm nhận ban đầu của tôi. Cô là kẻ quá yếu đuối, cô sẽ chẳng dám chủ động làm điều gì. Sẽ chỉ có ai đó quyết định hộ cô, và cô xuôi theo.

Tôi mím môi.

- Nên?

Tôi hỏi lại.

- Nên tôi đã hy vọng, cô sẽ nằm im với những lo lắng của mình. Cho tới khi Madame J quên cô. Và anh chàng của cô cũng biến mất. Tôi sẽ không cần phải băn khoăn gì về sự tồn tại của cô nữa.

- Và tình huống thứ hai?

Tôi từ tay lên mặt kính xe, lấy tay cào cào lại đám tóc.

- Trường hợp thứ hai, có thể cô không chịu đựng được cô đơn. Cô sẽ tìm tới Madame J, hoặc anh chàng của cô. Nhưng tôi không nghĩ khi nghĩ lễ bắt đầu, cô lại cong đuôi bỏ chạy như thế.

Gã kết luận rồi lại cười sằng sặc.

Tôi liếc nhìn cánh tay của gã và tưởng tượng đến những cái gai màu nâu xỉn được giấu sau lớp áo.

- Nếu tôi không nhầm thì anh cũng đã từng bỏ chạy như thế.

Gã yên lặng không nói gì. Tôi cũng không hỏi gì thêm. Tôi để hai bàn tay mình nắm chặt vào nhau, cố gắng không để cái đám tan hoang phía trong mình gào thét.

Khi xe rẽ về mấy khu phố quen thuộc. Tôi biết, gã đang đem tôi về nhà.

Trước khi xuống xe, tôi chạm tay vào vai gã, vẻ biết ơn, và thì thầm:

- Xin lỗi anh, nếu tôi nói gì quá lời. Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.

- Không có gì. Gã trả lời, không quay lại. Thay vào đó, gã giơ tay phải lên trước mặt tôi.

- Có thể cô không để ý. Nhưng...

Gã bỏ dở câu nói. Tôi nhìn chết lặng vào cổ tay gã. Cái còng màu nâu nhạt chạy vòng quanh cổ tay gã. Lấp lánh yếu ớt.

Tôi nắm lấy cổ tay gã.

- Anh có muốn lên nhà tôi uống trà không?

46. Chương 46

Tôi pha một ấm trà mạn. Khi rót nước sôi vào trong cái ấm đất nung, tôi chợt nhận ra thói quen uống trà gần đây của mình. Khi cần nhâm nhi cái gì, thứ đầu tiên hiện lên là một cốc trà nghi ngút khói. Trời bắt đầu nóng, có thể thứ nước uống này không còn đem lại cảm giác ấm áp với làn khói lơ lửng để chịu nhưng không hiểu sao, nó đem lại cho tôi cảm giác yên bình. Khi Tee trở về, nhất định tôi phải bắt cô uống trà cùng tôi.

Tôi mời gã lái taxi ngồi bên cái bàn gỗ dưới bếp. Ở dưới này, tôi thấy dễ chịu hơn. Dù nếu mời gã ngồi ở phòng khách, chỗ cái bàn kê trên tấm thảm xù khai mù có lẽ sẽ lịch sự hơn. Nhưng chúng tôi vẫn cần một cuộc trao đổi thoải mái.

Khi bước vào nhà, tôi dừng ở hành lang và chỉ xuống bếp:

- Ngồi ở dưới này anh không phiền chứ?

Gã không nói gì, tự mở cửa bếp và chọn ngồi xuống cái ghế nhựa màu xanh. Có vẻ gã không lấy điều đó làm khó chịu.

Tôi rót trà vào cái chén con. Trong bộ đồ uống trà tôi mới mua. Đặt nó trước mặt gã. Gã cầm chén trà lên, và ngửi.

Tôi khá thích thú với hành động đấy.

- Tôi lấy làm lạ là đã không yêu mến anh từ trước.

Tôi cũng nhấp một ngụm trà, ngồi xuống đối diện gã và nhận xét.

Gã nhếch mép cười. Dù vậy, cái nhếch mép ấy không có vẻ khó chịu như của Taurus. Việc nhớ tới Taurus khiến đầu được thể trào lên từ phía trong tôi. Tôi uống thêm vài ngụm trà nóng, dồn mọi suy nghĩ về anh xuống đáy sâu mấy cái hố bên trong mình.

Mùi hương của trà giúp tôi trấn tĩnh. Trái tim của tôi. Nó vẫn còn hoảng loạn. Những nhịp đập run rẩy đáng thương của nó nhắc tôi nhớ về những gì mình vừa trải qua. Sự gần gũi về mặt thể xác, thực ra không phải điều tuyệt đối cấm về mặt đạo đức như vài năm trước. Và người yêu đầu tiên của tôi, anh chàng học cùng cấp ba, cũng chẳng phải một gã hiền lành. Nên mặc dù chưa làm tình với cậu ấy, tôi cũng đã có ít kinh nghiệm gần gũi về thể xác. Nhưng không lần nào như hôm nay. Tôi khẽ rùng mình và thấy cảm ghét cơ thể mình. Taurus đã đóng lên đó một con dấu. Tôi có thể cảm thấy rõ rệt sự tồn tại của nó.

Mình đã tự nguyện. Tôi cay đắng nghĩ.

- Lẽ ra tôi cũng có thể yêu mến cô. Như một người bạn. Nếu cô ở vị trí khác.

Gã bỏ cái mũ lưỡi trai vẫn sùm sụp trên đầu xuống để lộ mái tóc bờm xờm. Gã ngồi dựa hẳn vào ghế, hai tay đặt lên bàn, vẻ thoải mái.

- Cảm ơn anh.

Tôi đặt cốc trà xuống và bắt đầu điều khiển lại được cảm xúc của mình. Việc gã taxi có mặt ở đây có vẻ khá hữu ích.

Tôi liếc nhìn cổ tay gã, một cách công khai.

- Nếu cảm thấy thoải mái, anh có thể kể cho tôi về nó được không?

Gã bật cười. Giọng cười dùng dục.

- Có gì đáng cười không?

Tôi mỉm cười lại.

- Chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ ngồi trong căn bếp của cô, và nói chuyện một cách cởi mở thế này, từ khi Madame J đánh cắp được những ảo ảnh về cô của tên mũi trâu kia.

- Tôi sẽ không hỏi về việc tại sao anh đồng ý ngồi đây và cởi mở thế này. Tôi quan tâm tới cái còng. Tôi chỉ vào cổ tay của gã. Một cách thận trọng. Tôi không muốn gã cảm thấy khó chịu hay bức mình. Gã đang là chìa khóa duy nhất của tôi.

- Tôi đã từng có một cái như thế.

Tôi ngáp ngừng, giơ cổ tay lên trước mặt. Dù bây giờ đã chẳng còn nhìn thấy được sự tồn tại của cái còng ấy.

- Tôi biết.

Gã thò tay vào túi quần, rút ra bao thuốc lá màu trắng.

Cô không phiền nếu tôi hút thuốc chứ? Gã hỏi.

- Anh cứ hút đi.

Gã chậm rãi rút ra một điếu thuốc, châm lửa bằng bao diêm gã đút trong túi quần. Mùi khói thuốc lá lan trong căn bếp nhỏ.

- Cái còng. Gã cất giọng đều đều. Mỗi khi Madame J muốn sở hữu ai đó. Cô ấy sẽ đeo cho họ một cái còng. Tôi không biết cô ấy đã từng đeo chúng cho bao nhiêu người. Nhưng trong mười năm trở lại đây, chỉ có hai người.

Gã dừng lại khi ánh mắt đi ngang qua cổ tay tôi.

- Nhưng mấy cái còng này chỉ có tác dụng theo dõi thôi, chúng chẳng hề có sức mạnh gì ghê gớm hơn. Cô ấy đã từng si mê tôi. Ít nhất thì tôi đã thực sự tin như thế.

Gã chậm rãi tiếp tục.

- Nhưng nhắc lại chẳng để làm gì. Cái này, là bởi tôi quyết định nghỉ việc.

Gã chỉ vào cái còng, cười nhạt.

- Cô ta tham lam như thế đấy.

- Anh định đi đâu?

- Đi đâu đó, trò chuyện với chính mình, cho tới khi mấy cái sợi râu râu vướng víu này rụng hết. Tất cả vẫn cần có thời gian.

Gã trả lời, uống nốt chỗ trà trong cốc rồi đứng dậy.

- Cô ấy sẽ trở về. Đừng lo. Khi cô ấy lựa chọn xong.

Gã lại gần, đặt bàn tay có những ngón tay thuôn thuôn dài lên vai tôi.

- Cảm ơn cô.

- Vì điều gì?

Tôi hỏi, cổ họng thứ cảm giác cay xè biến thành vài giọt nước mắt. Khóc trong hoàn cảnh này thì thật vô duyên.

- Vì đã cố gắng là chính mình. Cái phần lấp lánh ấy. Gã nheo mắt.

- Dù rất khó khăn.

Tôi mỉm cười khi nhìn gã.

- Ủ, khó khăn. Gã bật cười.

- Nhất định, khi tôi tìm được chỗ tốt hơn cho đám lấp lánh của mình, khi chưa quá muộn.

- À. Gã đang đi bỗng quay phắt lại.

- Cái gã mũi trâu gì đó của cô, ngay sau cái hôm cô đút lót tôi, anh ta quay lại tìm cô.

- Tìm tôi?

- Tôi tưởng rằng anh ta sẽ bỏ cuộc khi tôi phao tin rằng cô có giá vài trăm đô một giờ.

Gã nhăn nhó.

- Nhưng hình như cũng có tác dụng nhất định.

- Cảm ơn vì đã cho tôi biết. Đó là ý tưởng của ai?

- Madame J. Gã nhếch mép cười.

- Tôi sẽ gặp cô một lần nữa.

Gã ra đến cửa, còn ngoái lại để hứa hẹn thế.

47. Chương 47

Khi còn lại một mình, trong căn bếp nhỏ vẫn còn vương mùi trà, tôi đã không còn chống cự nổi với chính bản thân mình. Tôi quỳ sụp xuống sàn nhà, bắt đầu khóc nức nở. Thật mỉa mai khi vài phút trước tôi còn bình tĩnh như thể mọi việc đã có thể xong xuôi.

Nước mắt có một nhiệm vụ tuyệt vời. Nó đẩy vô số những đá tảng đang đè nặng lên trái tim ra ngoài. Tựa như những khối đá nặng nề ấy có thể tan dần theo từng giọt nước mắt. Xong xuôi, chỉ còn lại sự trống rỗng.

Tôi lặng lẽ rửa mặt bên cái lavabo trong nhà vệ sinh rồi kéo áo xuống khỏi vai để kiểm tra. Một vết hằn hình tròn, nhỏ bằng đồng xu màu tím sẫm xuất hiện trên bầu ngực trái của tôi.

Đó là con dấu của Taurus.

Tôi luôn cảm thấy sự có mặt của nó. Từ khi vùng chạy ra khỏi căn phòng đó.

Tôi thử chạm nhẹ vào nó, chăm chú xem xét cẩn thận. Con dấu ăn sâu vào da, như một hình xăm.

Khi những đầu ngón tay chạm vào nó, thứ mong muốn đầu hàng tất cả bất rỗi sâu kín trong tôi bỗng chốc vươn dài, quấn chặt lấy sự chống cự yếu đuối của tôi.

Tôi quay trở lại phòng của Tee, nằm xuống giường khi cơn đau dữ dội trong lồng ngực bắt đầu gào thét. Tôi để đèn sáng, quan sát sự phát triển nhanh chóng của cái đồng xu nhỏ trên ngực mình. Nó lan rất nhanh, bám chặt những cái chân nhỏ bé của mình vào trong những mạch máu phập phồng dưới làn da vàng vọt của tôi.

Lớp da trên cánh tay tôi phồng lên như bị bỏng. Tôi để cái gối xóp khá to phía sau lưng, dựa vào nó trong hơi thở hổn hển vì đau, rồi giơ hai tay ra trước mặt. Có vẻ như không chỉ có một lớp da đang bong ra. Mồ hôi chảy thành từng giọt từ cằm trượt xuống gối.

Tôi quyết định chạm vào chúng. Có ít nhất vài ba lớp da như thế, chúng đều khá dày, dính khá chặt vào lớp thịt bên trong. Tôi bắt đầu với lớp thứ nhất. Thớ da mỏng mỏng màu vàng sẫm như thể vừa bị đốt. Lột nó ra khá dễ dàng. Cơn đau rất khiến tôi cắn chặt môi dưới của mình một lúc lâu. Rất đau nhưng tôi chắc chắn mình cần lột bỏ chúng.

Những lỗ chân lông lấm tấm rỉ máu, vài cái vảy cứng màu vàng ánh kim bắt đầu xuất hiện, thay thế cho những lớp da cũ. Chúng mọc ra từ bên trong, xuyên qua da.

Gần sáng, lớp vảy màu vàng đã trùm kín cơ thể. Tôi tắt đèn, ngồi trên giường, trong góc phải tính từ cửa ra vào để chờ Madame J.

Trời sáng, Madame J không tới. Cũng chẳng có con thần lùn nào xuất hiện.

Tôi xuống bếp. Tự nấu cho mình bữa sáng. Rồi gọi điện đến chỗ làm thêm buổi chiều xin nghỉ. Sau Tết, tôi không phải tới trường mà ở nhà làm luận án tốt nghiệp. Nhưng trong hoàn cảnh này, luận án cũng phải để xử lý sau vậy. Tôi quyết định nghe ngóng thêm vài hôm. Mấy cái vảy này, tôi nhìn xuống cánh tay mình, nhất định có một ý nghĩa nào đó.

Khi nắng tắt, tôi đóng cửa sổ, kéo rèm và tắt nốt điện. Bóng tối nuốt chửng căn phòng. Xong xuôi, tôi chui vào chăn, ngồi thẳng lưng. Lại tiếp tục công việc chờ đợi.

Trời khá lạnh nhưng tôi bắt đầu toát mồ hôi. Có thể do cái chăn quá dày. Tôi hất cái chăn ra một bên. Mồ hôi vẫn tiếp tục tứa ra. Người tôi nóng rực. Tôi lột bỏ bộ quần áo nỉ trên người, chỉ để lại duy nhất một cái váy ngủ bằng lụa mỏng. Trong bóng đêm, lớp vảy vàng trên cơ thể tôi lấp lánh. Tôi nín thở. Sắp tới lúc rồi.

Tiếng nhạc khe khẽ vang lên. Không rõ nó bắt đầu từ lúc nào. Sự xuất hiện của thứ âm thanh ấy tự nhiên và lặng lẽ tới mức tôi chắc chắn rằng mình đã nghe thấy tiếng nhạc trước khi nhận ra sự có mặt của nó. Thế nhưng vẫn không có ai khác trong phòng ngoài tôi. Bóng của những đồ đạc trong phòng hắt lên tường những hình khối có màu sẫm hơn cả bóng tối. Tôi thấy cô đơn!

Từ khoảnh khắc cái tôi nhỏ bé lấp lánh chấp nhận bị khóa kín. Tôi càng lúc càng đơn độc. Dù tôi vẫn khá hài lòng với vẻ tự tin ngạo mạn mới của mình.

Sau vài tiếng chờ đợi, tôi phát hiện ra có cái gì đó đang chuyển động. Trái với chờ đợi của tôi, vẫn không có con thằn lằn nào cả. Bức tường ở phía đối diện tôi bắt đầu di chuyển. Thực ra là những cái bóng của đồ đạc trong phòng in trên tường đang nhảy múa. Trong khi bản thân chủ nhân những chiếc bóng ấy vẫn cảm lạnh. Tôi nhắm mắt lại trong vài giây rồi lại mở mắt kiểm tra lại.

Đúng là chúng đang uốn éo, rất nhịp nhàng. Sau vài phút, tôi phát hiện ra những chuyển động ấy không phải là ngẫu nhiên. Chúng di chuyển theo nhịp điệu của bản nhạc vẫn tồn tại trong phòng. Tôi chăm chú quan sát những gì đang diễn ra. Vũ điệu này giống như một nghi thức cổ xưa nào đó, khi người ta tin rằng bằng việc nhảy nhót có thể giúp con người giao tiếp với thần linh.

Đám bóng đen kịt ấy đột ngột dừng lại. Chúng tụ dần về phía trung tâm của bức tường, nơi vừa xuất hiện một cái hố nhỏ. Những cái bóng lần lượt trườn vào trong cái hố nhỏ có đường kính khoảng một gang tay ấy. Trên bức tường, ngoài cái hố mới xuất hiện, không còn một cái bóng nào. Tôi liếc nhìn đám đồ đạc trong phòng. Chúng vẫn cảm lạnh. Nhưng bây giờ, chúng không hề có bóng.

Tôi rời khỏi giường. Chầm chậm tiến lại phía bức tường. Ánh sáng màu vàng kim từ đám vẩy trên người giúp tôi nhìn rõ mọi thứ mà không cần phải bật đèn. Và cũng không nên bật đèn vào lúc này. Mọi chuyện sẽ hỏng bét. Tôi tiến dần về phía bức tường. Cái hố đang phình ra. Khi tôi cách bức tường nửa mét. Cái hố đột ngột biến mất. Tôi dừng lại, nhắm mắt rồi tiếp tục mở mắt.

Đúng là nó đã biến mất.

Tôi mạnh dạn tiến sát lại bức tường, chạm tay lên vị trí trước đó là cái hố đen. Bức tường âm ẩm. Không có cảm giác giống như khi chạm vào một bức tường thông thường. Khi chạm phải một cái gờ nho nhỏ nhô ra khỏi bề mặt nhẵn nhụi của bức tường, tôi vội rút tay lại.

Có một cánh cửa bằng gỗ màu nâu sẫm, chiều cao chỉ khoảng một mét, thế chỗ cho cái hố đen vừa biến mất. Mặt gỗ nhẵn nhụi, bóng, có nhiều vân gỗ nhưng không hề có nắm cửa trên đó. Tôi đi xuyên qua cánh cửa. Phía bên kia, là một căn phòng khác.

Căn phòng nhỏ, tối om. Ánh sáng từ những cái vẩy trên người tôi tắt ngấm. Tôi đành phải đứng yên, đợi cho mắt có thể quen với bóng tối. Ngoại trừ lối vào thông qua cánh cửa gỗ có thể đi xuyên thấu vừa dẫn tôi vào đây, căn phòng chẳng có bất cứ cánh cửa nào khác, cho dù là cửa sổ. Ba bức tường còn lại trống trơn, im lìm. Trong phòng không có đồ đạc, chỉ có một cái ghế bành lớn đặt sát bức tường đối diện cánh cửa gỗ màu nâu.

Có người ở trong phòng. Khi nhìn thấy cái bóng đen ngồi bất chéo chân trên cái ghế bành, tôi bất giác lùi lại một bước. Nhưng ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh. Đây không phải lần đầu tiên tôi bước chân vào một căn phòng như thế này. Bóng người ngồi trên ghế sofa động đây.

- Chào mừng em!

Là giọng nói ấm áp quen thuộc của anh.

Nhưng tại sao lại là anh? Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc gặp gỡ khác. Đây rõ ràng không phải lúc thích hợp. Tôi nhìn xuống thân thể đầy vẩy của mình.

- Em không hỏi tại sao anh kéo em tới đây?

- Lẽ ra anh không nên làm thế.

Tôi trả lời. Thoáng ngạc nhiên trước vẻ cáu giận của mình. Tôi không còn cảm thấy sự gắn gũi thân thuộc với con người đang ngồi cách tôi chưa đầy hai mét. Không say mê, không run rẩy, và cơ thể cũng hoàn toàn không có chút phản ứng nào. Có lẽ là do mình đang trong quá trình biến đổi. Tôi tự trấn an rồi liếc mắt quanh phòng tìm kiếm, hy vọng còn một cái ghế khác hoặc bất cứ chỗ nào có thể ngồi.

- Tại sao? Taurus hỏi, giọng ranh mãnh. Anh ta thừa biết mục đích của tôi. Nếu em muốn ngồi, thì có một cái ghế khác bên trái của em, cách hai bước.

Tôi không trả lời, quay sang trái tìm cái ghế. Quả thực có một cái ghế sofa to không kém ngay bên trái tôi. Có vẻ nó vừa mới xuất hiện.

Tôi ngồi xuống ghế. Cái ghế khá êm.

- Lúc bước vào không có cái ghế này.

Tôi nhận xét.

- Đây là căn phòng của anh. Khi đã quen với căn phòng của mình, em có thể làm mọi việc em muốn.

- Kể cả việc gọi bản thể tinh thần của người khác tới?

- Phải. Taurus cười lớn.

- Được rồi. Anh kéo em tới đây làm gì? Em cần quay về, thực hiện nốt...

Tôi bỏ lửng câu nói của mình, nhìn xuống đám vấy trên cánh tay của mình. Chúng thôi không còn phát sáng. Liệu có phải là một dấu hiệu đáng lo ngại cho quá trình biến đổi của tôi?

- Em cần quay về. Tôi nhắc lại.

- Madame J sẽ không tới. Cũng sẽ không có con thần lằn nào xuất hiện cả.

Taurus nói, rành rọt. Tay phải anh ta cầm một ly rượu. Bây giờ tôi mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Những đường nét trên khuôn mặt Taurus dần hiện ra rõ nét. Tôi vẫn không cảm thấy chút rung cảm nào với khuôn mặt đối diện.

- Được rồi. Đâu cần bí mật như thế. Tại sao?

- Anh sẽ thực hiện nghi thức ấy. Nếu em muốn.

Taurus trả lời.

- Anh ư? Tại sao? Tôi lặp lại câu hỏi.

- Một kiểu trao quyền tạm thời. Taurus trả lời. Rồi yên lặng.

Tôi không nói gì. Không khí trong phòng đặc quánh. Tại sao đột nhiên tôi có thể trở nên vô cảm đến thế trước người đàn ông này? Rốt cuộc, tôi chấp nhận biến đổi thành là để làm gì nếu không phải để được ở bên cạnh anh? Cái tôi nhỏ bé bị giam cầm trong đáy sâu trái tim, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau của nó. Cứ để dành đau đớn cho nó. Tôi không thấy đau, nhưng tôi băn khoăn.

- Một lần nữa, tại sao? Madame J đâu? Tôi hỏi, đan hai tay vào nhau, đặt trước bụng.

- Có thể bà ta đã chán quyền lực. Mấy tuần gần đây không ai nhìn thấy Madame J nữa. Bà ta biến mất.

- Biến mất ư? Tôi thoáng ngạc nhiên. Hình ảnh căn biệt thự trắng trong những ngày hè oi nồng bấu chặt lấy trái tim tôi. Cái tôi nhỏ bé của tôi. Nó đang khóc.

- Chúng ta không ở vào vị trí của Madame J. Nên khó có thể phán xét. Nhưng người tiền nhiệm trước Madame J, cũng biến mất như thế.

Taurus nhún vai.

- Có thể, cô ấy quay về biệt thự trắng. Tôi lẩm bẩm. Cái tôi nhỏ bé cứng đầu bị nhốt chặt kia bắt đầu nổi loạn. Nó gào thét đến khó chịu.

- Em không hiểu rồi. Biến mất hoàn toàn. Bọn anh không thể nào cảm thấy sự tồn tại của Madame J nữa.

- Nghĩa là sao? Tôi bấm móng tay lên mấy cái vẩy trên bàn tay mình.

- Điều này nằm ngoài hiểu biết của anh.

Tôi yên lặng.

- Anh định làm gì khi gọi em đến đây? Tôi hỏi. Lẽ ra nghi thức phải được tiến hành trong căn phòng của em.

- Khi ở vị trí này, anh thích thay đổi vài thứ.

Taurus cười nhạt. Anh đứng dậy, tiến về phía tôi.

- Thay đổi thế nào?

Taurus đứng trước mặt tôi. Tôi không thể cảm nhận được cơ thể ấm áp của anh, hay thứ mùi nước hoa lẫn với mùi mồ hôi quen thuộc. Đường như kẻ đứng trước mặt tôi không hề có thân nhiệt và mùi cơ thể. Taurus chạm tay vào cằm của tôi, và nâng nó lên. Ở khoảng cách gần thế này, tôi có thể nhìn rõ nét mặt của anh. Khuôn mặt mà cách đây vài giờ đồng hồ tôi còn vật vã trong nhớ nhung.

- Em đã quyết định đi tới tận đây. Không phải là muốn gặp anh sao? Không cần dám thản lãn rách việc làm gì. Chúng ta có thể làm nốt vài việc còn dang dở.

Taurus cúi xuống, thì thầm bên tai trái của tôi.

- Dù sao thì bà ta cũng biến mất rồi, đúng không?

Tôi gạt tay Taurus ra khỏi cằm của mình. Nếu cứ thế này, có thể anh ta sẽ hôn tôi đến nơi. Tôi không muốn. Rõ ràng là không hề muốn.

- Anh muốn gì?

- Chúng ta có thể vui vẻ một chút.

Taurus vẫn giữ nguyên tư thế cúi xuống của mình khi nói. Khuôn mặt của anh chỉ cách tôi vài centimet.

- Tôi đến đây không phải vì anh. Anh ấy đâu?

Tôi chợt cảm thấy đốn đau bụng ra từ trong những lớp khóa dày nơi trái tim, lan đi khắp cơ thể. Cái tôi bị khóa kín đã không còn muốn thỏa hiệp.

Tôi lặp lại, sống mũi cay cay. Anh ấy đâu?

Ánh mắt của Taurus thoáng ngạc nhiên. Anh ta nhìn chăm chăm vào cơ thể tôi. Tôi cúi xuống xem xét. Những cái vảy vàng đang le lói sáng trở lại. Một vài cái ở cánh tay của tôi đang nhạt dần.

- Cuối cùng thì... Taurus đứng thẳng dậy, hai tay ôm ngực.

- Anh ấy đâu? Căn phòng này là của anh ấy. Không phải chỗ của anh.

Tôi quan sát phản ứng của Taurus. Ánh sáng nhàn nhạt trên cơ thể tôi giúp tôi nhìn rõ ràng hơn.

- Hấn ở đây. Taurus chỉ vào ngực trái của mình. Lộ rõ vết đau đốn.

Mọi thứ dần dần trở nên nhạt nhòa. Đầu tiên là những đường viền quanh Taurus, quanh cái ghế sofa phía sau lưng anh, và cuối cùng là những bức tường.

Vài phút sau, căn phòng của Taurus biến mất. Tôi quay trở lại căn phòng của chính mình.

- Xin em, đừng tiếp tục như thế.

Một vòng tay xiết lấy phần eo của tôi từ phía sau.

Thứ mùi hương ấm áp này.

Tôi xoay người lại, ôm chặt lấy anh.

- Anh xin lỗi. Thứ âm thanh trầm ấm ấy có vẻ buồn bã. Tôi ngẩng mặt lên khỏi bờ vai rộng của anh.

Lẽ ra anh không nên tìm gặp em. Anh thì thầm, buông tôi ra, rồi ngồi xuống cái giường ngay phía sau lưng mình, hai tay buông thõng.

Tôi lại gần, ngồi xuống, rồi cẩn thận chạm nhẹ vào cánh tay anh. Tôi thật sự sợ rằng anh sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

- Nhưng anh đã đi tìm em.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Taurus trở nên yếu đuối.

Anh giữ yên lặng, vẫn hướng ánh mắt xa xăm của mình về phía bức tường đối diện. Nơi vài phút trước vẫn còn cánh cửa gỗ dẫn đến căn phòng của anh.

- Tất cả bắt đầu khi đã quá muộn. Anh đã không còn nhiều chỗ trong chính bản thân mình khi gặp em.

- Em hiểu. Ngay thời khắc nhìn thấy hấn trong căn phòng của anh. Em đã hiểu. Về sự tồn tại của hấn, về lý do vì sao hấn có thể kéo em tới căn phòng ấy.

Tôi nhìn xuống hai cánh tay. Nhưng cái vảy vàng đã biến mất gần hết.

- Nhưng điều đáng buồn là, khi chấp nhận biến đổi, em cũng phải nhường chỗ cho một cái tôi khác. Rõ ràng là cả cái tôi ấy của em lẫn hấn đều không yêu thích đối phương cho lắm.

Tôi dừng lại, đặt tay lên ngực trái của anh.

- Khi chấp nhận bị nhốt ở nơi này, đều là lựa chọn của chúng ta, đúng không?

Taurus lặng lẽ gật đầu.

- Em đã có thể quay trở lại.

Tôi nói. Cố ngấm nhìn lại hy vọng mong manh của mình.

Taurus quay lại. Đôi mắt buồn bã đầy áp bóng tối của anh phủ lấy tôi.

- Anh đã ở quá xa em rồi.

Hai cánh tay ấm áp của anh ôm choàng lấy tôi. Tôi nhắm mắt. Tì nhẹ má của mình vào vai anh. Buồn đau vổ về tôi trong nhịp điệu âm thầm của nó.

Anh thì thầm, ở rất gần.

- Thứ duy nhất đón chào em ở bên kia ranh giới, chỉ có hấn.

Tôi thấy mình đang khóc.

Taurus vẫn thì thầm.

- Đừng đi tìm anh nữa.

Anh nhẹ nhàng buông tôi ra khỏi vòng tay của mình và đặt một nụ hôn lên trán. Trong khoảnh khắc ấy, vài sợi dây mỏng và sáng xuất hiện, vắt ngang trong khoảng không giữa chúng tôi.

- Nếu một ngày nào đó, nếu anh và hấn lại hoán đổi vị trí, anh sẽ đi tìm em. Anh hứa! Tạm biệt em!

Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh. Đẹp đẽ, lấp lánh, mỏng manh và trong suốt. Anh tan biến trước mắt tôi theo cách đẹp nhất. Như một tinh cầu nổ tung thành từng hạt bụi nhỏ li ti. Rực rỡ rồi lụi tàn.

48. Chương 48

Tôi không gặp lại Taurus từ đêm hôm ấy.

Đôi khi, vào những đêm dài mất ngủ, tôi vẫn thoáng nhìn thấy vài hạt bụi nhỏ li ti lấp lánh buồn bã trong đáy ly rượu vang gần cận của mình.

Có thể anh ấy đúng. Tất cả đã quá muộn.

Madame J cũng biến mất, như chưa hề tồn tại trong thế giới mà tôi từng biết. Sau vài lần tìm cách liên lạc với cô, tôi buộc phải thừa nhận sự biến mất sạch sẽ ấy. Văn phòng đại diện, điện thoại, địa chỉ email. Tất cả đều câm lặng.

Trong những giấc mơ cũ kỹ của mình, tôi vẫn thấy cô, với dáng vẻ trẻ nải thường thấy, nằm sưởi nắng dưới những cái ô trắng tinh dọc hiên nhà trong ngôi biệt thự trắng. Để rồi thứ tình cảm nồng ấm gần gũi hoàn hảo của cô lại ôm ấp tôi suốt những ngày dài sau đó.

Chúng ta đã đều có sự lựa chọn của mình. Những lựa chọn khiến đường ray cuộc đời chúng ta bẻ sang một hướng khác. Như những con tàu chạy trên những đường ray song song, có thể nhìn thấu nhưng không còn có thể gặp nhau.

Một buổi sáng đầu hè ẩm áp, khi cái nắng mới lên khiến thứ không khí ẩm ướt còn vương lại từ cuối mùa xuân tan biến, tôi bị đánh thức bởi tiếng mở cửa lách cách, tiếng cái khóa rơi đến choang xuống nền nhà lát gạch, tiếng một ai đó rất quen lâu bầu khi xô vào cánh cửa. Tee kéo lê cái vali màu đỏ sẫm đầy bụi của mình vào tận giữa nhà, chống nạnh, neho mắt nhìn tôi dưới cái mũ lưỡi trai.

- Giờ này còn ngủ. Bạn về mà không thèm chui ra khỏi giường tiếp đón.

Tôi bật dậy, dụi nhẹ vào đầu mũi cay cay của mình, cười xuề xòa.

- Về rồi đấy à?

- Ừ, cuối cùng thì cũng về rồi đấy.

Hai đứa ôm lấy nhau, bật khóc.

Nắng trải từng viên lấp lánh xuống sàn nhà.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nguoi-tinh-co-don-ky-la-cua-toi>